

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ

ΙΔΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

THE PHOTOGRAPHIC

ALBUM

OF THE

ROYAL

ACADEMY

OF ARTS

AND

SCIENCE

OF THE

ROYAL

ACADEMY

OF ARTS

AND

SCIENCE

OF THE

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ
ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

TRYPHIODORI
ILII EXCIDIUM,

CUM

Metricâ *Nicodemi Frischlini* VERSIONE,

ET

Selectis Virorum Doctorum NOTIS:
Lacunas aliquot è Codice MSto explevit,

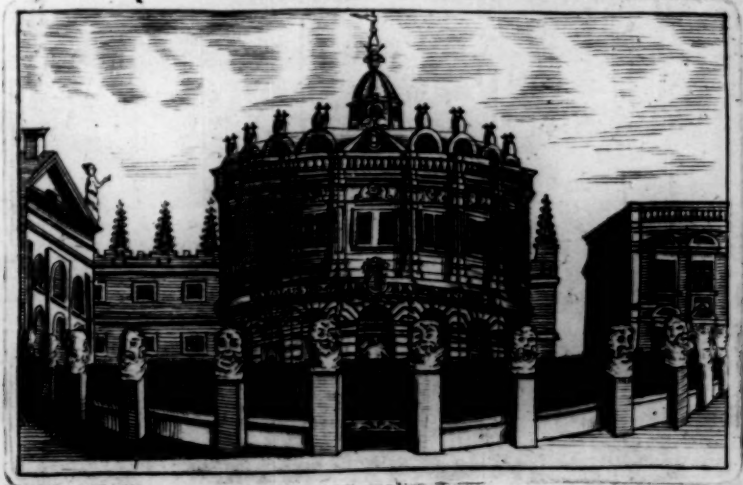
ET

Suas ANNOTATIONES adjecit,
Jacobus Merrick A.B. è Coll. *Trin. Oxon.*

---

*Tu canis æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summâ Troïca Bella manu. Ovid.*

OXONII, è THEATRO SHELDONIANO.

Imprimatur,

THEOPH. LEIGH,

Vice-Can. OXON,

Oct. 6. 1741.

D

near
tigit
rum
phan
peti
plur
plev
com
Her
code
ernu
fuis
tum
fert
Ver
tam

a
N 1.
P O R
jam
varia
taire.
b
7. 8.
" cito
c

P R Æ F A T I O.

DE hoc Poemate cæterisque *Tryphiodori* Scriptis alibi differui. Superest ut Lectorem quid ab hac Editione expectare liceat paucis admo-
neam. Ex omnibus ^a Editionibus, quibus mihi uti contigit, illam potissimum sequi visum est, quam suo Poetarum *Græcorum* Corpori inseruit. Vir Doctissimus *H. Stephanus*, qui castigationibus nonnullis è veteri codice petitis se adjutum esse profitetur: Mendas verò quamplurimas nunc primum sustulit, & lacunas aliquas explevit, ^b Codex *MStus*, cujus varias Lectiones mecum communicavit Vir singulari Humanitate & Doctrinâ *Hermannus Samuel Reimarus*. Nec parum debeo *Nicodemi Frischlini* Editioni, cujus mihi copiam fecit Vir eruditissimus *Fridericus Otto Menckenius*. *Frischlinus*, suis & *Laurentii Rhodomanni* conjecturis usus, Contextum multis in locis mutavit, & sæpe quidem, ut mea fert sententia, feliciter admodum restituit. *Frischlini* Versionem *Latinam*, quam eleganti carmine compositam esse censet Vir præstantissimus ^c *J. Alb. Fabricius*,

^a Editiones, quibus usus sum, hæ sunt. *Græcæ*, *ALDI*, & *H. STEPHANI*. *Græco-Latinæ*, *M. NEANDRI*, *N. FRISCHLINI*, *FRANCISCI PORTI* apud *Matt. Berjon*. A. 1622. Has cum aliis *Tryphiodori* Editionibus jam recensui in Dissertatione Versioni *Anglicæ* præfixâ. Editionis *Jamotianæ* varias Lectiones accepi à Viro doctissimo humanissimoque *Michaeli Maittaire*.

^b Hic idem Codex est de quo *J. Alb. Fabricius* in *Biblioth. Gr.* lib. 2. cap. 7. §. 7. "Est mihi *Columbi* itemque *Tryphiodori* Codex scriptus ante annos circiter trecentos, qui olim fuit *Elie Puschii*."

^c *Biblioth. Gr.* lib. 2. cap. 7. §. 8.

P R Æ F A T I O.

idcirco prælo iterum committendam putavi, tum quòd haud facile obvia sit, tum quòd nolui quidquam hîc desiderari, quod aliis cujuscumque Editionis pretium & existimationem auxerat: Eam itaque Versionem, erroribus typographicis (quibus, uti & ipsa *Tryphiodori* Editio *Frischliniana*, foedissimè conspersa est) repurgatam exhibui; in quibusdam verò corrigendis conjecturâ uti necesse fuit^d. In Bibliothecâ *Lugduno-Batavâ* servantur *Friderici Sylburgii* emendationes, *Aldinae Tryphiodori* Editionis margini manu adscriptæ; quas cum ego huic Editioni nonnihil ornamenti adjecturas esse sperarem, scripsit mihi Vir Doctissimus *Abrahamus Gronovius* se ab Amico quodam accepisse eas nullius momenti esse, neque dignas quæ in lucem emitterentur^e. *Michaelis Neandri* & *Claudii Dausqueii* Annotationes, si quando aliquid notatu dignum attulisse vîsi sint, summâ quâ potui diligentîâ citavi. Nec eorum modò rationem habendam esse duxi, qui Poetam nostrum datâ operâ illustraverunt, sed alios etiam in partes vocavi, qui in Scriptis suis obiter ei opem tulerunt: Inter hos primas obtinet *Paulus Leopardus*, qui in *Emendationibus* multos *Tryphiodori* locos in integrum

---

^d In his pauca sunt de quibus Lectorem admoneri velim. Pag. 5. pro *tristata* edidi *tristataque*. pag. 8. pro *Deianira* (quod nomen & in prosam *Frischlini* Versionem irrepsit) *Deidamia*. pag. 17. pro *venamque*, *venâque*. pag. 22. pro *viçtor*, *rector*. pag. 47. pro *acta*, *arçta*. pag. 59. pro *sua mater*, *mea mater*. pag. 92. pro *Infantes*, *Infantes*.

^e Idem (ut monuit me Doctissimus *Gronovius*) de *Sylburgii* Animadversionibus in *Q. Calabrum*, quæ in eodem volumine cum iis quæ in *Tryphiodorum* adnotavit conservantur, censet *J. Corn. de Pauw* in Præfatione suæ *Q. Calabri* Editioni præfixâ.

^f Hoc *Leopardi* opus, quod in XX libros divisum est, edidit *Janus Gruterus* in *Thesauri Critici* Tomo tertio. Codicem MStum, in quo continentur decem posteriores libri, mihi utendum dedit Vir de Republicâ Literariâ optimè meritus *Richardus Rawlinson* LL.D. Ex hisce denis octo quidem priores libri propriâ *Leopardi* manu scripti videntur; reliqui duo (qui soli completuntur quicquid ad *Tryphiodorum* pertinet) manu diversâ exarati sunt. Sicubi deprehenderit Lector me *Leopardi* Emendationes paulo aliter quam in

P R Æ F A T I O.

restituit. His subsidiis instructus hoc quicquid est operis aggressus sum, in quo mihi consilium fuit è singulis Virorum Doctorum laboribus ea omnia seligere, quæ ad *Tryphiodorum* emaculandum vel illustrandum pertinere viderentur. Fateor tamen nonnulla adhuc superesse, quæ aliorum, si qui futuri sint, Editorum industriam exerceant, & Codicum meliorum opem requirant. Quod autem ad meas Annotationes attinet, earum æstimatio Lectori permittenda est, cujus equidem ad candorem & benevolentiam confugere malim, quàm ad iudicium ejus provocare.

Græci Editione compareant citasse, sciat me id hujusce Codicis auctoritate fecisse.

g Tres *Tryphiodori* Codices MSStos memorat Eruditissimus D. Bernardus de Montfaucon in Tomo primo *Bibliothecæ Bibliothecarum*: quorum duo sint in Bibliothecâ *Laurentianâ Mediceâ*, tertius verò in Bibliothecâ *Ambrosianâ Mediolanensi*. In Catalogo Codicum MSStorum Bibliothecæ Regiæ *Parisiensis*, edito A. D. MDCCXL Tom. 2. num. 2600 memoratur *Coluthi* Poema de *Trojæ* Excidio, quod ego quidem suspicor non aliud esse quàm hoc ipsum *Tryphiodori* opus: Neque enim novum est *Coluthi* & *Tryphiodori* nomina inter se permutari, & alterum pro altero citari. Vide *Dissert. Angl. de Tryphiodori Vitâ & Scriptis*. p. 38, 39. In eodem Bibliothecæ Regiæ Catalogo Num. 1752. memoratur "Codex Chartaceus, olim *Colbertinus*, quo continetur poema cujus titulus non comparet. Ibi de rebus ad *Trojam* gestis & urbe à *Græcis* tandem expugnatâ sermo fit. Desideratur præterea nomen auctoris, quem recentiore fuisse ex eo concludas, quòd in operis contextu *Tryphiodorus* & *Quintus Calaber* laudentur. Laudantur etiam *Homerus*, *Sesichorus*, *Lycophron*, *Diodorus Siculus*, & *Longinus*." Idem fortasse hoc opus est cum eo cujus Fragmentum sub hoc titulo edidit V. C. *Henricus Dodwell* in Libro de Veteribus *Græcorum Romanorumque Cyclis*. p. 803. *Ἰωάννης ὁ Τζιτζῆς καὶ ἀλώσιος ὁ Τροίας, καὶ τῶν Μεθωμελεῶν*. In eo enim Fragmento laudantur *Diodorus Siculus* & *Longinus*.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ,
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ἢ ΕΠΟΠΟΙΟΥ,
ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

ΤΕΡΜΑ πολυκμήτοιο μεταχρόνιον πολέμοιο,
Καὶ λόχον, Αργείης ἱππήλατον ἔργον Αθῆνης,
Αὐτίκα μοι σπεύδοντι, πολὺν δ' ἄρ' μῦθον ἀνείσα,
Εἰνεπε Καλλιόπεια· ἢ ἀρχαίην ἔειν ἀνδρῶν
Κεχειμῆρες πολέμοιο ταχείῃ λῦσον αἰοδῇ. 5

TRYPHIODORI
ILII EXCIDIIUM
LATINIS VERSIBUS REDDITUM
A NICODEMO FRISCHLINO.

TROJANI finem belli, ferosque labores,
Durateumque dolum, mirandâ Pallados arte
Exstructum, tu, summa sequens fastigia rerum,
Dic mihi, Calliope, properanti: & prisca virorum
Prælia Trojano memora commissa duello.

γ. 3. Διὰ μῦθον ἀνείσα.] Pro δ' ἄρ' μῦθον in Reimari MS. legitur δ' ἄρ' μῦθον. Pro
ἀνείσα Dausqueini existimat legi posse ἀνείσαι.

Ἦδη μὲν δεκάτοιο κυλινδομένης λυγρόδωτος,
 Γηραλέη τετόλυστο φόνων ἀκόρητ' Εὐνῶν
 Τρωσὶ τε ἔδ' Δαναοῖσιν. ἐναιρομένων δ' ἄρα φάτων,
 Δέρεσθ' αὖ κεκμηκῆς, ξιφέων δ' ἔθνησκον ἀπειλαί·
 Σβέννυτο θωρήκων ἐνοπή· μινύθσκεν ἑλικτὴ 10

Jam decimum Phœbus cursu transegerat annum,
 Cum Troes Danaïque feris simul omnia miscent
 Cædibus heu nullo satiati sanguine Martis.
 Tandem defessi multorum strage virorum,
 Coeperunt positis requiescere leniter armis:
 Jam languent hastæ, vaginaque continet ensē:
 Thoracum neque futa crepant procul æra, nec ullos

v. 10. Σβέννυτο θωρήκων ἐνοπή.] Sicut *Strepitus* hic dicitur *extingui*, ita, per ejusdem generis metaphoram, in *Statii Thebaide* (lib. 6. v. 42.) *clamor* dicitur *fores accendere*.

— Integratoque resultant

Accensæ clamore fores. —

Eadem metaphorā utitur *Virgilius*, (*Æneid.* lib. 10. v. 895.)

Clamore incendunt cœlum Troesque Latinique.

v. 10. Μινύθσκεν.] Vocem *μινύθσκην*, licet plerumque sit activæ significatio-
 nis, in passivâ tamen (sicut in hoc *Tryphiodori* versu) ab *Hippocrate* sæpe usur-
 pari indicat *Foesius* in *Oeconomîâ Hippocratis*. Ita & vox *αἰζάνει* in sacris literis
 passivè seu absolute usurpatur. *Καταμάχηται τὰ χεῖρα τῷ ἀγγέλῳ πῶς αἰζάνει.* *Math.*
 6. 28. ubi monet *Joannes Alberti*, in *Observationibus Philologicis* in sa-
 cros N. F. libros, ita etiam loquutum esse *Clementem Alex.* *Protrept.* p. 30.
οὐξήσει ἡ πλάνη. & *Lucan* *Act.* 19. 20. "Quamvis autem (inquit idem *J. Al-*
berti) ex *Aristide* unicuique exemplum proferat *Thom. Magister*, ubi *αἰζάνει* pas-
 sivè sumitur, & *Josephus* etiam bis ita loquutus fuerit, frustra tamen plura
 exempla quæres apud Scriptores *Atticos*: adeoque solœcismis annumerat
 "*Lucianus* *Tom.* 2. p. 734." *Grævius* quoque in notis ad *Lucianum*, negat hoc
 verbum unquam in notione passivâ apud idoneos auctores inveniri, nec u-
 nius *Aristidis* exemplum sufficere ad vindicandum *Novi Testamenti* stylum
 arbitratur. At vero in alio scriptore *Græco* (eoque elegantissimo) hoc ver-
 bum in eadem notione adhibitum reperi. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τιμὴν αἰζάνουσιν ταῖς δὲ
 ξαῖς, ποδάκεις δὲ αἰζάνουσιν πῶς τιμωμένοιται· μόνοι δὲ τὸ τοῦ ἐξ αἰῶνος ἀργὸν λα-
 οῦ, ἐδίδοται διέλιπε πινυμένοι, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐτὸν καὶ διπλῶς πολλὰς τυγχάνει αἰζάνειαι.
Diod. Sic. Hist. lib. 4.

Ἀρμονίῃ λυθεῖσα φερεσυχέων τελαμώνων·
 Αἰσίδες δ' οὐκ ἀνέχοντο μύθειν ἔτι δ' ἔπον ἀκόντων·
 Λύετο χαμπύλα τ' ὄξα, κατέρρεον ὠκέες ἰοί.
 Ἴπποι δ' οἱ μὲν ἀνδρῶν ἀεργηλῆς ὅππ'ι φάτνης
 Οἰκτὰ καὶ τῶ μύοντες ὁμόζυγας ἔσενον ἵππους, 15
 Οἱ δ' αὐτὰς ποθέοντες ὀλωλότας ἠνιοχίας.
 Κεῖτο δ' Πηλεΐδης, κατέχων ἅμα νεκρὸν ἑταῖρον·

Lora tenent clypeos; neque longas scuta sagittas
 Eminus expectant: arcus amenta relaxant,
 Cornu demita suo; celeres languere sagittæ.
 Quin etiam æripedes tacita ad præsepia segnes
 Otia lenta terunt, sociûmque occisa gementes
 Corpora demissâ lacrymas cervice profundunt;
 Aurigasve truci deplorant cæde peremptos.
 Ipse sed & Patrocli asservans sibi funus amici
 Pelides latitabat iners: Nestorque cruentum

v. 14. Αἰσίδες.] Αἰσίδες. MS Reim.

v. 15. Οἰκτὰ καὶ τῶ μύοντες.] Frischlinus in prosâ hujus loci versione hæc verba ita reddidit, *Miserè nictantes deorsum*. Et reverà vox μύον plerumque significat, *nictare*, sive *connivere*; quæ significatio quum huic loco parum conveniat, mihi legendum videtur Οἰκτὰ καὶ τῶ ἰδοῦσσι. Sciendum est ἰδοῦσσι τῶν γῆν, seu ἔς τῶν γῆν, sæpe dici de illis qui præ pudore aut incestitâ defixos in terram oculos habent; Herodian. lib. 4. οἱ μὲν αἰδοῦντες σκῆπτρῶν τῶν ἐς τῶν ἰδοῦσσι. Et lib. 1. οἱ μὲν αἰδοῦντες σκῆπτρῶν τῶν ἐς τῶν ψυχῆν, καὶ σκῆπτρῶν τῶν ἐς τῶν ἰδοῦσσι. A Poetis autem pro ἔς τῶν γῆν dicitur etiam ἐπὶ χθονὸς cum hoc verbo. Apoll. Arg. lib. 2. v. 685. Σπέν δ' ἔτι τῶν ἰδοῦσσι ἐπὶ χθονός. — Cum illo autem adverbio καὶ τῶ frequens est et in prosâ; innotatque ita cum alii tum Lucianus in Herm. καὶ πῶς οὐδ' ὁδὸν ἔχεις σὺ ὁ βίος ὁ ποῦτος; ἐν ἀκρόασι καὶ καμῖναι καὶ ἀρτυρίαι καὶ τῶν ἰδοῦσσι. H. Stephani Thef. L. Gr. v. ἰδοῦσσι.

v. 16. Αὐτὰς.] Ita rectè legitur in Editionibus Aldi & Frischlini, & in MS: Reim. & ita citatur hic versus in Germani Guellii Notis ad Virgilii Georg. lib. 3. v. 518. Stephanus alii que legunt αὐτῶν, Neander αὐτῆς.

v. 19. Βεῖα.

Ανπλόχω δ', ὅπ' παιδὶ γέρον ὠδύρετο Νέστωρ
 Αἴας δ', αὐτοφόνῳ βριαρὴν δέμας ἔλκει λύσας,
 Φάσσανον ἐχθρὸν ἔλασε μεμνηνός αἵματος ὁμῶν. 20
 Τρωσὶ δὲ, λωβητοῖσιν ὑφ' Ἐκτορῷ ἐλκυθμοῖσι
 Μυρορῶοις, ἐ μᾶλλον ἔην ὀπδήμιον ἄλγος·
 Ἀλλὰ καὶ ἄλλοιόοις ὅπ' πένθεσι κωκύοντες,

Antilochi lethum lacrymis deflebat obortis.

At Telamone fatus, furiis agitantibus, Ajax
 Vulneris imbre sui proprium madefecerat ensē,
 Seque ipsum perimens animam projecerat Orco.
 Parte alia Teucris plorabant Hectora raptum,
 Non patriæ tantum tot atrocia fata querentes,
 Sed peregrino etiam tristes mœrore, suasque
 Miscentes lacrymis sociorum, è pluribus oris

v. 19. Βριαρὴν δέμας ἔλκει λύσας.] Ἐλασε pro vulnere *Homeri* imitatu *Il.* 4. v. 190. Ἐλκεῖ δ' ἰητὴρ ἐπιμύσσειται — ubi *Eustathius* interpretatur τὴν καὶ τραῦμα λύσει τὴ συνίχειας. *DAUSQUEIUS*. Idem quod ex *Eustathio* citat *Dausqueius* in *Galeno* etiam reperitur. καὶ τὴ συνίχειας λύσει τὴν ἰατρὴν ἐπιζητῇ καὶ μὴ ὁσὲν καὶ τὴν τραῦμα, καὶ τὴν συνίχειαν, καὶ τὴν συνίχειαν. *Galen.* de *Methodo Med.* lib. 3. cap. 1. Sicut autem *Tryphiodorus* δέμας λύσει dixit, ita & *Christus* de Templo corporis sui loquutus, λύσεται τὸ ναὸν τῆς σαρκὸς καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐγερῶ αὐτὸν. *Joann.* 2. 19. Quam appositè corpus suum Templo conferat *Christus*, indicio est ipsa vocis δέμας derivatio, quæ ab ædificando petitur, παρὰ τὸ δῆμιον, unde & *Apollonii* Scholiastes in *Argon.* lib. 3. v. 1394. (observante *Dausqueio* in notis ad *Q. Calabrum* pag. 238.) corporis structuram δῆμιον appellat. Ita etiam *Seneca* Epistolâ 65. Quicquid in me potest injuriæ pati, hoc est in hoc obnoxio domicilio: animus liber habitat. Ita iterum in sacris Scripturis, Ωκεδύμησιν ὁ Θεὸς τὴν πλοῦσαν, ἢ ἑλκεῖν δὲ τὴν Ἀδὰμ, ἐκ γὰρ καὶ. *Genes.* cap. 2. v. 22.

— Ἡ αὐτὴ πατὴρ
 Σάρκα καὶ αἷμα ἑαυτοῦ δοῦναι.

Lycophr. v. 47.

v. 21. Ὑφ' Ἐκτορῷ ἐλκυθμοῖσι Μυρορῶοις.] Post verba luctum significantia *Tryphiodorus* plerumque utitur præpositione ἐπὶ. vid. v. 23, 421, 500, 541. quare forsitan & hic legendum est, ὑφ' Ἐκτορῷ ἐλκυθμοῖσι.

v. 26. Μῆρ

Δάκρυσιν ἡμείβοντο πολυγλώσσων Ὀπικέων·
 Κλαῖον ἤ Λύκιοι Σαρπηδόνα, τὸν ποτε μήτηρ 25
 Ἐς Τροίην ἤ ἔπεμψεν ἀγαλλομυή Διὸς εὐνῇ,
 Δαεὶ δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο πεσόντα.
 Καὶ δολίην ὑπὸ νύκτα χακῶ πεπεδημένον ὕπνῳ
 Ῥῆσον ἤ Θρηίκας ἐκώκων· ἢ δὲ ὅπῃ πότμῳ
 Μέμνονος ἑραινὴν νεφέλῃν ἀνεδύσατο μήτηρ, 30

Qui Priamo auxilium belli, Phrygibusque ferebant.
 Hinc Lycii flebant Sarpedona, quem Jovis olim
 Mistra toro genitrix, ad Trojam miserat urbem;
 Dira Menœtiadæ sed fuderat hasta Patrocli.
 At Rhesium, somno oppressum sub nocte dolosâ,
 Thraces lugebant: tristatæque Memnonis atrâ
 Morte parens coelo sese subduxit, & alnum

v. 26. Μὴν ἔπεμψεν.] Ita MS. Reim. in editis legitur πῆμψεν μὴν.

v. 30. Ἀνεδύσατο.] *Anadúsatai* est excedere, emergere, ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης.
Iliad. 1. 496. *Emerfis ex undâ maris.* In hoc autem *Tryphiodori* loco requiritur
 vox contrariæ significationis, ideoque legendum censeo νεφέλῃν ἀνεδύσατο νε-
 βην induit, nube se vestivit. Ita *Homerus*, *Iliad.* 14. 350.

— Ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἵστατο.

Et *Iliad.* 15. 307.

— Πρὸθεν δὲ καὶ αὐτὴ φοῖτος Ἀπόλλων

Εἰρδύει ὤμους νεφέλῃν. —

Nube candentes humeros amictus

Augur Apollo.

Hor. lib. 1. O. 2.

Καὶ εἶδεν ἄλλοι ἄλλοι ἰσχυρὸν καταπαίνοντα ἐκ τῆς ὑμενῆς, ἀεὶ τοῖσιν ἰσχυροῖς νεφέλῃν. *Apoca-*
lyps. cap. 10. v. 1.

v. 30. Μέμνονος μήτηρ.] “*Jes.* 14. 12. *Lucifer*, seu *Phosphorus*, dicitur *Filius*
Auroræ. Eadem vero metaphorâ *Moschus* παῖδα τῆς Ἀῆς dixit, *Idyll.* 3. v. 43.”
J. Alberti Periculum Criticum. cap. 3. *Moschus* in loco citato de *Memnone* lo-
 quitur; quem παῖδα & υἱὸν Ἡῆς appellat *Pindarus* (*Olymp.* Ode 2. v. 148. &
Nem. Ode 6. v. 89.) & sexies *Quintus Calaber* in secundo libro *Παρωλειπομένων*;
 sicut & *Auroram Memnonis matrem* vocaverunt *Tryphiodorus* alique. Quum
 autem

Φέγῃ ὑποκέυσασα καρφέος ἡματος Ἡώς.
 Αἱ δ' ἄπὸ Θερμώδοντος ἀγνίφίλοιο γυναικες,
 Κοπτόμεναι περὶ κύκλον ἀθληέῃ ὀμφακῇ μαζῶν,

Abscondit lumen funesti Aurora diei.

Quin & Amazonidum gens accola Thermodoontis,
 Acris subnectens exertæ cingula mammæ,

autem hanc appellationem cum metaphorâ ab *Esaiâ* usurpatâ conferat eruditissimus *Alberti*, locum quendam in *Hesiodo*, ubi ipsa ferè sacri Scriptoris verba occurrunt, proferre libet.

Τὲς ἢ μετ' ἀστέρων πίπτι Εὐσφῶρον Ἡελίου.

Theogon. v. 381.

Nec dissimili Metaphorâ usus est Hymnorum *Orpheo* adscriptorum Auctor, quum dixit,

Ἀστέρες ἑρμῆνοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης.

Aspion Θυμιάμω. v. 3.

v. 31. Φέγῃ ὑποκέυσασα.] ὑποκλύσασα, sicut ὑποδέσσειν (*Hom. Odys.* lib. 10. v. 296.) geminatâ consonâ syllabæ producendæ gratiâ. Nisi malis ὑποκλύσασα, mutatione factâ brevis vocalis in diphthongum. *FRISCHLINUS*. ὑποκλύσασα vel ὑποκλύψασα, *subtrahens*. *RHODOMANNUS*.

Versus *Quinti Calabri*, quos in Annotationibus *Anglicis* ad hunc locum citavi, ita corrigendos esse arbitror.

Συνάχοντο δ' ἁμφοροσὶν Νύξ

Παιδὶ φιλῇ, καὶ πάντας κατέκρυφεν ἑραστὸς ἄστρον

Ἀχλὺν &c.

Κατέκρυφ' ἐν ἑραστῷ ἄστρον edideram ex emendatione *Joannis Cornelii de Pauw*; nunc vero magis probo hanc quam protuli *Rhodomanni* correctionem, quoniam *Quintum* iisdem verbis alibi usum fuisse animadverti.

Ἡμερὶ δ' ἑραστὸς ἄστρον κατέκρυφεν, ἔχρει δ' Ἡώς.

Lib. 7. v. 1.

v. 33. Κοπτόμεναι περὶ κύκλον ἀθληέῃ ὀμφακῇ μαζῶν.] Ἀθληέῃ ὀμφακῇ μαζῶν est papillæ Amazoniæ venusta periphrasis; nam uvis comparatur papilla. Ἀθληέῃ verò est, qui non sit θῆλυς, femina aut effeminatus. Erant enim *Amazones* semimares. Ἀθληέῃ etiam interpretantur, qui lac non suxerit. *FRISCHLIN*. Ἀθληέῃ, non *florentis*. *RHODOMANN*. Quid ipse de hoc loco sentiam in *Notis Anglicis* ostendi; nec à re alienum fore puto, si notam *Ant. Mureti* in *Ronsardis* Amores, *Gallicâ* linguâ scriptos, lib. 1. *carm.* 4. proferam. “De ce sein vit-
 “delet.] Non encore meur. Les Italiens disent acerbe poppe, tetini verdelets, & qui peu
 “à peu commencent à s'enfler. Ainsi ay-je leu dans quelque Epigramme Grec, ὀμφακῇ
 “μαζῶν.” Epigramma *Græcum*, in quo hæc verba se legisse scribit *Muretus*, idem est, opinor, quod inter *Angeli Polisiani* Epigrammata extat, inscriptum
 Κύπρις Ἀναδουμένη, ubi legitur hic versiculus.

Ματὸς ἐπ' ὀφθαλμῶν ὀμφακῇ μαζῶν ἔχει.

Papillas

Παρθένοι ὠδύροντο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν,
 Ἥτε πολυζείνοιο χορὸν πολέμοιο μολῶσα,
 35
 Θηλείης δ' ὑπὸ χειρὸς ἀπεσκέδασεν νέφθ' ἀνδρῶν
 Νῆας ἐς ἀγχιάλους· μελίη δέ ἐ μῆνος ἰώσας
 Καὶ κτάνε κ' σύλησε καὶ ἐκτερέϊξεν Ἀχιλλεύς.
 Εἰσήκεδ' εἴ' ἐπὶ πᾶσα θεοκμήτων ἔπ' ἰπύργων
 Ἰλίου, ἀκλινέεσσι ἐπεμβεβαῖα θεμέθοις.

40

Agmen virgineum te, Penthesilea, querelis
 Hic urgere suis: quæ Troïca ad arva profecta
 Dardanio fusos repulisti à littore Graios
 Feminis manibus; telo te solus acuto
 Sustulit, & spoliatam armis tumulavit Achilles.
 Troja sed omnis adhuc, solido munimine nixa,
 Stabat, & immotis suberant fundamina muris;

Papillas uvis interdum comparari quibusdam exemplis jam probavi, quibus
 & hoc potest adjici. Θηλή ἐστι τὸ ἀκρότατον τῶν γυναικῶν, ἢ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥαεῖς Ἰηλυ-
 κῶς δὲ τῆς κατὰ τὴν σατυρὴν ῥαεῖς. Eustath. in Hom. Odyss. lib. 4. p. 153. Ed.
 Basil.

v. 34. Παρθένοι.] f. Παρθένοιον.

v. 35. Χορὸν πολέμοιο μολῶσα.] Pro ἑς vel ὡς χορὸν. Ellipsis præpositionum
 ἑς vel ὡς, post verba motum ad locum significantia, usitata satis esse Græ-
 cis ostendit Lamb. Bos in Libello de Ellipsi Græcâ, notatque plurima hujus-
 modi exempla protulisse Ill. Ex. Spanhemium in Callim. Hymn. in Pallad. v. 18.
 Hæc ellipsi sæpe utuntur Pindarus & Euripides, præcipuè post verbum μολῶ.

v. 36. Νέφθ' ἀνδρῶν.] Νέφθ' pro multitudine sæpe poni plurimis exemplis
 ostendunt Illustrissimus Potters in Commentario ad Lycophronem. v. 569. Car.
 Daubuz in Comm. ad Apocalyps. cap. 10. v. 1. & Cerda in Notis ad Virg. Georg.
 lib. 4. v. 60. Καὶ ἤκει οἱ τῷ τόπῳ οὐκ ἀπ' ἰσχυρῶν βεβῆα, κ' ἴδον πολλὰ μὲν οὐκ
 ἀνέστη ἐπὶ τ' λαὸν μὲν Ἰσραὴλ ὡς ΝΕΦΕΛΗ καλύψαι γῆν. Ezechiel. cap. 38. v.
 15, 16.

v. 37. Ὑπόστεις.] Ita Cod. MS. Reim. in Editis omnibus quos vidi legitur ὑ-
 πόστεις. Ita tamen reddidit Xylander.

Solus at Æacides congressum illius Achilles

Sustulit.

v. 45. Δα-

Αμβολίῃ δ' ἤγαλλε δυσαχθεῖ λαὸς Ἀχαιῶν·
 Καὶ νῦ κεν ὑστατίοισιν ὑποκνήσασα πόνοισιν,
 Ἀχάματός περ ἔῃσα, μάτην ἰδρῶσεν Ἀθλιῷ,
 Εἰ μὴ, Δηϊφόβοιο γαμοκλόπον ὕβριν ἐάσας,
 45 Ἰλιόθεν Δαναοῖσιν ὅπ' ἔξεντο ἤλυθε μάντις.
 Οἷα δέ περ μοῖοντι χειζόμενος Μενελάω,
 Οψιτέλεσον ὄλεθρον εἴ μαντεύσατο πάτρη·
 Οἱ γὰρ βαρυζήλοιο θεοπροπίης Ελένοιο,
 Αὐτίκα μηκεδδμοῖο μόθε τέλ' ἠρτύνοντο.
 Καὶ Σκῦρην μὲ ἔβαινε λιπὼν εὐπάρεθρον ἄστυ
 50 Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ ἐπαινῆς Δηϊδαμείης·

Torquebatque ægros belli mora longa Pelasgos.
 Ipsa quoque, extremo fermè confecta labore,
 Quamlibet indefessa manu, Tritonia Pallas
 Sudasset frustra, patriæ nisi fede relictâ.
 Priamides Helenus Græcis venisset amicus,
 Deiphobi exosus thalamum, fessoque supremam
 Gratificatus opem Menelao. Namque canebat
 Fatidicus patriæ excidium lacrymabile vates.
 Illi, Heleni dictis moti, toto agmine finem
 Ocius appropierant diuturno imponere bello.
 Tunc etiam, Scyri deserto limite, Pyrrhus
 Venerat; Æacidæ quem Deïdamia parenti
 Illustris peperit. Nondum pubentibus annis

Μήπω δ' εὐφύεασιν ἱελίζων κροτάφοισιν,
 Αλκὴν πατρὸς ἔφαινε, νέος πρὶς ἑὼν πολεμικής.
 Ἦγελε καὶ Δαναοῖσι νέον βρέτας ἀγνὸν ἄγεας,

Prima genas illi vestibat flore juvenus:

Sed patrium tamen ille animum spirabat, & annos,
 Tractandis, juvenem supra, bellator in armis.
 Ille etiam sacro primum est divellere templo

v. 53. Αλκὴν πατρὸς ἔφαινε.] Virg. *Aeneid.* lib. 2. v. 491.

Instat vi patriâ Pyrrhus. —

v. 53. Νέος πρὶς ἑὼν πολεμικής.] Videtur *Tryphiodorus* (sicut in notis *Anglicis* observavi) ad nomen *Νεοπτόλεμος* alludere: Similem allusionem in *Sophoclis Philoctet.* v. 941. notavit Scholiastes ejus. *Philoctetes* ibi *Pyrrhum* ita alloquitur: Ω ΠΥΡ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα &c. ubi hæc notat Scholiastes. Ω ΠΥΡ σὺ] πύρρος τὸ ὄνομα τῆς λέγει. Πύρρος γὰρ ἰσχυρεῖται ὁ πολεμικὸς *Νεοπτόλεμος*.

v. 54. Ἦγελε καὶ Δαναοῖσι νέον βρέτας ἀγνὸν ἄγεας,

Λήση μὲν ἔστι φίλης ἐπικούρος Αἰλῶνης.] Hos versus, nec sensu neque metro integros, quum *Anglico* carmine redderem, *Neandri*, *Xylandri*, *Porti* & *Dausqueii* opinionem secutus, credebam sermonem de *Pyrrho* continuari, & eum *Palladium* auferre voluisse. *Neander* censet pro νέον legendum esse νέος, & ita edidit *Portius*. Posterioris versus duas correctiones proponit *Dausqueius*, quarum altera

Λήση ὡς Μῶσα φίλης ἐπικούρος Αἰλῶνης.

Altera

Γηγήση μὲν ἔστι φίλη ἐπικούρος Αἰλῶνη.

Sensus erit integer, inquit *Neander*, si *Λήση* per *donum* reddatur, quæcunque illa vox fuerit, aut qualis qualis etiam pro eâ substitui debeat, ut versus restituitur. De *Neandri* sententiâ hunc versum interpretantur *Xylander* & *Portius*, & in versione metricâ, *Frischlinus*. Sed idem *Frischlinus* in notis hæc scribit. Dicit Poeta voluisse *Minervam* *Diomedis* & *Ulyssi*, quibus aliâs favebat, ut quæ etiam *Epeum* adjutaris in edificando ligneo equo. Sequor igitur lectionem hanc:

Ἦγελε καὶ Δαναοῖσι ἰδὼν βρέτας ἀγνὸν ἄγεας,

Ληστειῶντοισι ἔστι φίλοις ἐπικούρος Αἰλῶνη.

Quæ *Frischlinus* ipse ita reddidit.

Voluit hic etiam Græcis venerandam statuam adducere,

Quæ auferentibus amicis erat adjutrix *Minerva*.

Cum *Frischlinus* consentit *Rhodomannus*, & in priori vericulo pro νέον legitur in *MS. Reim.* ἰδὼν, quod virorum doctorum conjecturæ plurimum favet; & mihi quidem verisimillimum videtur non hanc fuisse *Tryphiodori* mentem, *Pyrrhum* *Minervæ* simulachrum auferre voluisse, sed *Minervam*, Græcis opitulatam, simulachrum suum volentem iis tradidisse, quod etiam ex aliis scriptoribus confirmatur.

Λήσῃ μὲ ἔσσα φίλης ἑπικυρῶς Ἀθήνης.

55

Ἦδη καὶ βελῆσι θεῆς ὑποεργὸς Ἐπειὸς,

Τροίης ἐχθρὸν ἀγαλμα πελώριον ἵππον ἐποίει·

Καὶ δὴ τέμνετο δῶρα, καὶ ἐς πεδίον κατέβαινε

Ἰδης ἔξ αὐτῆς, ὁπόθεν καὶ πέραδε Φέρεκλος

Νῆας Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο, πῆματος ἀρχήν.

60

Ποίει δ' εὐρυτάτης μὲ Ἰπὶ πλυγῆς ἀγαρήας

Palladium aggressus, donum fatale Minervæ.

Tum quoque consiliis Divæ permotus, & arte

Immensum versutus equum fabricavit Epæus,

Infensam Trojæ molem; & jam ligna secantur,

Ac latum in campum celsâ ducuntur ab Idâ;

Unde prius naves fabricaverat ipse Phereclus

Principium belli. Hinc laterum compagibus amplis

Ἀρπύξαι ἰδέσθαι εὐφρονα Τροτρίστας.

Q. Calab. lib. 10. v. 353.

Sub Priamo servata parum; sic ipsa volebat.

Ovid. Fast. lib. 6. v. 431.

Hunc igitur Tryphiodori locum à Frischlino & Rhodomanno rectè explicatum arbitror, sed an pro *Λήσῃ μὲ ἔσσα φίλης legendum sit *Ληστῆσι μὲ ἔσσα φίλοις* multum dubito. Nequeo igitur aliam emendationem non proferre, quam mihi suggessit Vir quidam ingenio præstans & Græcæ linguæ peritissimus.

Ἦλθες ἐ Δαναοῖσιν ἐν βίβλῃσι ἀγνοῖ ἀγνοῖ,

Τοῖς δὲ σημασιῶσιν, φίλη ἐπικυρῶς Ἀθήνη.

Voluit etiam Danaïs sacrum suum simulachrum afferri,

Illis utique consilium datura, amica auxiliatrix Minerva.

Hanc correctionem confirmare videntur quæ sequuntur.

Ἦδη καὶ βελῆσι θεῆς ὑποεργὸς Ἐπειὸς &c.

v. 56. Βελῆσι θεῆς ὑποεργὸς Ἐπειὸς.] Dionys. v. 341.

— Οὐκ αἶν οὐκ αἶν

Ἰδης μαρμάσειον σφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης.

In quem locum hæc scribit Eustathius. Δῆλον πάντως ὅτι Ἀθήναι, ἢ γὰρ φρονήσιον, ὑποεργὸς ἢ ποιήσις οἶδ' ὅτις τίς τινος. Apollon. Arg. lib. 1. v. 226.

— Ἀρπύξαι πρὸς θεῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης.

v. 61. Ἀρπύξαι.] In omnibus, quas vidi, editionibus legitur *ἀρπύξαι*, sed mihi

Γαστέρα, κοιλήνας ὅπσον νεὸς ἀμφιελίως
 Ορδὸν ὅπῃ σάθμην μέγεθος τορνῶσατο τέκτων.
 Αὐχένα ὃ γλαφυροῖσιν ὅπῃ σήησφιν ἔπηξεν,
 Ἐδουτῶ πορφυρέπεζαν ὀπρὶνύας τείχεα χρυσῶ. 65
 Ἡ δ' ἔπικυμαίνεσα μετήορος αὐχένι κυρτῶ,
 60 Ἐκ κορυφῆς λοφόμενι χατεσφρηγίζετο δεσμῶ·
 Οφθαλμοὺς δ' ἐνέθηκε λιθάπας ἐν δυσὶ κύκλοις,

Alvum aptat, ferroque cavat, stat quanta carinae
 Moles, quam faber ad rectam tornavit amussim.
 Tum sculpto imposuit cervicem pectore, & omnem
 Purpuream flammante comam permiscuit auro,
 Stupeaque intendit Sublimi vincula collo.
 Excisos itidem gemmis infixit ocellos,

mihi cum Neandro legendum videtur, ἐπὶ πλατῶν δ' αὐτῶν αὐτῶν, lateri aptatam
 alvum; cui lectioni favet metrica Frischlini Interpretatio, licet altera ejus Ver-
 sio ita se habeat.

*Faciebat autem (equum) in amplissimo latere aptato,
 Ventrem cavans, &c.*

v. 62. — Κοιλῆνας ὅπσον νεὸς ἀμφιελίως

Ορδὸν ἐπὶ σάθμην μέγεθος τορνῶσατο τέκτων.] Stephanus & Portus post Κοι-
 λῆνας inseruerunt particulam δ', quibus consentit Xylandri Versio.

*Ad latera ergo cavans iterum laissima vastum,
 Solerti molem justam scrutatus amussi,
 Aptavit, qualis dubias quæ per maris undas
 Remorum duplici propellitur ordine navis.*

Particula ista in Editionibus Aldi, Neandri, Frischlini, & in MS. Reim. omit-
 titur: Pro diversâ autem lectione locus hic diversum admittit sensum; sed
 utrum τέκτων ad Epeum an ad navis fabricatorem referatur, parum interest.
 Cum totâ hâc descriptione Epei se ad opus accingentis conferri potest similis
 descriptio in Homeri Odys. lib. 5. v. 243.

v. 64. Στήθεσφι.] MS. Reim. στήθεσσι.

v. 68. Λιθάπας.] Dausqueius legi mavult λιθάπας. Quod autem Equi ocu-
 los è gemmis factos esse scribit Tryphiodorus, simile quidpiam in Laëtantio re-
 peritur. Oculorum præcipuè inexplicabilis est ac mira subtilitas, quia eorum orbis,
 gemmarum similitudinem præferentes, &c. De Opif. Dei. cap. 8, /

v. 70. Τῶν

Γλαυκῆς βηρύλλοιο, ἔῃ αἵμαλῆς ἀμεθύσε.
 Τῶν δ' ἐπιμισγομένων διδύμης ἀμαρύγμασι χροῖης,
 Γλαυκῷ φοινίσσοντο λίθων ἐλίκεσσιν ὀπωπαί. 71
 Ἀργυρέες δ' ἐχάραξεν ἐπὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας,
 Ἀκρα δακύν πεύδοντας εὐστέπλοιο χαλκῷ.
 Καὶ σώματος μεγάλοιο λαθὼν ἀνέωξε κελύθοις,
 Ἀνδράσι κλυδομήνοισι παλὶρρόον ἄσμα φυλάσσων.
 Καὶ δ' αὖ μυχτῆρων φυσίζοος ἔπνε' αὐτμή. 76
 Οὕατα δ' ἀκροτάτοισιν ἐπὶ κροτάφοισιν ἄσπρεν
 Ορεθὰ μάλ'· αἶν' ἔτοιμα μένει σάλπιγγ' ἀκύν.

Beryllo excisos glauco, rubroque Amethysto,
 Orbibus in geminis; hinc cæsia fronte rubenti
 Lumina fulgebant, gemmâ geminante colorem.
 Dentes quinetiam argento cælavit, & ori
 Indidit, ut summi versarent æra lupati.
 Nec patuli sine causâ oris laxavit hiatum,
 Occultis quo deinde viris spirabile lumen
 Insinuans vitam cæco servaret in antro,
 Vivus & ex ipsis spirabat naribus ignis.
 At rectas summis aptavit desuper aures
 Temporibus, quæ stare tubasque audire sonantes

v. 70. Τῶν δ' ἐπιμισγομένων διδύμης &c.] Ald. & Neand. Τῶν δ' ἐπὶ μισγομένων διδύμοις —. διδύμοις etiam legitur in MS. Reim.

v. 78. Ορεθὰ μάλ'· αἶν' ἔτοιμα μένει σάλπιγγ' ἀκύν.] Frischlinus & Rhodomanus potius legendum esse existimant, μένει σάλπιγγος ἀκύν, in quam correctionem & ipse incideram, & illius confirmandæ ergo hæc exempla descripseram.

1 π π χαλκῷ δ' ὡς καὶ ἀσμάσσων, μένει,

Νῶτον ὁμῶς λαγόνεσσι σωήρμωσε, ἥ ῥά χην ὑγρὴν

Ιγία τε γλαυτοῖσιν ὀλιθηρεῖσι σωήψεν.

80

Σύρετο δὲ πτυμνοῖσιν ἐπ' ἵχνεσιν ἔκλυτος ἔρῃ,

Ἀμπελος ὡς γναμπλοῖσι καθελκομένη θυσάνοισιν.

Οἱ δὲ πόδες βαλιοῖσιν ἐπερχόμενοι γονάτεσσιν,

Ἀπέρων ὥσπερ ἔμελλον ὁπὶ δρόμον ὀπλίζεσθαι,

Possent: Tum spinam dorso lumbisque subegit,
Clunibus & validas attexuit abiete coxas.

Ipse imâ tractus verrit vestigia caudâ,

Vitis ut, è curvâ spargit quæ traduce virgas.

Planta autem genubus, maculoso murice tinctis,

Nixa pedum veluti quæ cursibus apta citandis,

Ὅπως βοὴν σάλπιγγος ἰρμαίνει μίγων.

Æschyl. Ἑπτὰ ἐπὶ Θηῶ. v. 399.

— Χρὴ μίγειν Τυρομωκῆς

Σάλπιγγος αὐδῆν.

Eurip. Rhéf. v. 988.

Voce ἀκὴν ὡς sunt *Linus*, *Callimachus*, *Nonnus*, aliique.

v. 79. Νῶτον ὁμῶς &c.] Νῶτω. Ald. Neand. Νῶτω δ' ὁμῶς & Νῶτω δ' ὁμῶς. MS. Reim.

v. 83. Οἱ δὲ πόδες βαλιοῖσιν ἐπερχόμενοι γονάτεσσιν &c.] In Editis omnibus quos vidi legitur ἐδὲ, sed in MS. Reim. οἱ δὲ, quomodo legendum putavit Neander. Cur autem hanc lectionem prætulerim, in Annotationibus Anglicis rationem reddidi. *Frischlinus*, licet vulgarem ἐδὲ in textu retinuerit, in utrâque tamen versione eundem sensum quem ego secutus est. *Xylander* ita convertit,

Nec verò, genibus quanquam velocibus essent

Ἀπρὶς αὖτε πεδὲς, celerem ad cursumque parati,

Corripuere viam prorsus &c.

Βαλιοῖσιν γονάτεσσιν, maculosis genibus interpretati sunt Neander, *Frischlinus*, & *Pontanus*; *Xylander* autem genibus velocibus (sicut πῶλοι περὶ γυγνοῖς dixit *Nonnus* in *Paraphr. Joan.* cap. 12.) βαλὶς nempe & varius est & velox, quod probavit *Barneſius* in *Notis ad Eurip. Rhéf.* v. 356. Utrasque has significationes habet vox ἀλῶ, sicut observavit Ill. Ex *Spanhemius* in *Callim. Hymn. in Dian.* v. 91. Confer *Clarkii* notas in *Homeri Iliad.* lib. 2. v. 816. lib. 4. v. 489. & lib. 12. v. 167. & *Schol.* in *Soph. Trachin.* v. 93. & v. 1050.

v. 85. M^g.

Οὕτως ἠπείγοντο· μένειν δ' ἐκέλευσεν ἀνάγκη· 85
 Οὐ μὲν ὅτ' κνήμησιν ἀχαικῆες ἔξεχον ὄπλαι,
 Μαρμαρέης δ' ἐλίκεσσι κρατεσφίκωντο χελώνης,
 Ἀπλόμῳ πεδίῳ μόγῃς κρατερώνυχι χαλκῷ·
 Κληϊστὴν μὲν ἔθηκε θυρῆν, καὶ κλίμακα τυκτὴν,
 Ἡ μὲν, ὅπως αἰδήλος ὦπ' ἡ πλὺθεῖς δ' ἀραῖα, 99
 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέρεσι λόχον κλυτόπωλον Ἀχαιῶν·
 Ἡ δ' ἀναλυομένη τε, ὧς ἔμπεδος αἰὲν ἔεσσι,

Sic ibat; sed fixa loco tum forte manebat.
 Ungula quinetiam ferro non absque micabat,
 Crura feri subter; sed vineta volumine conchæ
 Vix sola tangebatur validi munimine ferri.
 Addidit & sua claustra dolo fabricator Epæus,
 Et scalam, laterum quæ tecta lateret in umbrâ,
 Agmina que acciperet Græcorum, & redderet auris;
 Illa adoperta viris, firmataque posset iisdem

v. 85. Μένειν δ' ἐκέλευσεν ἀνάγκη.] Eodem sensu voce ἀνάγκη utitur Callimachus, Hymno in Delum. v. 34.

Καὶ τὰς μὲν καὶ βίβλους, ἢ ἡπειροῖο λαῖσται
 Πρυμνέην ἱρμιζον· σὶ δ' ὅσα ἔδλινεν ἀνάγκη,
 Ἀλλ' ἄφ' ἑοῦ πλάζοντο ἐπίπλους. —

v. 88. Κρατερώνυχι.] Ald. & Neand. κρατερὸν ὄχι χαλκῷ. In MS. Reim. legitur & κρατερὸν ὄχι & κρατερώνυχι· κρατερώνυχι legunt Stephanus, Portus, Dausqueius, P. Leopardus Emend. lib. 20. cap. 25. & G. Canterus Nov. Lect. lib. 6. cap. 21.

v. 91. Λόχον κλυτόπωλον Ἀχαιῶν.] In Codd. MSS'tis legitur κλυτόπωλον, quam lectionem retinent nonnulli, arbitrati τὸ ν quiescere. Sed κλυτόπωλον legendum esse contendunt Stephanus, Frischlinus, Leopardus, aliique.

v. 92. Καὶ ἔμπεδος αἰὲν ἔεσσι.] Ita legitur in Stephani & Porti Editionibus, probante Dausqueio. Aldus & Neander ediderunt ἔμπεδον αἰὲν, Frischlinus ἔμπεδον αἰὲν, quomodo legendum censet Neander; Rhodomanus legi vult αἰς ἢ ἔεσσι, in se complicabilis. In MS. Reim. legitur ἔμπεδον εἰναῖ ἔεσσι, sed τῷ εἰναῖ superscribitur εἰσι, & in margine adjicitur hæc notula; ἔεσσι· ἔμπεδον αἰς ἢ ἔεσσι.

v. 93. Οἱ μὲν

Εἴη σφὶν καθύπερθε ὁδὸς, καὶ νέεσθαι ὁρᾶσαι.
 Ἀμφὶ δέ μιν, λυκοῖο κατ' αὐχένος ἡδὲ θυρίων,
 Ἀνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῶ, 95
 Κολλήσας ἐλέφωτι καὶ δόρυροδίνει χαλκῶ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα κάμει μενεδήϊον ἵππον,

Ascensum sursum dare descensumque deorsum.
 Postremò & circum candentia colla genasque
 Purpureo ornavit fræno, nitidisque lupatis,
 Ære exundanti factis, sectoque elephanto.
 Jamque ubi perfectò steterat fatale labore

v. 93. Ὁρᾶσαι] *Frischlinus* legi mavult ὁρᾶσι, *Dausqueius* ἰᾶσι.

v. 95. Ἀνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῶ.] *Lύκοισιν* redundat, & deest verbum. Sensus sit integer, si ponatur, ἄνθων πορφύρε' ἡκιν, misit purpureos flores. Sed mihi non satis sit hoc modo. Hæc est *Rhodomanni* Annotatio: *Dausqueius* autem, quo iusta huic versui restituatur metri dispositio, refecari vult vocem ἄνθων. *Leopardo* vox λύκοισιν abundare visa est, & ex margine in contextum irrepsisse. *Levi* mutatione, inquit *Frischlinus*, videor affectus & veram huius loci lectionem, & veram sententiam, si pro λύκοισιν legam λύκοισιν, à verbo λυγίζω, ligo, vincio. Suâ conjecturâ fretus *Frischlinus* versum integrum ita edidit, & Latine vertit.

Ἀνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῶ.

Floribus purpureis vincivuit necessarij fræni.

Hæc verò *Frischlini* conjectura ipsis metri legibus contraria est, utpote quæ in uno versu septem pedes includat. Ipse quidem quomodo restituenda hæc sint prorsus ignoro; hoc tantum persuasum habeo, deesse verbum aliquod quo absolvatur sententia; quod non animadvertisse videtur vir doctissimus *Ricardus Busbeius*, quum nihil hic mutato opus esse existimaverit. *Hypercatalexis*, ait, sive *Hypermetrum*, est, quâ syllaba præter justam metri dispositionem superabundat: ut Ἀνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῶ. *Tryphiod.* nisi quis hic malis duplicem fingere *synecphonesin*, & syllabas collisas breviate. *Græcæ Grammat. Rudimenta. pag. ult.*

Voces ἀναγκαῖοιο χαλινῶ, quas per necessarij fræni transtulerunt *Neander*, *Frischlinus*, & *Dinnerus* in *Farr. Epilh.* potius vertendæ videntur per, coercens fræni; in quâ notione vox ἀναγκαῖος usurpatur ab *Homero*.

v. 96. Κολλήσας.] Ita legitur in MS. *Reim.* In Editione *Aldinâ* Κλησας. Ceteri plerique Editores, ex conjecturâ, ut videtur, legunt Κλησας, quibus consentit *P. Leopardus*. Emend. lib. 20. cap. 25. In eodem versu pro δόρυροδίνει in Notis *Anglicis* legendum proposui δόρυροδίνι.

v. 97. Αὐτὰρ.] Ita MS. *Reim.* in Editis legitur Αὐτὰρ.

v. 99. Ὀπὼς

Κύκλον εὐκνήμεδα ποδῶν ὑπέδηκεν ἐχάσῳ,
 Ελκόμεν πεδίοισιν ὅπως πειθήνιος εἴη,
 Μηδὲ βιαζομένοισι δυσέμβατον οἶμον ὁδεύη. 100
 Ως ὁ μὲν εἰσέπραπτο φόβῳ, καὶ χάλλει πολλῷ,
 Εὐρύς θ' ὑψηλός τε· τ' ὅδ' ἐκεν λυγρὸν αἶμα,
 Εἴ μιν ζῶν ἔτ' οὖξεν, ἐλαυνέμεν ἵππος Ἀρης.
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα τεῖχος ἐλήλατο, μή τις Ἀχαιῶν
 Πρὶν μιν ἐπαθρήσειε, δόλον δ' ἀνάπυστον ἀνάψῃ. 105
 Οἱ δ', Μυκηναίης Ἀγαμέμνονος ἐγγύθι νηὸς,

Magni robur equi, pedibus faber ipse rotarum
 Supponit lapsus, ut lento in pulvere campi
 Possit agi, facilemque viam ductoribus æquet.
 Tum multo horrore effulsit, multoque decore
 Machina celsa, capax: illam non ipse recuset
 Mars equitare feram, vivam fabricasset Epæus.
 Hanc verò molem circa nova mœnia struxit,
 Cernere ne quis eam, neu fraudem exurere flammis
 Deprensam posset. Tum demum in littore Graii

v. 99. Ὅπως πειθήνιος εἴη.] In Editionibus Aldi, Stephani, aliisque, legitur ἐπιθύνιος. "Lego, inquit Frischlinus, ἐπιθύνιος, versatilis, rotatilis, tractilis, "ab ἐπιθύνει· nisi magis aridet πειθύνιος, freno obtemperans." Vocem πειθήνιος (quam etiam exhibet MS. Reim.) ex conjecturâ reponunt Rhodomannus, Leopardus, Dausqueius in Notis ad Q. Calabrum. p. 237. & Germ. Guellius ad Virg. Æneid. 2. 235.

v. 105. Πρὶν μιν ἐπαθρήσειε, δόλον δ' ἀνάπυστον ἀνάψῃ.] "Illud δόλον δ' ἀνάπυστον "ἀνάψῃ, Neander vertit, & attingeret dolum nondum vulgatum. Xylander,

"Nescius ignarusque doli combureret illum.

"Ego, ne dolum in vulgus dederet." P. Leopard. Emend. lib. 20. cap. 25. Neanderi interpretationem amplectitur Cerda in Comm. ad Virg. Æneid. lib. 2. v. 25. Frischlinus vertit, dolumque deprehensum incenderet: Porius autem, & efferret dolum nondum

Λαῶν ἔρμυρων ὄμαδον ἢ κῦμα φυγόντες,
 Ες βελὴν βασιλῆες ἀνωλίωθ' Ἀχαιῶν.
 Ἡ δὲ, τρυφώλοιο δέμας κήρυκος ἔλῃσα,
 Συμφραδμῶν Οδυσσῆϊ πῆρισατο θῦρεσ Αθλιῶν, 110
 Ἀνδρὸς ὀπιχέισα μελίχρῳ νέκταρι Φωνήν.
 Αὐτὰρ ὁ, δαιμονίῃσι νόον βελῆσιν ἐλίεσσιν,
 Πρῶτα μὲ ἐσῆκε κενεόφρῳνι ἀνδρὶ ἐοικῶς,
 Οἰματος ἀστέροιο βολὴν ὅπῃ γαῖαν ἐρείσας·
 Ἀφνω δ' αἰενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνοίξας, 115

Ad navem Atridæ glomerant, populoque ruente
 Consilium reges ineunt de rebus Achivi.
 Ecce autem Pallas, faciem mentita canori
 Præconis, properè bellatrix astat Uliffi,
 Mellifluoque viri vocem Dea nectare tingit.
 Ille animum volvens celerem, perque omnia versans,
 Attonito stabat similis; tum lumina terræ
 Fixa soloque immota tenet: mox farier orfus,
 Fontem aperit solers vocum, venâque perenni

nonnullum vulgatum. Mendum aliquod in textu Græco latere suspicor, sed nihil mihi occurrit quo possit corrigi.

v. 107. Οὐρμυρών.] Ορμυρών. Rhodomannus.

v. 108. Ες βελὴν βασιλῆες ἀνωλίωθ' Ἀχαιῶν.] Ita legitur hic versus in Ed. Steph. Jamor. & MS. Reim. in aliis quibusdam βασιλῆες ἀνωλίωθ' Ἀχαιῶν. Frischlinus ex Rhodomanni conjecturâ edidit, βασιλῆες ἀνωλίωθ'.

v. 115. Ἐπίων ὠδῖνας.] Eâdem metaphorâ utitur Apollinarius, Metaphr. Psalm. 44. v. 1.

Ἐθλὸν τοῦτ' ἐπὶ κερδὴν πεποισμένον μῦθον.

Et Socrates apud Platonem in Theæteto. p. 151. Ed. Steph. Ταῦτα δὲ σοι, ὦ ἄνθρωπε, εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἵκνῃται, ὥστε καὶ αὐτὸς οἶσιν, ὥσπερ τι κινῆται ἐνδόν. ὥστε φέρει ἔν σοι με, ὡς σοὶ μαίαις ἵκνῃται, καὶ αὐτὸν μαιεύσκειν, καὶ ἂν ἐν ἱερῶν, ὥσπερ μῦθον, ὥστε οἶσιν τ' αὖ, ὥστε ἀποκρίναι.

C

v. 116. ἱερίης

Δεινὸν ἀνεβρέντησε, ἢ, ἱερείης ἅτε πηγῆς,
 Εξέχεεν μέγα κῦμα μελισσιγέῃ νιφετοῖο.
 Ω φίλοι, ἤδη μὲ κρύφιος λόχος ἐκτετέλεσται,
 Χερσὶ μὲ ἀνδρομέης, αὐτὰρ βαλῆσιν Ἀθήνης.
 Ὑμεῖς δ', οἳ τε μάλιστα ὥεποιῆατε καίρετ' ἑταῶν,
 Πρόφρωνες ἀλκήεντι νόῳ ἢ τλήμονι θυμῷ 121
 Σπέσθε μοι· ὃ γὰρ ἔοικε πολὺν χρόνον ἐνθαδ' ἐόντας
 Μοχθίζειν ἀτέλεστα ἢ ἀχρεῖα γηράσκοντας,
 Ἀλλὰ χρόν' ἔχοντες αἰοίδιμον ἔργον ἀνῦσαι,

Detonat horrendum, ac veluti de fonte sacrato
 Effudit liquidi manantia flumina mellis:
 O focii, quæ tecta diu, fraus optima crevit
 Humanis manibus, perfectaue Palladis arte est,
 At vos, quos manuum fiducia roborat una,
 Mentibus intrepidis, animoque ferente laborum,
 Mecum agite; & focia vestigia tangite mentis:
 Non decet hîc longum frustra consumere tempus
 Usque laborando, vanisque fenescere curis:
 Sed famam aut vivos opus est extendere facto,

v. 116. *ἱερείης ἅτε πηγῆς.*] γρ. *ἱερείης*. DAUSQ. *ἱερείης πηγῆς* Interpretes vertunt, *sacro fonte*; mihi vero, qui vocem *ἱερείης* nondum ab ullo vetere Scriptore usurpatam reperi, magis placet *Dausquii* lectio.

v. 117. *Εξέχειν μέγα κῦμα μελισσιγέῃ νιφετοῖο.*] Forſan ſcripſit *Tryphiodorus*, *Εξέχειν μέγα χῦμα*, ſicut *Callimachus*, Hymno in *Jovem*. v. 32.

Εκ δ' ἔχειν μέγα χῦμα. —

Κῦμα νιφετοῖο dixit *Nonnus*, *Dionys.* lib. 3. v. 207. *μελισσιγέας νιφετοῖο* dixit idem in *Paraphr.* *Joannis Evang.* cap. 19. v. 155.

v. 122. *Ενθαδ' ἐόντας.*] Ita *Frischl.* *Dausq.* & MS. *Reim.* Alii, *ἐνθαδ' ὄντας*.

v. 124. *Ἀλλὰ χρόν' ἔχοντες &c.*] γρ. *χρηζόντες*. DAUSQ. *Χρηζόντες* legunt *Neander* & *Dinnerus* in *Farr. Epith.* In Editione *Aldina* legitur *χρηζόντες*. In MS. *Reim.*

Ἡ θανάτῳ βροτόεντι χακοκλῆες αἶχρος ἀλύξαι. 125

Ἡμῖν θαλπωρὰν παροφάρεσσεραι ἥπες ἐκείνοις·

Εἰ μὴ περ σρεδοῖο, καὶ δρχαῖοιο δράκοντος,

Καὶ καλῆς πλατάνοιο, καὶ ὠκυμόροισι ὅππῃ τέκνοις

Μητέρῳ ἐλκομένης, ἀπαλῶν τε λάτρεδε νεοσσῶν.

Εἰ δὲ θεοπροπίησι γέρων ἀνεεάλλετο Κάλχας, 130

Ἀλλὰ καὶ ὥς Ελένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρῳ

Μοιροσυῶναι καλέεσιν ἐτοιμοτάτην ὅππῃ νίκην.

Τῶνεχά μοι πείθεδε, καὶ ἱππείην ὅππῃ νηδὺν

Et vitare nefas, aut certæ occumbere morti.

Spes melior nobis, quam clausis obvia Teucris :

Si modo nec nidi in platano, priscique draconis,

Nec cum prole suâ discerptæ matris ab angue,

Et teneri nondum vos pulli oblivio cepit.

Nam quanquam Calchas tempus protraxit & annos,

Est tamen hîc alius nobis, & transfuga Vates ;

Cujus ad indubiam invitant oracula palmam.

Ergo mihi parete, & equi condamur in alvo :

Reim. χρῆσις. Ego correctionem Leopardi secutus sum, quæ cum editionibus Stephani, Frischlini, & Porti consentit.

v. 128. Καὶ καλῆς πλατάνοιο.] In MS. Reim. male legitur καλοῖς. In Editionibus Aldi, Jamotii, & Neandri, legitur καλῆς πλατάνοιο, quod vertitur, nidi in platano. Eadem est interpretatio Frischlini & Porti, licet uterque horum cum Stephano ediderit, καλῆς πλατάνοιο, i. e. pulchræ platani, quæ lectio videtur esse verissima. Ita enim Ulysses, apud Homerum, ejusdem portenti de quo hic agitur historiam narrat.

Εγδομὴν ἀθανάτοισι τιχέοςαι ἰχθυόμους

Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. —

Iliad. lib. 2. v. 306.

v. 129. Ἀπαλῶν τε λάτρεδι.] Ἀπαλῶν τ' ἐλάτρεδι. MS. Reim.

v. 138. Πῶρ

Θάρσαλέως απεύδωμεν, ὅπως αὐτὰ γρετον ἄλγος
 Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατνώσθαι τέχνην
 Ἰλιον εἰσανάγωσιν, ἐὼν χακὸν ἀμφαγαπῶντες.

135

Οἱ δ' ἄλλοι πρύμναια μεδίετε πείσματα νηῶν,
 Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες·
 Ἰλιάδος δ' λιπόντες ἐρημαίην χθονὸς ἀκτὴν,
 Πλώετε πανσυδίῃ ψευδώνυμον οἴχαδε νόσον,
 Εἰσόκεν, εὐόρμῃ τετανυσμένον ἐκ ᾠειωπῆς,

140

Fallacem ut Divæ technam, sibi damna parantes,
 Sponte suâ patriam deducant Troes in urbem.
 Jamque alii extremas puppi laxate rudentes,
 Et vestras ultro jacite in tentoria flammæ,
 Littoraque Iliacæ deserta relinquire terræ,
 Et reditum simulate domum, remosque movete;
 Donec protectis vicino in littore terræ

v. 138. Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες.] Πυρίδιον. MS. Reim. Hunc ver-
 sum citat Tzetzes in Scholiis ad Lycophr. v. 344. Οἱ Εχλῶες, ὡς φησι Τρυφί-
 δωρος,

Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες,
 Πρὸς Τινέαν κατῆσαν, καὶ τὰς Καλυδῶνας νήσους, ὅπως αὐτὴ τὴν Τροίαν. "Πλεκτῆσιν, in-
 quit Ill. D. Potterus, pro πλεκτῆσιν, ex MS. Barocc. & Græc. πῆγνυσαι enim
 "potius quam πλέκω dicuntur tentoria". Κλισίης εὐπήκτης dixit Homerus. I-
 liad. lib. 9. v. 659.

v. 141. Εἰσόκεν εὐόρμῃ τετανυσμένον ἐκ ᾠειωπῆς.] Ita rectè Frischlinus, & Dau-
 sguetius. In cæteris Editionibus legitur aut τετανυσμένον, aut τετανυσμένη. Ver-
 sum integrum ita vertunt Neander & Portus,

Donec è speculâ listoris eminentis.

Atquæ εὐόρμῃ adjectivum est, & cum substantivo ᾠειωπῆς conjungendum. A-
 pollon. Arg. lib. 4. v. 900.

Αἰεὶ δ' εὐόρμῃ διδοιμῆσαι ἐκ ᾠειωπῆς.

Scholias: Αἰεὶ δ' εὐόρμῃ διδοιμῆσαι καὶ χειρῶσιν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς καὶ εὐορμῆς τῆς. He-
 lychius: Εὐόρμῃ, ἐπιτηδεύει.

v. 142. Επὶ

Ὑμμι συναγρομήτοισι ἐπὶ γείτονος αἰγιαλοῖο
 Σημαίνῃ παλίνορσον ἐπὶ πλόον ἐσπέριον πῦρ.
 Καὶ τότε μήτε τις ὄκνησ' ἐπειρομήτων ἐρετῶν
 Γιγνέσθω, μήτ' ἄλλο φόβος νέφος, οἷά τε νύκτες 145
 Ανθρώποισι φέρουσιν ἐλαφρῶς δείματα θυμῷ.
 Ἔσθω δ' ὡς πρῶτης δρετῆς ἐμφύλιον αἰδώς·
 Μήτε τις αἰχμῶειν ἐὼν κλέος, ὃ κεν ἔχαστος
 Ἀξιον ὦν ἐμόγησε λάβοι γέρας ἵππων ἀνδρῶν.
 Ὡς φάμερ' βελῆς ἔξῃε· τοῖο δ' ἔμῳις 150

Ignis det signum speculâ nocturnus ab altâ,
 Et revocare gradum jubeat. Tunc omnis abesto
 Quæ mora remigium tardat, nubesque timoris
 Omnis abesto procul; quæ, nox velut horrida, semper
 Mentibus humanis terrores injicit atros.
 At pudor, ingenuis virtutem accendere natus,
 Vos agat, ut nemo famam deturpet honestam;
 Quisque sed hostis equum capiat, sua præmia laudum.
 Sic ait; & canum exacto fermone reliquit:

v. 142. *Επὶ γείτονος αἰγιαλοῖο.*] *Επὶ γείτονος αἰγιαλός* * Ed. *Ald. Steph.* aliæque.
Dausqueius legit *Γείτονος αἰγιαλοῖον*. *Frischlinus* edidit, *γείτονος αἰγιαλοῖο*. Parum
 refert utram lectionem sequamur, quum notet doctissimus *J. Alberti* in *Ob-*
serv. Philol. ad *Joann.* cap. 4. v. 6. præpositionem *ἐπὶ* pro *ad*, sive *juxta*, cum
 genitivo casu occurrere apud *Theocr.* *Idyll.* 4. v. 17. cum dativo autem (quod
 reprehendit *Gronovius* in notis ad *Arrianum*) apud *Ælianum*, *Callimachum*, &
Herodianum.

v. 143. *Σημαίνῃ παλίνορσον ἐπὶ πλόον.*] Forfan legendum,

Σημαίνῃ παλίνορσον ἐπὶ πλόον. —

v. 149. *Ἀξιον ὦν ἐμόγησε λάβοι γέρας ἵππων ἀνδρῶν.*] *Ἰπποισι*, *Equestre*. *RHOD.*

v. 150. *Ὡς φάμερ' βελῆς ἔξῃε.*] In *Frischlini* versione pro *canum* (quod *Ty-*
graphi incuriâ positum videtur) legendum arbitror *canum*.

v. 157. *Ἔσθω*

Πρῶτος ἐφωμάετ' ἑσσε Νεοπτόλεμ' ἰσοειδής,
 Πῶλος ἄτε δροσέντος ἐπειγόμενος πεδίοιο,
 ὅς τε, νεοζυγέων ἀγαλλόμεν' ὀφάλαγγισιν,
 Ἐφθασε καὶ μάστιγα καὶ ἥνιοχ' ἰσχυρὸς ἀπειλήν.

Τυδείδης δ' ἐπόρεσε Νεοπτόλεμ' Διομήδης, 155
 Θαυμάζων, ὅτι τοῖ' ἦν καὶ πρῶτον Ἀχιλλεύς.
 Ἐσπετο καὶ Κυανίππος, ὃν εὐπατέρεια Κομαιθὼ
 Τυδῆος, θαλάμοιο μινωθαδίοιο τυχεύσα,
 Ωκυμώρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγιαλῇ.

Primus ibi ante alios hortantis amica secutus
 Verba Neoptolemus telis exultat ahenis.
 Qualis, ubi tetigit spatiosi roscida campi,
 Emicat, & phaleris ostroque superbus & auro,
 Pullus it, & cursu longè volat ante citato,
 Quam det rector equis signum, increpitetque flagello.
 Proximus insequitur Tydides, incitus acri
 Mente Neoptolemi; quoniam tale ante parentis
 Viderat ingenium, donec superesset, Achillis.
 Hinc ibat Cyanippus ovans; quem diva Comætho,
 Heu! brevia annosi fortita cubilia Tydeî,
 Ægialeî peperit pugnaci, & perbrevis ævi.

v. 157. Ἐσπετο καὶ Κυανίππος, ὃν εὐπατέρεια Κομαιθὼ
 Τυδῆος, θαλάμοιο μινωθαδίοιο τυχεύσα,
 Ωκυμώρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγιαλῇ.] Κομαιθὼ Τυδῆος, Comætho Ty-
 dei filia; ita enim legenda hæc & vertenda arbitror, puncto scilicet post Ty-
 deî posito; non, ut plerique Interpretum,
 Τυδῆος θαλάμοιο μινωθαδίοιο τυχεύσα.
 Tydei brevem fortita thalamum.

Confer quæ dixi in Annotationibus Anglicis.

Εσηκεν Μενέλαος· ἄγην δέ μιν ἄγριος ὀρμή. 160
 Διηφόβω ποτὶ δῆλον ἀπηνεί διζέτο θυμῷ,
 Δούτερον ἀεπακτῆρα γάμῃ λελιημῆρος εὐρεῖν.
 Τῷ δ' ἔπειτα Λοκρὸς ὄρεσεν Οἰλῆος παχὺς ὕδς,
 Εἰσέτι θυμὸν ἔχων πεπνυμένος, ἔσθ' ἐπὶ κέρας

Astitit hīc etiam Menelaus, ab impete pulsus
 Irā accensi animi: Nam raptæ uxoris amantem
 Deiphobum subit ulcisci, vetitosque hymenæos.
 Huic & Oïlides Locrus successerat Ajax,
 Vir prudens, necdum Cassandræ captus amore

v. 160. Εσηκεν Μενέλαος.] Lege ἔση κὴ Μενέλαος pro astitit, vel pro ἀνίστη, συν-
 τειν: Nam infra etiam hoc verbo sic utitur. FRISCHL.

v. 161. Διηφόβω ποτὶ δῆλον ἀπηνεί διζέτο θυμῷ.] Redundat istud ποτὶ. Malui
 ita legere, si liceret: Διηφόβος δ' ὅρα δῆλον ἀπηνεί διζέτο θυμῷ. Is jamdiu quærebas
 hostili animo Deiphobum. FRISCHL. Forfan legendum est,

Διηφόβος ποτὶ δῆλον ἀπηνεί διζέτο θυμῷ.

Διηφόβος ποτὶ δῆλον διζέτο, sicut aliquem in certamina poscere, & in prælia poscere,
 dixerunt Virgilius & Statius.

v. 162. Γάμῃ.] Γάμος hic accipitur pro conjuge, sicut & γάμος in Heracliti Al-
 legoriis Homericis. p. 434. Ed. secundæ Galei. Τὸν γὰρ μὴν Τριτὸν ἐραδίοντι τῷ Διὶ γά-
 μῳ ἀφ' ὃ μέρους ἤρξατο τοῖν, ἐς τῷτα ὕφιστε) κηλαζόμενον.

v. 163. Οἰλῆος παχὺς ὕδς.] Cel. Davisius in Annotationibus in Maximi Tyrii
 Dissert. 7. §. 5. locis aliquot ex Homeri Iliade congestis, ubi Ajax Locrensis
 vocatur Οἰλῆος παχὺς Αἴας, Maximum iniquum esse censet, qui Ajacem istum
 βραδύποδα fuisse statuat. Maximi verba hæc sunt. Εἰ δὲ τις ἀδυνάστεος μὲν αἰ τοῦ
 Επειῶ, αἰχλὴν δ' ἔχειτοίτη, μικρότερος δ' ἔστι Τυδίδης, βραδύποδος δὲ τῷ Αἴαντος δ' &c.
 Hæc verò non de Ajace Locrensi accipienda sunt, sed de altero illo, Telamo-
 nis filio; cujus descriptionem vide in egregiis Popii Observationibus suæ Ho-
 meri Versioni subjunctis. Iliad. lib. 7. v. 227.

v. 164. Εἰσέτι θυμὸν ἔχων πεπνυμένος, ἔσθ' ἐπὶ κέρας
 Μαργαρίτων ἀγέμενον.] Sicut animus rudiculus hic dicitur θυμὸς πεπνυμένος,
 animus prudens, ita vocem ἀφρονεῖτος (dementiores) apud Xenophonem (Cypæd.
 lib. 3.) interpretantur Porus & Hutchinsonus per immodestiores, in Venerem pro-
 cliviores. Interpretationem suam viri doctissimi Euripidis auctoritate confir-
 mant, qui Veneris nomen Αφροδίτην δὲ τῷ ἀφροσύνης, i. e. a dementia, deducit.
 Trœad. v. 989.

Τὰ μῶρος γὰρ πάντα ἐστὶν Αφροδίτη θεοτοῖς
 Καὶ τῷτομ' ὁρῶς ἀφροσύνης ἀρχὴ γίγνεται.

Non

Μαργαίνων ἀθέμεσον· ἀνέστησεν ὃ καὶ ἄλλον, 165
Κρητῶν Ἰδομεύῃα μεσαιπόλιον βασιλῆα.

Νεστέριδης δ' ἅμα τοῖσιν ἔβη κρατερὸς Θρασυμήδης,
Καὶ Τελαμώνιου υἱὸς ἐκηβόλος ἦϊε Τεῦκρος·

Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀδμήτῳ παῖς πολύϊππος ἀνέστη

Εὐμηλος· μὲν τ' ὃ θεοπρόπος ἔδωτο Κάλχας, 170

Infano; Quin & ductor Cretensibus unà

It comes Idomeneus, albenti vertice canus:

Quis socium addiderat Thrasymedes, Nestore cretus,

Et Telamone fatus, jaculis insignis & arcu

Teucer, & Eumelus; post quem subit ordine Calchas

Non alienum erit cum his alium Euripidis locum conferre, ubi *Impudicitia* vocatur *μωρία*, *stultitia*.

Γνώμη βραχίαι μωρίαν ἀφηρίθη.

Hippol. v. 644.

Scholiastes: *Μωρίαν ἀφηρίθη*] τέττι, τ' ἀμαρτίας ἀπιστήρη, ἡ τοῖς τῆς πορνείας. *Μωρίαν* γὰρ πῶς πορνείαν, ὡς αὖτε ἐ σιγήματος (f. σιγῆματος) ὁ πόρνος. Τὸ μῶρος in eadem Tragœdiâ (v. 966.) per *μωρίαν* interpretatur *Barnesius*. In eodem sensu vox *Stultitia* in sacris Scripturis usurpatur. Εποίησιν ἀφροσύνην ἐν ἡοῖς Ἰσραὴλ ἐκπορεύσιν τὸν οἶκον τῆ πατρὸς αὐτῆς. *Deuteron.* cap. 22. v. 21. Μὴ ταπεινώσῃς με — μὴ ποιήσῃς πῶς ἀφροσύνη ταύτῃ. Καὶ ἐγὼ πᾶς ἀποίσω τὸ ὄνειδός μου; καὶ σὺ ἔσθ' ὡς εἰς τὴν ἀφροσύνην ἐν Ἰσραὴλ. 2 *Sam.* cap. 13. v. 12, 13. *Dunæus* in *Prælectionibus ad Lyfiam*, p. 49. cum *ikā* sacrorum Scriptorum locutione confert similem *Aristophanis*, apud quem τὰ ἀφροδίσια dicuntur τὰ ἀνόητα.

Οἶνε τ' ἀπὶ χῆ, καὶ γοιμωσίῳ, ἐ τ' ἄλλων ἀνόητων.

Aristoph. Νεφ. v. 416.

Confer *Aristophanis* Scholiastem & *Kusterum*, quorum hic *Philostatus* citat; *Dunæus* eandem loquendi formam ex *Plauti Bacchidibus* profert.

- *Huic ætati non conducit, mulier, latebrosus locus.*

Bacch.

Egomet, apud me si quid stultè facere cupias, prohibeam.

Act. I. Sc. I. v. 22.

Notat idem *Dunæus* (quod cum *Tryphiodori* verbis ὅμων ἔχον παπυρῶν optime convenit) *Prudentiam* & *Pudicitiam* à *Græcis* uno eodemque vocabulo (*Σωφροσύνη*) designari.

v. 169. Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀδμήτῳ παῖς πολύϊππος ἀνέστη.] Hic versus, in Editis desideratus, in MS. *Reim.* conservatur; sed in codice illo pro ἀνέστη legitur ἀνίσθη. *Eumeli* Equos & equitandi peritiam celebrat *Homæus*, *Iliad. lib. 2. v. 763.* & *lib. 23. v. 289.*

v. 172. Ἡδὲ

Εὖ εἰδὼς ὅτι μόχθον ἀμύχων ἐκτελέσδωτες
 Ἦδη Τρώϊον ἄστυ καδιππύουσιν Ἀχαιοί.

Jam demum advertens, quodd, fine instante laborum,
 Ultima venissent capiendæ tempora Trojæ.

v. 172. Ἦδη Τρώϊον ἄστυ καδιππύουσιν Ἀχαιοί.] Frischlinus legit καδιππύουσιν, anc vocem variè explicant Interpretes: Neander & Porius vertunt, Equo expugnaturi essent; nec aliter Xylander,

*Ipse adeo vates Calchas, qui Pergama tandem
 Fraude sciebat equi post tot capienda labores.*

Καδιππύουσιν itaque (si horum interpretationem sequamur) idem est quod ἵππων καταπρατηγαῖν, quā phrasi utitur Polyæmus, lib. 3. prope finem. ὡς δὲ δεύτερον ἐάλω τὸ Ἴλιον, πάλιν ἵππων καταπρατηγέμερον. Apud Dionysium Halicarn. (Ant. Rom. lib. 3. cap. 26.) & Herodianum (lib. 4. cap. 15. lib. 6. cap. 5. & alibi.) vox καδιππύουσιν significat, obequitare; & hanc quidem verbi notionem observavit Frischlinus, dum Tryphiodori verba ita interpretatus est: Trojanam urbem jam obequitaturi essent Achivi. Quæ versio si vera sit, eodem modo de Trojâ loquitur Tryphiodorus, quo Horatius (Epod. 16. v. 11.) de Româ in Hostium potestatem mox venturâ.

Urbem

Eques sonante verberabit ungulâ.

Quibus simillima vaticinatur Ezekiel de Tyro ab Hostibus mox expugnandâ: *Εἰ ταῖς ὀπλαῖς τῶν ἵππων αὐτῆ καταπατήσῃ σε πύσας τὰς πλατείας.* cap. 26. v. 11. Hoc verò de Trojâ dici non potuit; quum constet Græcorum equos urbem non intrâsse. Exquirenda est igitur alia verbi καδιππύουσιν significatio, quæ Poetæ menti magis conveniat. Eruditissimus Carolus Daubuz in commentario ad Apocalypsin. cap. 6. v. 2. loca quædam è veteribus protulit, unde constat Equum & Imperii & Victoriæ fuisse Symbolum. Vox Hebraica כבך, equitare, (quod notavit idem vir doctus) in sacrâ Scripturâ interdum significat, dominari, interdum Victorum more triumphare. Idem etiam similem locutionem ex Arnobio citat. Sed frustra, inquit, iniquitas nobis. Arnob. adv. Gent. lib. 7. Satis erit, si è multis hujusmodi exemplis, quæ sacri codices suppeditant, unum protulero. *Inequitare fecisti filium hominis super caput nostrum.* Psalm. 66. v. 12. cui simile est illud Suetonii: *Non temperavi quin paucos post dies frequentia curia jactaret, invidis & gementibus adversariis adeptum se quæ concupisset: proinde ex eo insultaturum omnium caputibus.* Jul. Cæs. cap. 22. Metaphorâ his non multum absimili utuntur cum sacri tum profani etiam Scriptores, quum καδιππύουσιν πῦν calcare aliquem, pro de aliquo triumphare dicant. *Ἰερουσαλὴμ ἵστα πανμύθη ἰσθῶν.* Lucæ cap. 21. v. 24. *Καὶ τὰ ἱμῶν λαὸ συντάξω ποιῆσαι σκύλα καὶ σαρκομήν, καὶ καδιππύουσιν τὰς πόλεις.* Isaiæ cap. 10. v. 6. Hæc Isaiæ verba citat modo laudatus Car. Daubuz in Apocalyps. cap. 11. v. 2. qui inter alia, è Scriptoribus Ethnicis petita, notat Τετάρτη πωστῆροτον ὀρχήστου in eadem notione adhiberi in Oraculo veteri apud Herodotum lib. 1. §. 66. Quæ cum ita sint, non absurdum fore arbitror, si Tryphiodorum voces Τρώϊον ἄστυ καδιππύουσιν in sensu metaphorico

Οὐδὲ μὲν οἱ ἔλειφθεν ἄποσρεφθέντες ἀρωγῆς,
 Δημοφῶων τ', Αἰάμας τε, δὴν Θησΐα τέκνα.

Ορτυγίδης Ἀντικλος, ὃν αὐτόθι τεθνεῶτα

175

Ἴππῳ δακρύσαντες ἐνικτερεΐξαν Ἀχαιοί.

Πηνελεὺς τε, Μέγης τε, ἔνθ' Ἀντιφάτης ἀγαπήνῳ,

Ἀμφιδάμας τε, ἔνθ' Εὐρυδάμας, Πελῖαο γυνέθλῃ,

Τόξῳ δ' Ἀμφιδάμας κεκορυθμένος ὕστατος αὖτε

Sed neque Demophoon Acamasque hic defuit; ambo
 Theseidæ, auxiliumque viris atque arma tulere.

Anticlus it simul Ortygides, quem funere mersum
 Lugentes in equo tumularunt postea Graii.

Unà Peneleus ruit, Antiphatesque, Megesque,

Amphidamasque alacer, Peliaæ genus, Eurydamasque;

Vir præstans arcu Amphidamas. Tandem ultimus adstat,

taphorico adhibuisse existimavero; præsertim quum vocem *καθηπαΐζοντα* ita
 ab *Æschylo* usurpari animadvertam.

Νῆϙ ὃ γυναικας δαίμονας καθηπαΐζοντα.

Eumen. v. 150.

Quæ *Stanleius* ita vertit. *Juvenis autem vetulas Deas devicisti.* Scholiastes: *καθηπαΐζον* *κατεπολίμησας*. Locutio ista in eadem Tragœdiâ iterum occurrit, v. 734. v. 782. & v. 812. *καθηπαΐζοντα* τὴν φιλοσοφίαν dixit *Diogenes Laertius* (lib. 4. in *Bione*.) sicut & *inquiritare Philosophiæ* dixit *Macrobius*, *Saturnal. lib. 7. cap. 15.* *καθηπαΐζον* in sensu quidem metaphorico, sed ab his quos recensui diverso, occurrit in *Oppian. Hal.* 2. 515.

v. 173. *Ἀποσρεφθέντες ἀρωγῆς.* Ita legunt *Frischlinus* & *Dansqueius*; Cæteri *ἄποσρεφθέντες*. Pro ἀρωγῆς legitur in MS. *Reim.* ἀρωγῆς.

v. 175. *Ορτυγίδης Ἀντικλος.* *Frischlinus* edidit *Ορτυγίδης τ' Ἀντικλος*, *Ang. Politianus* (qui hunc versum cum sequenti citat in *Miscellaneous*, cap. 75.) legit *Ορτυγίδης δ' Ἀντικλος*.

v. 176. *Ενικτερεΐξαν.* *Ed. Steph. Politianus & Leopardus* (Emend. lib. 19. cap. 1.) legunt *ἐνικτερεΐζοντα*. Sequor editiones *Aldi*, *Jamotii* & *Neandri*.

v. 178, & v. 179. *Ἀμφιδάμας.* *Idem* MS. *Reim.* Eadem codicum discrepantia in aliis Scriptoribus reperitur. Vide *Eschenbachii* notas in *Orphi Argonautica.* v. 148.

v. 180. *Ε-*

Τέχνης ἀγλαόμητις ἤς ἐπέβαινε Επειός. 180
 Εὐξάμφοι ᾗ ἔπειτα Διὸς γλαυκώπιδι κέρη,
 Ἰππείην ἔσπευδον ἐς ὀλκάδα· τοῖσι δ' Ἀθλίῃ
 Ἀμβροσίῃ κεράσασα θεῶν ἐκόμωσεν ἰδωδὴν
 Δαῖπνον ἔχειν, ἵνα μή τι, πανημέριοι λοχρώντες,
 Τειρόμενοι βαρυθεῖεν ἀτεσπέϊ γένατα λιμῶ. 185

Inque suum conscendit opus fabricator Epëus.
 Tum, postquam Divæ solvissent vota Minervæ,
 Ad navim properant, ductu monitoris, equinam.
 Ipsa cibos infert ligno Tritonia Pallas,
 Ambrosiæ succo tinctos, sua fercula clausis;
 Ne, totâ dum luce dolos meditantur in hostem,
 Genua labent, oppressa fame, viresque remittant.

v. 180. Επειός.] In Annotationibus *Anglicis* mentionem feci proverbii Επειός διλότρη. Epei timiditatem memorat Τησερ in ineditâ *Iliadis* Metaphrasi, cujus tria exemplaria in Bibliothecâ *Bodleianâ* servantur. Ejus verba hæc sunt.

Τὸν Επειός μοι μέγιστον τίς ἦν ἢ τίς τίλῃ θίαν,
 Λόλῃς, ἀράϊος, εὐχάρις, μέγας εἰς ἡλικίαν,
 Νίος, δασυήρῃς, καὶ ξανθός, διλότρη ὑπὲρ ἰλάφης.

v. 183. Ἀμβροσίῃ κεράσασα θεῶν ἐκόμωσεν ἰδωδὴν.] In Annotationibus *Anglicis* dixi *Ambrosiam* hic liquorem designare, eo quod *Deorum* cibo videtur opponi. Sed in MS. *Reim.* legitur ἀμβροσίην, quæ lectio si vera sit, *Ambrosia* est ipsa θεῶν ἰδωδή.

v. 185. Τειρόμενοι λιμῶ.] *Homerus*, *Odys.* 4. 369. Επειρὶ ᾗ γαστέρα λιμός. Nequaquam igitur rejicienda est vulgaris lectio τειρόμενοι: Legitur tamen in MS. *Reim.* πειρόμενοι, i. e. βεβόλημενοι (*transixi*) quâ voce utitur *Q. Calaber.* lib. 8. v. 177.

Οππότε λάβραλέν λιμῶ βεβόλημενοι ἦτορ.

Similis locutio occurrit in *Threnis Jeremiae* cap. 4. v. 9. Καλοὶ ἦσαν οἱ τραυματίαι βομφαίαι, ἢ οἱ τραυματίαι λιμῶ. Βολίδας τὸ λιμῶ, sagittas *Famis* dixit *Ezekiel*, cap. 5. v. 16. Quæ verba quibusdam Interpretibus cruciatibus famis designare videntur, ab aliis vero aliter explicantur.

v. 185. Γένετα.] Γένεσι. MS. *Reim.*

Ως δ' ὅποτε κρυμοῖσιν ἀελλοπόδων νεφελάων
 Ἡέρα παχυνώσασα χιών ἐπάλυνεν δ' ἔραας,
 Τηκομένη δ' ἀνέηκε πολὺν ῥόον· ④ δ' ἀπὸ πέτρης
 Οἷον καταθρόσκουσι κυβιστηῖται κυδοιμῶ,
 Δ' ἔπον ὑποπλήξδωτες ὀρεῖτε φέος ποταμοῖο, 190
 Θῆρες ἐρωήσδωτες ὑπὸ πύχα κοιλάδος εὐνῆς,
 Σιγῇ φειχάλεσιν ὅπῃ πλυσθῆσι μένοντες,
 Τλήμονες ἐκδέχαι·) πότε παύεται ὄμβριμον ὕδωρ·
 Ως οἱ γε, γλαφυροῖο δ' ἄξυλόχοιο θορόντες,

Ac veluti, hiberno densatum frigore, quondam
 Aera nix transit, terrasque aspergine complet;
 Post liquefacta altè magnâ vi fertur aquarum:
 Cum saltu pernice feræ, de vertice faxi,
 Quas procul excivit montano flumine torrens,
 Diffugiunt, notasque petunt sua fecta cavernas:
 Atque intra latera occultæ trepidantque latentque:
 Et miseræ expectant, pluvius dum desinat imber:
 Haud secus in lignum, manus indefessa, Pelasgi

v. 189. Οἷον καταθρόσκουσι κυβιστηῖται κυδοιμῶ.] In MS. Reim. & Editionibus Aldi & Jamotii male legitur καταθρόσκουσι κυβιστηῖται. Dansqueius legi vult καταθρόσκουσι: Idem cum Neandro rectè legit κυβιστηῖται κυδοιμῶ. Similiter dixit Nonnus κυβιστηῖται κυδοιμῶ. Dionys. lib 36. v. 173.

v. 192. Μένοντες.] Μένουσι. Edd. Aldi, Neandri, & Jamotii, & MS. Reim.

v. 193. Εκδέχεται.] Εκδέχεται MS. Reim. Sed in margine legitur ἐκδέχεται, sicut in Editis. In eodem versu pro παύεται legi mallem παύεται.

v. 194. Ως οἱ γε γλαφυροῖο δ' ἄξυλόχοιο θορόντες.] Ita legitur, v. 524.

Οἱ δ' ἔπειτα γλαφυροῖο δ' ἄξυλόχοιο θορόντες &c.

Ἐύλοχος, inquit Neander, propriè locum arboribus consitum significat. Hoc loco pro ædificio seu Equo sumitur, ex lignis compacto. Mihi legendum videtur ΞΥΛΟΙΟ, sicut in Anthologiâ Græcâ dicitur ἵπποις κατὰ ξύλον. lib. 1. cap 70. Ep. 7. Idem Equus ab Homero vocatur ἵππος ὄρεν. Odyss. 8. 507. Ita & Virg. Æneid. 2. 45.

Aut

Ατλήτες ἀνέχοντο πόνους ἀκμήτες Αχαιοί. 195
 Τοῖσι δ' ἔπικλήϊσε θυρὴν ἐγκύμονα ἵππων
 Πισὸς ἀτεκμάρτοιο λόχος πυλαωρὸς Οδυσσεύς.
 Αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἔζετο· τῷ δ' ἄμφω
 Ατρεΐδαι ἐκέλευζ ὑποδρησῆσθαι Αχαιῶς
 Χῦσαι λάϊνον ἔρκος εὐγνάμπιοισι μακέλλαις, 200

Irrumpunt, prompti immensos adiisse labores.
 Tum demum prægnantis equi nota ostia clausit
 Portitor occultæ fidissimus artis Ulysses,
 Et summo infedit speculator vertice ligni.
 At gemini Atridæ Graiis jussere ministris,
 Diruerent septum lapidesque ligonibus actis,

Aut hoc inclusi ligno occultantur Achivi.

Sic etiam in *Sapientia Solomonis* (cap. 10. v. 4.) Ναε Arca vocatur ξύλον. Δι' αὐτὴν καὶ ἀκλυστομένην γῆν πάλιν ἔσται σοφία, δι' ἐντελὲς ξύλον τὸν δίκαιον κυβερνήσαντα. Cui sententiæ simillima est illa *Arati, Phænomen.* p. 39. Ed. Oxon.

— Οἱ δ' ἐπὶ πύρρῳ

Κλύζονται, ὁλίγον δ' ἀλφύρον αἰὲς ἐρύκει.

Scholias: Ολίγον δ' ἀλφύρον ξύλον καὶ ἐντελὲς δειργει τὸ γινώσκον, ἡγεῖται ἡ φύσις. Fateor syllabam penultimam in voce ξύλον plerumque corripi (unde forsan ortus est Librariorum error, ΞΥΛΟΧΟΙΟ pro ΞΥΛΟΙΟ scribentium) sed interdum produci liquet ex hoc versu, quem ex *Oraculis Sybilinis* citat *Sophoclenus*, *Hist. Eccles. lib. 2. cap. 1.*

Ω ξύλον μακροεστὶν, ἵφ' αὖ τοῦ ἐξιστανύσθαι.

Plura exempla vide apud *Dinnerum* in *Farr. Epith.* in v. ξύλον. Emendationi, quam proposui, favet *Xylandri* versio,

Haud secus inclusis ligno cæcisque latebris &c.

v. 197. Πισὸς ἀτεκμάρτοιο λόχος πυλαωρὸς Οδυσσεύς.] Οὕτω γὰρ καὶ ἐν τῷ ἵππῳ ἐπιτιπλάττει τὸν Οδυσσεῖ πύρρον· ἡγεῖται καὶ κλείσσει καὶ αὐτὸς ἀνοίξαι τοῖς ἀριστοῦσι ὅτε καιρὸς. Φρονίμως δ' πάντως ἀνδρὶ, ὁποῖόν ἐστι καὶ Οδυσσεύς, τὸ τοιούτων ἐργῶν ἐπισκεπτεῖται, ἡγεῖται τὸ ὡς αὐτὸς πυλαωρὸν ἐν τῷ δ' αὐτῷ ἵππῳ. *Eustath.* in *Hom. Odys.* p. 453. Ed. *Basil.*

v. 198. Τῷ δ' οἱ ἄμφω &c.] Lege τῷ, ut sit articulus dualis conveniens cum ἄμφω. NEAND.

v. 200. Χῦσαι λάϊνον ἔρκον.] In MS. *Reim.* & Editionibus *Aldi*, *Jamotii*, & *Neandri* legitur λάϊνον, & deest ἔρκον. In cæteris legitur λάϊνον ἔρκος.

v. 201. Ἰπ-

Ἰππον ὅπῃ κεκάλυπτο· θέλει δέ εἰ γυμνὸν ἑᾶσαι,
 Τηλεφωκῆς ἵνα πᾶσιν ἔην χρεὶν ἀνδράσι πέμπη·
 Καὶ τὸ μὲν ἐξελάχαινον ἐφημοσύνη βασιλῆος.
 Ἡέλιος δὲ ὅτε νύκτα παλίσκιον ἀνδράσιν ἔλκων
 Εἰς δύοσι ἀχλύόπεζαν ἐκηρόλον ἔτραπεν ἡῶ, 205

Quos intra latitabat equus. Nam linquere nudum
 Ut se conspicuum daret omnibus æqua voluntas.
 Nec mora, cum regum servi mandata facessunt.
 Vertitur interea cœsum; tenebrasque reducit
 Phoebus, & Auroram nocturnis implicat umbris.

v. 201. Ἰππον ὅπῃ κεκάλυπτο.] Male legitur Ἰππὸς ὅπῃ in MS. Reim. & in Editionibus omnibus, quas vidi, præterquam Frischlini, ubi legitur Ἰππος ὅπῃ. Sequor Jamotii & Neandri emendationem, cui nihil obstat quod κεκάλυπτο propriè sit passivæ significationis: Præterita enim passiva vim activam sæpe induunt. Confer Joh. Jensem in Lectionibus Lucianæis, p. 246. Michaelen Maistre de Græce Linguae Dialectis. p. 85. Ed. Reitzii. & J. Chr. Wolfium in Curis Philol. ad 2 Epist. Petri, cap. 1. v. 3.

v. 201. Θέλει.] Jamotius legi vult θέλον.

v. 203. Καὶ τὸ μὲν ἐξελάχαινον.] Εξελάχαινον Neander & Xylander vertunt perficiant. Sed vertendum erat effodiebant (scilicet λαίνον ἐργος) ea enim est significatio verbi ἐκλαχάινω. Dionys. v. 1115.

Ψάμμοι ἐὺγνάμπτῃσι λαχάινοντες μακίλῃσι.

Eustathius: Τὴν χρυστὴν ψάμμοι μακίλῃσι λαχάινοντες, ὅ ἐστι ἀνοίγοντες, σκάπτοντες ἐξ ἧ καὶ τὸ ἐκλαχάινω.

v. 205. Εἰς δύοσι ἀχλύόπεζαν ἐκηρόλον ἔτραπεν ἡῶ.] In Annotationibus Anglicis probare conatus sum Auroram satis frequenter pro toto die usurpari. Scrip-
 toribus ibi citatis addi possunt Theocritus, Idyll. 7. v. 35. (confer v. 21.) Ma-
 neho, Apotelesm. lib. 2. v. 39.

— Δι' ἧς ἡδὲ ἄρμα πταίνων

Ἰσὴν ἡλίος τέρχῃ νυκτ' ἀμώροτον Ἡῶ.

Johannes Gaxeni, v. 180.

Ἡλὶς δυνάτω ἐπὶ κλίσι, ΗΡΙΓΕΝΕΙΗΣ.

Idem, v. 310.

Ορρίῃ ΗΡΙΓΕΝΕΙΑ δυνάτωρος ὀδύει,

Ἡλὶς λάμποντ' ὁμόδρομος. —

Exemplis, quibus probavi Deam Auroram aliquando Ημίον appellari, adde
 quæ sequuntur. Τὴν Ημίον ἡριχόνην ὀνομαζέει. Heraclei Alleg. Hom. pag. 417.
 Ed. Galei. Τὸν γὰρ Ημίον καὶ Ωρίωντ' ἔρωτα &c. Idem, pag. 492. Σημαίνει δὲ

Δὴ τότε κηρύκων ἐπεκίδνατο λαὸν αὐτῇ
 Νῆας εὐκραίεας, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Εὐθα δὲ πεδυκέντος ἀναχόμενοι πυρὸς ὀρμὴν,
 Ερκεά τε πρήστουτες εὖστα θέων κλισιάων,
 Νηυσὶν ἀναπλώεσκον δ' ἀπὸ Ροιτειάδος ἀκτῆς, 210
 Γλαυκὸν ἀναπύουσιντες ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἑλλης.

Diditur hic rumor præconum voce Pelasgis,
 Ut naves solvantque citi, tollantque rudentes :
 Ocius illi instant, & propugnacula flammis
 Castrorum incendunt, sublatisque ignibus urunt.
 Ipsi Rhæteo tendunt de littore vela,
 Cæruleum mare fulcantes Athamantidos Helles.

πρὸς ἀναγνώστης, Ἡμίρην τε καὶ Διμήτησαν. Idem, p. 433. Ἡμίραι ὑῖος. Eustath. in
 Hom. Odys. p. 453. Ed. Basil. Τιθωνὸν ἀνέπειπον ἡ Ἡμίρα. Scholiastes in Iliad.
 II. 1. Vide Callistrati Εὐφράσεις. cap. 9.

v. 207. Νῆας εὐκραίεας.] In Editionibus Stephani & Neandri male legitur εὐ-
 κραιεας, nec melius in aliis εὐκραιεας. Placet, inquit Frischlinus, Rhodomanni
 lectio (Νῆας εὐκραίεας) quam etiam in contextu recepi. Nam κραιεα, interprete Hesychio,
 etiam ἀκροστόλιον, summmitatem navis significat: ut sit νῆος εὐκραιεα, navis
 bonas & affabre factas habens summmitates, sive cornua navis pulchrè cornuta.
 Apud eundem Hesych. sunt ὀρθόκραμος, δίκραιμος, τανύκραμος. Mihi quoque, non-
 dum visâ Frischlini Editione, legendum videbatur εὐκραίεας, quæ vox, licet in
 Lexicis Stephani & Constantini nulla ejus fiat mentio, extat tamen in Oppiani Ha-
 liens. lib. 2. v. 516.

Ποδάκι καὶ τήσων εὐκραιεος εὐόρεσσαν.

Scholiastes: Εὐκραίεας] καλὰς κραιεας καὶ κεφαλὰς ἢ πτερὰ καὶ στήμνας ἐχούσας.
 Εὐκραιεα βοὶ dixit Æschylus in Supplicibus. v. 306. Voces à κραιεα compositæ,
 quas ex Hesychio profert Frischlinus, in aliis Scriptoribus occurrunt: ὀρθόκραμος
 passim apud Homerum; δίκραιμος in Anthol. Gr. lib. 6. cap. 24. Ep. 1. τανύκρα-
 μος in Oppiani Cyneg. lib. 1 v. 191. & Anthol. Gr. lib. 6. cap. 5. Ep. 3.

v. 208. Πεδυκέντος πυρός.] Daniel Heinsius in notis ad Silium Italicum. lib. 5.
 v. 179. hunc Tryphiodori versum citat, & elegantiam istam vulgò ignotam (ipsius
 verbis utor) è Sophocle & Virgilio illustrat, quorum ille πεδυκέντος Ἡφαιστον dixit
 (Antig. v. 125.) hic autem Pinum ardor. Æneid. 11. 786.

Λαθρίδος πυκνοῖσιν ὑπὸ πτέρωσι δέδηκεν
Δίκτυα, παπταίνων ἄρην θηροσκόπος ἀνής·
Ὡς τότε, λωβητοῖσι φείσικτος μελέεωσι,
Τεγὴ λυγρὸν ὄλεθρον ἐμύδετο· καὶ δέ (4) ὦμας
Ελκεσι ποιητοῖσιν ἐπέρρεε νήχυτον αἷμα.
Ἡ δὲ φεῖ κλισίῃσιν ἐμαίνετο παννυχί φλόξ,

220

Edocti; latitat densis sub frondibus unus,
Retiaque observat: sic faucibus ora manusque,
Exitium Trojæ Sino triste parabat: at ipsi
Per tergum è crudo manabat vulnere sanguis.
Nec minus interea flammæ atque incendia vires

v. 218. Λαθρίδος.] Ita MS. Reim. Editi, λαθρίδος & λαθρίως.

v. 218. — Πυκνοῖσιν ὑπὸ πτέρωσι δέδηκεν

Δίκτυα, παπταίνων ἄρην θηροσκόπος ἀνής.] Ita legitur in Edd. Stephani & Porri; In priori versu Aldus, Jamotius, & Neander exhibent δέδωκεν, MS. Reim. δέδωκεν. In altero versu Aldus, Jamotius, Neander & MS. Reim omittunt vocem ἄρην, & Dansquetius post θηροσκόπος inserit ὁμιλῶν. Frischlinus utrumque versum ita edidit & Latine convertit.

Λαθρίδος πυκνοῖσιν ὑπὸ πτέρωσι δέδωκεν

Δίκτυα, παπταίνων ἄρην θηροσκόπος ἀνής.

Occultè densis sub ramis ligavit

Retia, circumspiciens prædam vir venator.

Idem in notis ita scribit: "Legendum δέδωκε δίκτυα, ligavit, tetendit retia. *Hom.* "μεν, πάντῃ γὰρ σὶ φεῖ σίφραος πολέμοιο δέδωκε id est, ἐκκένκλωνται, ἢ ἐδίσκομοι." Versus *Homeri*, quem citat *Frischlinus*, extat, *Iliad.* 13. 736. verum ibi δέδωκε ab aliis rectius explicatur per *flagrare*; in quo sensu sæpe ab *Homero* adhibetur. Quod si *Typhiodori* verba rectè interpretatus sit *Frischlinus*, admitti potest *Stephani* lectio δέδωκεν, à δέω ligo. Forfan vero uterque versus ita potest emendari.

Λαθρίδος πυκνοῖσιν ὑπὸ πτέρωσι δέδωκεν,

Δίκτυα παπταίνων ἄρην, θηροσκόπος ἀνής.

Πτέρωσι ὑπὸ δέδωκεν, ramis se occultat. verbum ὑπὸ δέω, sive ὑπὸ δύνω, cum dativo casu occurrit apud *Oppianum* (*Hal.* 1. 452.) & *Herodianum* (*lib.* 2. cap. 1.) sicut & verbum *subeo* cum eodem casu sæpe adhibent *Virgilius*, *Propertius*, aliique. Δίκτυα ἄρην, retia venatica; λίνοι ἄρην & λίνοι θήρας passim reperiuntur in *Anthologiâ*, & in *Nonni Dionysiacis*; ubi etiam legitur (*lib.* 5. v. 234.)

Καὶ δολίης δέδωκε πολύπλοκα δίκτυα τέχνης.

E

v. 216. —

Καπνὸν ἐρυγυρμένη ἐρεδινέα φοιτάδι ῥιπῇ.

Ἡφαιστος δ' ἐκέλευεν εἰς ἔρμος· οἷο δ' οὐδ' ἔσθ' 225

Πρωτοίας ἐπίνασεν, ἔπινεν δ' ἡ αὐτὴ

Μήτηρ ἀθηνάτοιο πυρὸς Φαισίβοτος Ἡρη.

Ἦδη δ' Τρώεσσι καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξί

Δήιον ἀγέλεσσα φόβον σημάτωνε καπνῷ,

Exercent totâ sub nocte, Argivæque castra

Ignæ abolent, rapidumq; vomunt magno impete fumum;

Vulcano præbente facem, variasque procellas

Attollente procul; cui Juno afflabat & ipsa,

Æternæ Juno mater dans lumina flammæ.

Et jam Trojanis nova, Troadibusque timorem

Fama loquax indit; subque ipsa crepuscula fumi

v. 226. ————— Ἐπίνεν δ' καὶ αὐτὴ

Μήτηρ ἀθηνάτοιο πυρὸς Φαισίβοτος; Ἡρη.] In Editionibus antiquissimis legitur ἐπ' ἵππῳ καὶ αὐτῇ. Varias emendationes proposuerunt viri docti, quas omnes recensere non necesse est. Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 25.) ita scribit: "Pro ἐπ' ἵππῳ καὶ αὐτῇ, quod Neander vertit, afflavit etiam ipsa, Xylander, "afflavit & insuper ipsa, nimirum ἐπίνεν legentes; ego ἐποίπεν δ' καὶ αὐτὴ, id est satagebat, κόρη, δισκοί. Utitur Homerus eâ voce de Vulcano loquens". Interpretatio Xylandri, quam citat Leopardus, è priori ejus versione desumpta est: nam in posteriori (quam solam vidi) ita legitur;

————— Flammis vires simul addidit ipsa

Alma Deum Regina.

Ἐποίπεν δ' καὶ αὐτὴ legit etiam Rhodemannus; & Frischlinus (cui assentior) vel ita legi posse existimat, vel ἐπίνεν δ' καὶ αὐτὴ, quod verto, ventosque aspirat; quæ verba de Junone usurpat Virgilius, Æneid. 5. 607. In MS. Reim. legitur ἐπίνεν καὶ αὐτῇ.

v. 229. Δήιον ἀγέλεσσα φόβον σημάτωνε καπνῷ.] In plerisque Editionibus legitur φόβον. Neander vertit, Hostile quid annuncians cum timore significatore fumo. "Pro φόβον, inquit Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) legendum est φόβον. i. e. "φυγὴν." φόβον etiam ediderunt Jamotius & Frischlinus, quorum hic vertit Δήιον ἀγέλεσσα φόβον, Hostilem denuncians pavorem. Mihi placet hæc lectio, sed Δήιον φόβον verto hostium fugam, vel (quod ad Græca verba propius accedit) fugam hostilem, sicut Hostilem servare fugam (pro fugam Hostium observare) dixit Statius, Theb. 10. 16.

v. 233. Ἀλ-

Ορθρον ὑπὸ σκίοντα πολύτροϑ ἤλυθε φήμη. 230
 Αὐτίκα δ' ἐξέθορον πυλέων πετάσδωτες ὀχῆας
 Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε· ἢ ἐς πεδίον προχέοντο,
 Διζόμφοι μὴ πε πῆς ἔην δόλος ἄλλοθ' Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ', ὄσος ἔρῃας ὑποζύξδωτες ἀπῆναις,
 Ἐκ πόλιος κατέβαινον ἅμα Πειάμω βασιλῆϊ 235
 Ἄλλοι δημογέροντες· ἐλαφρότατοι δ' ἐγχύνοντο,
 Θαλπόμφοι πεῖ παισὶν ὅσος λίπε φοίνιϑ Ἀρης,
 Οσομόφοι ἢ γῆρας ἐλδύθερον. ἔ μ' ἐμελλον
 Γηθήσειν ὅππ' ὀθρόν· ἐπεὶ Διὸς ἤλυθε βαλή.

Indicio obsessis dilapsum nunciat hostem.

Haud mora ; panduntur commoto cardine portæ :

Unâ equites peditesque ruunt, campumque per omnem

Effusi latè vestigant, ne quis Achivæ

Gentis ab igne dolus ; tum junctis curribus omnes

Erumpunt procures, Priamo cum Rege, novâque

Lætitiâ exultant ; quod nec gravis alea Martis

Reliquias belli urgeret, sua pignora, cives,

Nec tardam indueret galeis teloque senectam.

At non ad longum fuerant ea gaudia tempus

Duratura : Jovis contraria fata negabant.

v. 233. Αλλοθ'.] MS. Reim. ἄλλος ε'. Frischlinus edidit ἄλλος.

v. 234. Οὐρῆας.] Aldus, & alii quidam, ἔρη. MS. Reim. ἔρηας, quod ex conjecturâ reposuerunt viri docti. Vide Apollon. Arg. 3. 840.

v. 239. Ἐπεὶ Διὸς ἤλυθε βαλή.] De hac locutione dixi in Annotationibus Anglicis. Eadem occurrit apud Valerium Flaccum. lib. 4. v. 479.

Fata loquax mentemque Jovis, quæque abdita solus
 Consilia, & terris subito ventura parabat,
 Prodideram. ———

Οἱ δ', ὅτε τεχνήεντος ἴδον δέμας αἰόλον ἵππου, 240
 Θαύμαζ' ἀμφιχυθέντες, ἄτ' ἠχίεντες ἰδόντες
 Αἰετὸν ἀλκήεντα περικράζουσι κολοιοί.
 Τοῖσιν δὲ τευχεῖα ἢ ἀκείτος ἔμπεσε βεληή
 Οἱ μὲν γὰρ πολέμῳ βαρυπενθεῖ κεκμηῶτες,
 Ἴππον ἀπεχθόμενους, ἐπεὶ πέλεν ἔργον Αἰχαιῶν, 245
 Ἡγελον ἢ δολιχοῖσιν ὅπῃ κρημνοῖσιν ἀράξαι,
 Ἡὲ δ' ἀμφιτόμοισι λαβρῶν πελέκεσσιν
 Οἱ δ', νεοξέστοιο πεποιθότες ἐγγυασι τέχνης,
 Αἰανάτοισι ἐκέλδρον δῆριον ἵππον ἀνάψαι,

Ut verò pictum Teucris videre superbi
 Corpus equi; molemque operis mirantur & artem,
 Circumfusi omnes: ceu cum Jovis alite viso
 Graculi ab aërio circumstant vertice lapsi.
 Scinditur hîc dubium studia in contraria vulgus:
 Namque alii bello fracti, molemque perosi
 Graiæ gentis opus, celso de vertice montis
 Præcipitare jubent, validâve aperire securi.
 Pars, operi confisa novo dextræque fabrilî,
 Sacrari hortatur Divis, atque arce locari:

Sicut autem (quod obiter notare liceat) *terris ventura* dixit Flaccus, ita in S.S. dicitur, τὰ ἐπερχόμενα τῇ οἰκιστρῇ. *Lucæ* cap. 21. v. 26.

v. 243. Τοῖσιν δὲ τευχεῖα &c.] Idem erit sensus, sive ita cum Stephano & Porro legamus, sive cum aliis τοῖσιν δὲ τευχέων, siquidem ἀρχὴ τευχέων (*Iliad.* 7. 346.) ab *Homeri* Scholiaste exponitur per Τευχεῖα καὶ βαρεῖα ὀπλῆς, ἢ τετραχμήων καὶ τῶν βαρέων. Vide eundem, unâ cum *Eustathio*, in *Iliad.* 2. 95. & *Etym. M.* in v. τευχέων.

Υστερον Αργείοισι μόθ'ε σημήϊον ^{ἔϊ}.

250

Φραζομένης δ' ἔπ' τοῖσι παναίολα γῆα κομίζων

Γυμνὸς ὑπὲρ πεδίοιο φάνη κεκακωμέν' αἰνῆς

Αἵματι δ' σπώδιγες αἰκέα βεβριθῆαι.

Ιχθια λωθήεντα θοῶν ἀνέφαινον ἱμάντων.

Αὐτίκα δ' Πριάμοιο ποδῶν περιπαροίην ἐλυθεῖς,

Ἰκεσίαις παλάμησι παλαιῶν ἤψατο γένων,

256

Λισσόμεν' δ' ἔγερντα δολοπλόκον ἴαχε μῦθον.

Æternum ut belli signum superesset Achivis.

Atque hæc dum campis vulgo variante geruntur,

Ecce manus atque ora lacer deformia Graius

Promicat in campo, nudusque & faucius artus.

Multa illi vibex, multoque referta cruore,

Diri ostendebat vestigia crebra flagelli.

Is, Priami genua amplexus, genibusque volutus,

Procumbit; supplexque senem ficto ore precatur.

v. 251. Παναίολα γῆα.] *Membra loris variata.* Plaut. *Mil. Glor.* Act. I. Sc. 3. v. 61.

Nisi quidem hic agitari manus variis virgis. --

Ubi hæc notat D. Lambinus. "Varius virgis] cruentus virgis, ita ut corium tuum non sit unius coloris, sed varii, propter sanguinem scilicet, quo variabitur. Sic in *Pseudolo*, Ita ego vestra latera loris faciam ut valide varia sint. "Idem in *Panulo*, Domum abeant: vitent ancipiti infortunio, ne & hic varientur virgis, & loris domi."

v. 255. Ἐλυθεῖς.] Al. Ἐλυθείς. quibus favet MS. *Reim.*

v. 256. Ἰκεσίαις παλάμησι παλαιῶν ἤψατο γένων.] Vocem παλαιῶν, in Editis desideratam, restitui è MS. *Reim.* *Dausqueius*, quo metro laboranti succurreret, legendum conjecit Παδερκίος (quod nomen fuit Priami) Alii γαρμῶν.

v. 257. Δολοπλόκον ἴαχε μῦθον.] Ita *Frischlins*, & MS. *Reim.* Cæteri omnes quos vidi ἴαχε. Παρήγορον ἴαχε φωνή. *Nonnus*, *Dionys.* lib. 3. v. 318. Εὐαγῶντος ἴαχε φωνή. Idem, lib. 37. v. 712,

v. 258. Αἰ

Ἀνδρὰ μὲ Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεήσεις,
 Τρώων δ' ῥυτῆρα καὶ ἄσπετον εἴ με σπείσεις,
 Δαρδανίδη σκηπτοῦχε, καὶ ὕστατον ἐχθρὸν Ἀχαιῶν, 260
 Οἷά με λωδῆσσωτο θεῶν ὅπιν ὅσκι' ἀλέγοντες,
 Οὐδὲν ἀλιτρεαίνοντα, χακοὶ καὶ ἀπηνέες αἰεὶ,
 Ως μὲ Ἀχιλλῆος γέρας ἥρπαξ Ἀιακίδαο,
 Ωδὲ Φιλοκτήτην ἔλιπον πεπεδημένον ὕδρῳ,
 Ἐκτενῶν δ' καὶ αὐτὸν ἀγασσάμενοι Παλαμῆδην 265
 Καὶ νῦν οἷά μ' ἐρεξάν ἀτάσθαλοι, ἔνεκα φεύγειν

Me comitem quondam Græcis miserabere certè;
 Cum primum è patriâ vestris adnavimus oris:
 Servabisque itidem, qui te servabit, & urbem,
 O rex Dardanide, nunc hostem gentis Achivæ;
 Quem læsere illi, contempto numine Divûm,
 Immanes durique homines, nil tale merentem.
 Sic etiam Æacidæ rapuerunt munus Achilli;
 Sic læsum à colubro, & vitiatum tabe veneni,
 Deseruere Philocteten in littore Lemni;
 Sic Palamedem ipsum letho necuere cruento:
 Et nunc immites mihi vim fecere nefandam;

v. 258. Ἀνδρὰ μὲ Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεήσεις,
 Τρώων δ' ῥυτῆρα καὶ ἄσπετον εἴ με σπείσεις &c.] «*γῆμοσις*, inquit *Steph-*
anus, legit ἢ με σπείσεις. i. e. *me certè servaveris*." Ita etiam hæc edidit & ver-
 tit *Frischlinus*, & in priori versu ἢ μ' ἐλεήσεις, *me certè miseraberis*. Mihi vero hæc
 emendatio minus videtur necessaria. Fateor equidem quod, si vulgarem le-
 ctionem αἰ μ' ἐλεήσεις & εἴ με σπείσεις legerimus, abrupta erit oratio; sed for-
 san id consultò egit Poeta, ut abrupto sermonis exordio simulatam *Sinonis*
 trepidationem exprimeret.

Οὐκ ἔθελον σὺν τοῖσι, μένειν δ' ἐκέλευον ἑταίρους.

Οἱ δ' νεῶν πληγῇσιν ἀτασθαλίῃσι τυπέντες,

Εἴματ' ἀπόδδυσζ· ἀεικελίῃσι δ' ἰμάσλοισ

Πᾶν δέμας ἐτήσαντες, ὅπῃ ξείνῃ λίπον ἀκτῇ. 270

Quod comes ire fugæ nollem, socioſque juberem
Hoc manſiſſe loco. At juvenum manus improba, plagis
Multatum miſerè, & ſpoliatum veſte, flagriſque
Indignè cæſum, peregrino in littore liquit.

v. 268. Οἱ δὲ, νεῶν πληγῇσιν ἀτασθαλίῃσι τυπέντες,

Εἴματ' ἀπόδδυσζ· ἀεικελίῃσι δ' ἰμάσλοισ &c.] Hos verſus non uno mendo inquinatos ita edidit *Stephanus*, qui refert *Janotio* legendum videri νῆας & τυπέντες, & Εἴματ' πάντ' ἀπιδύσαν, & ἰμάσλοισ. *Dausqueius* ita legendum cenſet, Οἱ δ' νεῶν παρολῆροι (juniores inter, deſipientes) ἀτασθαλίῃσι τυπέντες (levitate impulſi, icti) Εἴματ' ἀπικδύσαντες, ἀεικελίῃσι δ' ἰμάσλοισ. “Emendo, inquit *Friſchlinius*, è notis *Rhodomanni*, Οἱ δ' νοοπλήγεσσι ἀτασθαλίῃσι τυπέντες, Εἴματ' ἰμάσδ' ἀπόδδυσζ.” Mihi etiam, antequam *Friſchlini* Editionem videram, legendum videbatur νοοπλήγεσσι ἀτασθαλίῃσι τυπέντες, quod vertit *Rhodomannus*, icti inſanā mentis improbitate. Hanc conjecturam mihi ſuggeſſerat MS. *Reim.* in quo legitur νεῶν πληγῇσιν. Neſcio, fateor, an vox νοοπλήξ uſquam apud veteres occurrat, ſed voces huic ſimiles in plurimis Scriptoribus reperi. Νόσις βεβλήμενος dixit *Q. Calaber* lib. 13. v. 423. νοῦ παρολῆρος *Manetho Apotelesm.* lib. 6 v. 560. παροππληγῆρος *Ariſtoph. Lyſiſtr.* v. 831. παροπλήξ *Idem. Plus.* v. 242. ubi vide *Spanhemium*, qui inter alios citat *Sophoclem*, in *Ajace*, v. 229. & *Sophoclis* Scholiaſtem. Reperi etiam φρενοπλήξ (quod & aliunde citant *Lexica*) in *Anthologiā Græcā*, lib. 1. cap. 45. Eādem analogiā dici poſteſt νοοπλήξ, quod in hoc *Tryphiodori* loco in activā notione accipio, ut ſit idem quod βλαψίφρων v. 402. ita enim ἀμφοπλήξ, αἰσοπλήξ, & βυοπλήξ in activo ſenſu adhibentur, & (quod ad rem noſtram propiùs pertinet) νοοπληκτός,

Σοὶ πε νοοπλήκτη πλαστὴ κύπελλον μίχης.

Anthol. Gr. lib. 6. cap. 8. Ep. 7.

Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) ſecundum *Tryphiodori* verſum ita corrigit, Εἴματ' ἀπικδύσαντες ἀεικέλῃσιν ἰμάσλοισ. i. e. injuriā vulnerum. Sed vulgarem lectionem ἀεικελίῃσι confirmare videntur illa *Homeri*. (*Odyſſ.* 4. 244.)

Αὐτὴν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι διαμύσσαι.

Πληγαὶ ἀεικέλειαι, inquit *Euſtathius*, δι' ὧν τὸ σῶμα αἰκίζεται. ὅπου αἱ πῆες & αἱ ὕπεροι & Σίνων. Ad ſummum, totus iſte Poetæ noſtri locus ita forſan integritatē ſuæ reſtituendus eſt.

Οἱ δὲ, νοοπλήγεσσι ἀτασθαλίῃσι τυπέντες,

Εἴματ' ἰμάσδ' ἀπιδύσαν, ἀεικελίῃσι δ' ἰμάσλοισ

Πᾶν

Ἀλλὰ μάκαρ πεφύλαξο Διὸς σέβας ἱκεσίοιο·
 Χάριμα γ' Ἀργείοισι γυήσομαι, εἴ κεν εἰσῆς
 Χερσὶν ὑπὸ Τρώων ἰκέτην ἢ ξῆνον ὀλέας.

Αὐτὰρ ἐγὼ πάντεσσιν ὑπάρχει' ἔσομαι ὑμῖν,
 Μηκέτι δειμαίνειν πόλεμον παλίνορσον Ἀχαιῶν. 275
 Ὡς φάτο. Τ' δ' ὁ γέρον ἀγαθῇ μελίζατο φωνῇ,
 Ξῆνε, σὲ μὲ Τρώεσσι μεμλγμένον ὄκ' ἔτ' ἔοικε
 Ταρβέ' ἔχειν· ἔφυγες γ' ἀνάρσιον ὕβριν Ἀχαιῶν.
 Αἰεὶ δ' ἡμέτερος φίλος ἔσσεαι· ὁδὲ σε πάτρης, 279
 Οὐδὲ πολυκτεάνων θαλάμων γλυκὺς ἱμερος αἶρε.

Tu verò reverere Jovem, qui supplicis audit
 Cujuscunque preces: Græcis hæc summa voluptas,
 Si peream manibus Trojanis cernuus hospes.
 Hoc tamen & de me vobis spondere licebit:
 Nulla quòd à Græcis metuenda fit alea belli.
 Dixerat. At Priamus fermone affatur amico:
 Hospes, ait, quia cum Teucris hoc tempore vivis,
 Solvere corde metum decet, & secludere curas;
 Namque effugisti Graiæ discrimina gentis:
 Noster eris: patrium nunc obliviscere tectum,
 Nec desiderium capiat te dulce Penatum.

Πᾶσι δῖμας ἐνήσωται, ἐπὶ ξείνῃ λίπον ἀκτῇ.

In MS. Reim. legitur ἀνεκλήσει δ' ἱμερόλοισ.

v. 271. ἱκεσίοιο.] Ita rectè, ut opinor, legunt Frischlinus & Dausqueini. Cæteri ἱκεσίοιο.

v. 272. Εἰσῆς.] Εἰσῆς. MS. Reim.

v. 274. ὑπάρχει'.] Rhodomannus legi vult ὑπάρχεις, vel ὑπάρκεις, vel (quod Frischlinus in contextum admisit) ὑπάρχει.

v. 281. Τί

Αλλ' ἄγε, ἢ σύ μοι εἶπὲ τί τοι τόδε θαῦμα τέτυκ',
 Ἴππος ἀμειλίχτιο φόβος τέρας· εἶπε' ὃ σείο
 Οὔνομα δ' ἤρπεν, ὁπόθεν δέ σε νῆες ἔνεικον.
 Τὸν δ' ἐπιθαρσίσσας προσέφη πολυμήχανος ἦρως,
 Εξερέω ἢ ταῦτα· σὺ γάρ μ' ἐθέλοντα κελδύεις. 285
 Ἀργος μοι πόλις ἔστι, Σίνων δέ μοι ἔνομα κεῖται·
 Αἴσιμον καλέουσιν ἐμὸν πολὺν ἤμετ' ἄρα.

Jamque age sis, mihi que hæc ediffere vera roganti;
 Quod molem hanc immanis equi statuere? quis autor?
 Quodnam portentum? tu qui? quodnam tibi nomen?
 Quodve genus? quæ te naves, aut unde, tulerunt?
 Ille hæc depositâ contra formidine fatur.
 Eloquar hæc etiam: nam præcipis ista volenti.
 Sum patriâ ex Argo, pater Æsimus, isque Sinonis
 Nomen habere dedit primùm mihi, quamque videtis
 Hic, immanis equi molem fabricavit Epæus,

v. 281. Τί τοι τόδε θαῦμα τέτυκται.] f. πῇ τόδε θαῦμα τίτυκται; DAUSQUEIUS.
 Dausqueio displicuisse videtur eadem litera repetita. Similes vero itera-
 tiones ex optimis Scriptoribus congesseunt Vossius, Inst. Orat. lib. 4. cap. 2.
 §. 2. & 3. & Barnesius in Notis ad Euripidis Medeam. v. 476. Soph. OEd. Tyr.

v. 379.

Τυφλὸς τί τ' ὦτα, τί τι νῦν, τί τ' ὄμματ' εἶ.

v. 283. Τὸν δ' ἐπιθαρσίσσας προσέφη &c.] Virgilius, de Sinone, Æneid. 2. 76.

Ille hæc, depositâ tandem formidine, fatur.

v. 286. Ἀργὸς μοι πόλις ἐστὶ &c.] Sinon apud Virgilium, Æneid. 2. 95.

Si patrios unquam remeâssem victor ad Argos.

v. 286. Σίνων δέ μοι ἔνομα κεῖται.] Πότιρον ἔν οἷσι Ομηροῦ ὁρθότερον ἡγεῖσθαι τῶν
 ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΕΙΣΘΑΙ τῇ παιδὶ, τῇ Ασνάνικτῃ ἢ τῇ Σκαρμυδιόρῳ; Plato
 in Cratyl. p. 392. Ed. Steph.

v. 287. Αἴσιμον καλέουσιν.] Tryphiodorus (quod & Dausqueius notavit) secun-
 dam syllabam in Αἰσιμίδῃ corripuit, v. 213. Inde, opinor, Frischlinus hæc
 scripsit, Αἴσιμον αὖ καλέουσιν.

Ἴππον δ' Ἀργείοισι παλαίφατον εὔρεν Επειός·
 Εἰ μὲν γὰρ μιν ἔατε μένειν αὐτὰ ἐνὶ χώρῃ,
 Τρέψιν θεσφατόν ὅστιν ἐλεῖν πόλιν ἦας Ἀχαιῶν· 290
 Εἰ δέ μιν, ἀγνὸν ἄγαλμα, λάβῃ νηοῖσιν Ἀθηνῶν,
 Φόβον) προσφυγόντες ἀνιούτοις ἐπ' αἰθέλοις.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σειρήσι πείλοκον ἀμφιβαλόντες
 Ἐλκετ' ἐς ἀκρόπολιν μεγάλην χερσὶν ἵππον.

Divorum monitis excitus, & arte Minervæ.
 Hanc si linquetis vacuo marcescere campo,
 Promittunt Græcis captivam oracula Trojam;
 Sin vero Divæ statuatis in æde Minervæ,
 Infecta, aufugient, ὅ si certamina, Graii.
 Quare agite, & duris circumdate colla catenis;
 Et magnum deducite equum, temploque locate,
 Conspicuum fræno, phalerisque auroque superbum.

v. 292. Φόβονται προσφυγόντες.] Similis repetitio infra occurrit, v. 324. ἵππον ἐπιδραμῶν. Similiter in *Actis Apostolorum* (cap. 7. v. 34.) dicitur ἰδὼν ἰδὼν, quam locutionem, licet in *Luciano* etiam reperiatur, Hebraïsmum esse contendunt *Gatakerus*, *Vorffius*, alique. Plurima verò ejusdem Pleonasmī exempla ex elegantissimis Scriptoribus protulerunt viri docti, *Antonius Blackwall* in *Sacr. Class. Def. Raphaelius* in *Lectionibus Xenophonteis*, & *Sigism. Georgius*; quorum novissimus, inter alia, affert ex *Herodoto* αὐτὸς μὲν φόβον ἐκφύγει, & ὅς αὖ καταφύγει καὶ ἀφύγει. *Georgii Vindiciæ* N. T. ab Hebraïsmis. lib. 3. cap. 1. §. 9. Vide *Enrip. Hæc.* v. 724.

v. 292. Ἀνιούτοις.] Ἀνιούσις. *Rhod.* & *Ed. Frischl.*

v. 292. Φόβονται προσφυγόντες ἀνιούτοις ἐπ' αἰθέλοις.] Versum, quo hæc verba Latine reddidit *Frischlinus*, ita edidi sicut in ipsius editione legitur. Sic tamen potius distinguendum arbitror:

Infecta aufugient (O Si!) certamina Graii.

v. 294. Ἐλκετ' ἐς ἀκρόπολιν &c.] *Minervæ* ædem (quò Equum ducendum esse antea dixit *Sinon*) in Arce constructam esse ex *Homero* constat. Ἰδρυται γὰρ ταῖς ἀκρόπολιν μεγάλῃ. *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 20. de *Minervâ*.

Ως ἄρ' ἔφη. ἣ τ' ἔμ' ἀναξ ἐκέλευσε λαβόντα 295
 Εὐσταθ' χλαῖνάν τε χιτῶνά τε· τοὶ δὲ βοείας
 Δησάμενοι, σειρήσιν εὐπλέκτοισι χάλουσι
 Εἴλκον ὅπ'ι πεδίοιο δοῶν ὀπρήτορα κύκλων
 Ἴππον, δ' ἰσθήας βεβασμύον. ④ ὃ πάριθεν 300
 Αὐλοὶ δ' ὀφρήμευς ὁμήν ἐλίγαινον αἰοιδήν.
 Σχέτλιον ἀφραδέων μερέπων γῆϋ, οἷσιν ὁμήχλη
 Ἀσκοπῶ ἐσομύων· κενεῶ δ' ὑπὸ χάριμα π πολλῶ

Sic ait; at Priamus juvenem rex veste recenti,
 Et tunicâ, & lanâ decorari mandat equestri.
 Ipsi autem lorisque ligant durisque catenis,
 Impositumque rotis, & Græco milite onustum,
 Per campi spatia ampla trahunt; sonat ante canora
 Barbitus, & sacrum modulatur tibia Carmen.
 Ah genus infelix hominum; quos cæca futuri
 Caligo premit; &, dum spe lætantur inani,

v. 296. ——— Τοὶ δὲ βοείας &c.] Hunc locum ita edidit & Latine vertit
 Frischlinus.

———— Τοὶ δὲ, βοῆας
 Δησάμενοι σειρήσιν, εὐπλέκτοισι τε χάλουσι
 Εἴλκον &c. ———

Illi verò lora illigantes catenis, & bene connexis funibus, trahabant &c. "Malim, in-
 "quit idem in Notis, βοῆας, à βοῦς, quod est lorum. Homerus [Odyss. 2. 426.]
 "pro rudene posuit". Mihi ita potius legendum videtur.

———— Τοὶ δὲ, βοείας
 Δησάμενοι σειρήσιν, εὐπλέκτοισι τε χάλουσι &c.

Illi autem, bubulis vinctum funibus, &c. Equum trahabant. Boeias pro rudenibus u-
 surpatur in Hymno Homérico ad Apoll. v. 487. & v. 503. Νεῦρα βοείας dixit
 Homerus Iliad. 4. 122. conf. Iliad. 23. 324. & Theocr. Idyll. 22. v. 80.

v. 299. Βεβασμύον.] Rhodomannus legit βεβασμύον, repletum, quâ voce usos
 esse Homerum, Nonnum, & Photium notat Danſqueius.

v. 302. Πολλῶ.] Rhodomannus & Frischlinus legunt πολλοί.

v. 303. Περι-

Πολλάκις ἀγνώστουσι δειπταίνοντες ὀλέθρῳ.
 Οἷη καὶ Τρώεσσι τότε Φησίβροτος ἄτη
 Ες πόλιν αὐτοκέλευθος ἐκώμασεν, ἔδδ' ἵς ἀνδρῶν 303
 Ἥδδεν ἔνεχα λάβρον ὑφέλκετο πένθος Αἰχαιῶν.
 Ἀνθεα ᾗ δροσύντος ἀμυσάμηναι Σιμόεντος

Ignari incurrunt quæ prima pericula vitant.
 Qualis & hæc tacito Iliacam pede serpsit in urbem
 Ultrò accita lues, damnum irreparabile Teucris.
 Quid quod & irriguo Simoentis ab amne corollas

v. 303. Πειπταίνοντες ὀλέθρῳ.] Voce δειπταίειν (cujus nullum exemplum in Lexicis prolatum reperio) utitur *Manetho*, *Apotheosm.* lib. 2. v. 377.

Πάντες δ' ἀλγυνοῖσι δειπταίεσσι σίκοσι.

Simplex etiam vox πταίειν, pro in calamitatem incidere plus semel usurpatur in *Menandri* Reliquiis. In eodem sensu bis adhibetur in versibus istis, quos (ex *Luciani* Epigrammate desumptos, *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 80.) suppresso Auctoris nomine citat *Johnsoni* Scholiastes in *Sophoclis Electr.* v. 1152.

Μὴ πταίειν, φίλος εἰ δῖητοῖς, φίλος εἰ μακρότατον.

Αἰ πταίσεις, ἔδδ' ἵς ἐπ' οἷ φίλῳ. —

v. 304. Οἷη καὶ Τρώεσσι &c.] In prioribus Editionibus ita legitur.

Οἷη καὶ Τρώεσσι Φησίβροτος * ἄτη

Ες πόλιν αὐτοκέλευθος ἀμυσάμηναι Σιμόεντος

Εστὸν αὐχενίης πλοκάμης σφιτέρου φονῆος.

Insignem hanc lacunam ope *MSti Reim.* supplevi, & pro ἐκώμασεν (quod in codice illo reperitur) scribendum existimavi ἐκώμασιν: verbum enim κωμάζειν cum præpositione εἰς occurrit in *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 59. Ep. 4. apud *Nonnum*, *Dionys.* 5. 557. & 47. 266. & apud *Suidam* in v. *Κωμάσαι*. *Philostratus* dixit, ἔδδ' ἔρωσ ἐπ' αὐτὸν ἔδδ' ἐκώμαζεν. *Vit. Apollon.* lib. 6. cap. 3. ubi κωμάζειν idem est quod κῶμῳ δελναι apud *Oppianum*.

Θερμὸς ἔρωσ ὅτε λάορον εἰς φρεσὶ κῶμῳ δελνῇ.

Hal. lib. 1. v. 501.

Quidam verbum κωμάζειν, simpliciter pro venire aliquando usurpari asserunt; aliis videtur semper aliquid amplius significare, scil. cum lasciviâ venire: & in hoc etiam sensu huic *Tryphiodori* loco optime convenit, quum constet *Trojanos* fatalem *Equum* (ut *Diclyos Cretenfis* verbis utar) cum joco lasciviâque induxisse.

v. 306. Πιθῶ Αἰχαιῶν.] f. πλῆθος. λάορον πλῆθος hic adhiberi potest, sicut λάορος στρατός dixit *Pindarus*, *Pyth.* 2. 160.

v. 308. Επ.

Εσεφον αὐχενίης πλοκάμους σφετέροιο Φονῆς.

Γαῖα δ', χαλκείοισιν ἐρειδομένη πᾶσι κύκλοις,

Δεινὸν ὑπερρυχάτο, σιδηρείοι δ' ἢ αὐτῆς

Τειρόμενοι τρηχεῖαν ἀνέσενον ἄξονες ἡχὴν.

Τετρυγὰ δ' ἡμάτων ξυνοχή, ἢ πᾶσα ταθείσα

Λιγνὺν αἰθαλόεσσαν ἔλιξ ἀνεκῆκας σειρή.

Πολλὴ δ' ἐλκόντων ἐνοπὴ ἐ κόμπῃ δῶρψ,

Decerpunt, pestisque jubas & colla coronant?

At canthis pressum, stridentique ære rotarum

Sub pedibus mugire solum; simul æreus axis

Attrito gemebunda dabat suspiria lapsu;

Totaque compages stridebat, & acta catena

Omnem turbabat, sublato pulvere, terram.

Exoritur clamorque virum, strepitusque trahentum:

v. 308. Εσεφον αὐχενίης πλοκάμους σφετέροιο Φονῆς.] Q. Calaber, lib. 12. v. 426.

Ὡς οἷα σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔρπον Επεῖδ'
Πανσοδὴν μεγίστης, ἀνείρουσι ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶν
Πολλὸν ἄδην σφίσιον ἐβληθέα χρυσὸν ἔθεντο
Αὐτοὶ δ' ἐπέψατο κέρη. —

Miror *Dausqueius* dubitare potuisse an *Equum* an *Sinonem* à *Trojanis* coronatum dixerit *Tryphiodorus*.

v. 309. Γαῖα δ' χαλκείοισιν ἐρειδομένη πᾶσι κύκλοις &c.] In MS. *Reim.* & *Ed.* *Neand.* legitur *ἐρειδομένη*, potius vero legendum videtur *ἐρεισομένη* πᾶσι κύκλοις, *fissa rotis*, sicut *ἐρεισομένος* πᾶσι δ' αὖθις dixit *Homerus*, *Iliad.* 13. 441. Huic emendationi favet *Xylandi* versio,

— Sub pondere terra gemebat,

Ferro armatarum vertigine scissa rotarum.

Hæc postquam adnotaveram, acceptâ *Frischlini* Editione, vidi hanc lectionem (*ἐρεισομένη*) *Rhodomanno* etiam in mentem venisse, & *Frischlinum* (licet vulgarem lectionem in contextu retinuerit) vertisse, *æreis proficissa rotis*.

v. 312. Τετρυγὰ δ' ἡμάτων ξυνοχή.] *Neander*, *Portus*, *Cerda* (in *Virg. Æneid.* 2. 242.) & *Frischlinus* vertunt, *gembat etiam lignorum compages*, quali *ἡμάτων* esset casus genitivus pluralis vocis *ἡμάτων*, *lignum*, quod fieri non potest, quum in hæc voce prior syllaba semper producit. *Καίλων* hic est, *rudens*, à *καίλος* *rudens*. Recte igitur vertit *Xylander*, *Stridebant restes valida*.

v. 315. Νύμ-

Εβρεμε νυμφαίησιν ἅμα δρυσι δάσκιος Ἰδη, 315
 Ἰαχεὶ καὶ Ξάνθῃ ποταμῷ κυκλόμενον ὕδωρ,
 Καὶ σῶμα κεκλήγη Σιμοείσιον· ἐργάνη δὲ
 Ἐκ Διὸς ἐλκόμενον πόλεμον μαντεύετο σάλπιγγι.
 Οἱ δ' ἦγον προπάροιθεν· ὁδὸς δ' ἐβαρύνετο μακρῇ,
 Σχιζομένη ποταμοῖσι, καὶ ἐπιδίοισιν ὁμοίῃ· 320
 Εἶπετο δ' αἰόλος ἵππῳ ἀρηιφίλῃς ὅττι βωμῆς,
 Κυδιόων ὑπέροπλα· βίη δ' ἐπέρεισεν Ἀθηνῆν,
 Χείρας ὀπλίσασα εὐγλυφῶν ἔπ' ἡμιχρῶν.

Et latè reboat sacris cum quercubus Ida :
 Actaque vorticibus Xanthi insonuere fluenta :
 Ostia clangoremque altè Simoïsia tollunt.
 Tunc etiam auditi sonitus ex arce tubarum
 Coelesti, ceu signa novi prænuntia belli.
 Sed pergunt illi, pestemque ad moenia ducunt ;
 Quamvis longa via, & fluviis disrupta, nec æqua,
 Nec campo sat plana suo. Fatalis ad aras
 Palladias protendit equus, variâ arte superbus.
 Ipsa manus Pallas costis supponit, equumque

v. 315. Νυμφαίησιν ἅμα δρυσι.] Hoc epithetum quercubus dedit Poeta propter *Nymphas*, quæ in iis habitare credebantur, atque inde *Hamadryades* appellatae sunt; de quibus præcipuè consulendus est Ill. Ex. *Spanhemius* ad *Calim. Hymn. in Del.* v. 81 & 83.

v. 316. Κυκλόμενον ὕδωρ.] Κυκλόμενον. Edd. *Ald.* & *Frischl.* Κυκλόμενον. Edd. *Steph. Port.* & *MS. Reim.* Neander rectè censet legendum esse κυκλόμενον, sed male vertit, *rotunda*, quum vertendum sit *vorticibus circumacta*, sicut *Xanthus* ab *Homero* dicitur δαίης & βαθυδαίης. Δίνας κυκλόμενον dixit *Æschylus.* *Agam.* v. 1006. Et *J. Gazæus*, κυκλόμενον ὕδωρ, v. 269.

v. 317. Οὐρανοῖν ὃ — πόλεμον μαντεύετο σάλπιγγι.] *Claudian.* *Gigantom.* v. 60. Jam *Tuba* nimborum sonuit. —

v. 321. Ἀρηιφίλῃς.] Alii Ἀρηιφίλῳ.

v. 324. Ως

ὣς δὲ γέων ἀκίχηςτος ἐπέδραμε γάσων οἷς ἔ,
 Τρώας εὐσκάθμοισιν ὁδοιπορίῃσι διώκων,
 Εἰσόκε δὴ πυλέων ἐπέβησατο Δαρδανιάων.
 Αἱ δέ (4) ἐρχομῶν θυρέων πύχες ἐσεῖνοντο.
 Ἀλλ' Ἡρῆ μ' ἔδυσεν, ἐπιδρομον ὄρμον ὁδοῖο
 Πέσθεν ἀνασέλωσα. Ποσειδάων δ' ἀπὸ πύργων

325

Incitat; it jaculo velocior ille per arva,
 Subsequiturque viros, gressu pernixe ruentes,
 Donec Dardaniæ tetigerunt limina portæ.
 Arcta sed ingressum venienti porta negabat;
 Ipsa viam donec facilem dedit inclyta Juno,
 Motaque laxavit turri Neptunus ab altâ

v. 324. ὣς δὲ.] f. ὥς δὲ, ille autem. vide Barnes in Eurip. Troad. v. 699.

v. 325. Τρώας εὐσκάθμοισιν ὁδοιπορίῃσι διώκων.] Verbum διώκων hic nihil aliud significat quam εἰσκαμῶν sequor, quam simplicem istius vocis notionem defendit Vir ornatissimus Carolus Boyle in Phalaridis Epistolarum Vindiciis, p. 64. Ed. 12x. Scriptoribus ibi citatis addi potest Bion in Epitaph. Adon. v. 52.

Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμῶν, καὶ ἐ δυνάμεισι διώκων.

v. 328. Ἀλλ' Ἡρῆ μ' ἔδυσεν, ἐπιδρομον ὄρμον ὁδοῖο

Πέσθεν ἀνασέλωσα. —] Neander hæc ita vertit: Ceterùm Juno accessit, facilem accessum viæ prius præparans. Pro ἔδυσεν legitur in MS. Reim. ἰδυσεν. Frischlinus legit ἔλυσεν, & integram sententiam ita interpretatur: Itaque Juno laxavit, facilem accessum viæ ante se explicans. Sed retineri potest vulgaris lectio ἔδυσεν, i. e. At Juno fecit ut ingrederetur: Verbum enim δύω interdum significat subire facio. vid. Eurip. Herc. fur. v. 335. ubi Barnesius hanc verbi vim Theophrasti auctoritate defendit. Idem Barnesius in notis ad Euripidis Iona, v. 1596. alia hujusmodi exempla ex Euripide & è sacris Scriptoribus profert. Quod autem ἐπιδρομον ὄρμον ὁδοῖο Neander & Frischlinus vertunt, facilem accessum viæ, fateor me vocem ὄρμος in hoc sensu usurpatam nusquam reperisse. Si sana sit vulgaris lectio, ὄρμος hic idem esse videtur quod λιμήν, portus, quâ voce Equus, itinere confecto, mœnia Trojana ingrediens, navi portum subeunti comparatur; sicut & idem Equus à Poetâ nostro, v. 182. dictus est ὀλκίς, navigium: Confer, si tanti sit, quæ scripli in Annotationibus ad Anglicam Tryphiodori versionem, v. 38. ab hoc loco non alienum videtur quod in Sophoclis Antigone, v. 1012. reperitur.

Ἰζων, ὅς ἐστι μὲν πάντες οἰωνοὶ λιμήν.

Ubi

Σταθμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπτε τελαίνῃ. 330
 Τρωϊάδες ὃ γυναικες ἀνὰ πόλιν ἄλλοθεν ἄλλα,
 Νύμφαι τε, πύργαμοί τε, ἔ' ἰδυονες Εἰλειθήης,
 Μολπῇ τ' ὀρχηθμῶ τε πρὶ βρέτας εἰλίσσοντο.

Limina portarum, sævo dissecta tridente.

At lætæ Iliades cunctis è partibus urbis

Collectæ, matresque piæ, innuptæque puellæ

Carminibus comitantur equum, festisque choreis.

Ubi λῑμὲν à Scholiaste dicitur ὅρμος κὴ ἰδρυ ὅτι πάντα τὰ ὅρμια παρέρχονται. Alias etiam voces, quæ ad navigationem propriè pertinent, ad iter pedestre nonnunquam transferri infra ostendam in notis ad v. 605. Si hæc explicatio, quam dubius proposui, minus placeat, pro ὅρμον ὁδὸς legi potest ὁδὸς ὁδὸς, *tramitem viae*; quandoquidem ὁδὸς ἀτραπὸν dixit *Aristophanes* (Nub. v. 75.) & *trium tramites Prudentius*, Cathem. 7. 48. Facilem mihi Lectoris veniam polliceor, dum, hâc occasione datâ, similem locutionem in Novo Testamento usurpatam vindicare aggredior: Dicitur nempe in Epist. ad *Ephes.* cap. 1. v. 19. & cap. 6. v. 10. *κοῦτος ἰσχύει*, quam phrasim *Hebraïsmis* annumerant *Beza, Pasor*, alique: At his ipsis verbis utitur *Sophocles* in *Philoct.* v. 611. *Q. Curtius* dixit *virtutem virium*, quâ, si rectè judicet *Johannes Clericus*, nulla *ακρολογία* minus tolerabilis est. *Curtius* alibi dixit *robur virium*, (lib. 7. cap. 3.) quod è *Livio* etiam (lib. 24. cap. 48. & lib. 28. cap. 34.) citat *Henr. Snakenburg* in notis ad *Q. Curt.* lib. 9. cap. 7. Addi potest è *Virgilio*, *solidaque suo stant robore vires.* *Æneid.* 2. 639. Similiter dixit *Philo*, ἡ συνίχουσι φύσις αὐτὸν αἰτήτης ἐν κῆ πολλῇ *ΙΣΧΥΟΣ ΡΩΜΗΝ.* Lib. de Mundo. p. 897. Ed. Colon. *Allobr.* Pleonasmò his non absimili utitur *Virgilius*, *Æneid.* 6. 579.

Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympus.

In *Isocratis* Exhortatione ad *Demonicum* dicitur τὰ τῆ τρεῖς ἡν. p. 5. Ed. *Batiz.* Alios hujusmodi pleonasmos, quibus usi sunt veteres Tragicæ, consultò missos facio: ex his, quos protuli, satis liquet non necesse esse, cum quibusdam *Anacreontis* Interpretibus, pro ὁ πλῆτος εἶνα χρυσῶ (*Anacr. Ode 23.*) reponere ὁ πλῆτος εἶνα χρυσῶ: Illi autem Critici, à quibus *Platonem* derisum fuisse scribit *Longinus* (cap. 29.) eo quod ἀργυρῶν πλῆτος & χρυσῶν πλῆτος dixerit, non tam pleonasmum improbâsse videntur, quam adjectiva illa quæ cum πλῆτος conjunguntur; licet enim rectè dici possit πλῆτος ἀργυρῶν κὴ χρυσῶ, *Argentis & auri abundantia*, non tamen adeò rectè dici videtur πλῆτος ἀργυρῶν καὶ χρυσῶ, *Abundantia argentea & aurea*. Hanc autem fuisse Criticorum illorum mentem ex ipsis *Longini* verbis potest colligi: ὅτι καὶ τὸ Πλάτωνος λέγονται, ὡς ἔτι ΑΡΓΥΡΟΥΝ Δὲ ΠΛΟΥΤΟΝ ἔτι ΧΡΥΣΟΥΝ ἐν πόλει ἰδρυμένοι ἐν οἰκῇ ἀφελούχουσιν ὡς ἐν πρῶτῳ, φησιν, κὴ βῆς οὐκ ἔστι κακῶς, δῆλον ὅτι ΠΡΟΒΑΤΕΙΟΝ αἶν κὴ ΒΟΕΙΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ ἔστι.

Αλλα ὃ χνούεσαν ἀμελγόμεναι χείρ ὄμβρε,
Ολκῶ δ'ερατέω ροδέες σφρέσαντο τάπητας·

335

Αἱ δ', θαλασσίης ὀπιμάζια νήματα μίτσης
Λυσάμεναι, κλωστοῖσι πείσεφον ἀνέειπον ἵππον.
Καί τις, ἀπειρεσίοιο πύθ' κρήδεμνον ἀνείσα,
Χρυσείῳ περ χέσσαι κρόκῳ κεκερασμένον οἶνον,

Hic alia, dono pluviarum, pulvere palmis
Detergo, roseos ligno intravere tapetas:
Ast alia mitram solvunt, & pectoris alta
Ornamenta, ferumque innexo flore coronant.
Atque aliqua immensæ lignum execrabile molis
Perfundit flavoque croco vinoque rubenti,

v. 334. Χνούεσαν ἀμελγόμεναι χείρ ὄμβρε.] Ita in omnibus quas vidi Editionibus legitur, excepto quoddam pro χνούεσαν in quibusdam (sicut in MS. Reim.) legatur κνούεσαν: Sed χνούεσαν veram esse lectionem existimat *Leopardus*, *Emend. lib. 20. cap. 26.* Prosa *Frischlini* Interpretatio ita se habet: *Alia verò pulverulentiam emulgentes gratiam imbris.* Longe aliter vertit *Neander*, *Alia verò avertientes molestiam copiam imbris.* Cui consentit *Xylander*,

Ast alia, tuius quo posset ab imbribus esse, &c.

Mihi duplex mendum Græco textui subesse videtur, quod ita forsitan potest amoveri.

Αλλα ὃ χνούεσαν ἀπειρζόμεναι χύσι ὄμβρε &c.

Ἀπειρζόμεναι (*arcentes*) lego, quoniam nulla mihi occurrit vocis ἀμελγόμεναι notio, quæ huic loco convenire possit. Idem dici potest de voce χείρ, quam ideo in χύσι verti, quoniam χύσις ὄμβρε dixerunt *Nonnus* (lib. 3. v. 196. lib. 14. v. 333. & alibi.) & *Johannes Gazæus*, v. 400. Quid sit illud χνούεσαν adhuc dubito, quum vocem χνούεσι nusquam alibi legerim. Forsan verò sicut à δῶλῳ formatur δῶλεσι, à δρόσος δροσέσι, & à λῶφῳ λοφέσι (quibus vocibus utitur *Tryphiodorus*) ita χνούεσι deduci potest à χνόος, quod est strepitus. Χνόος, ξυσμός, ψόφος, φτοχός. *Hesych.* πῆς ὃ φασὶν κνῶν μὲν ἤσαν. Idem in v. Κνῶς. (unde forsitan in hoc *Tryphiodori* loco retineri posset κνούεσαν.) χνόος, ψόφος, ξυσμός. Scholiast. in *Callim.* Hymn. ad *Apoll.* v. 37. *Spanhemius*, in Notis ad *Callimachum*, vocem χνόη in eodem sensu usurpatam esse probat ex *Æschylo* & *Hesychio*. Itaque χνούεσαν χύσι ὄμβρε (si vera sit lectio) vertendum arbitror per strepentem imbrem. βαρυχῆς ὄμβρος & δυσηχῆς occurrunt apud *Q. Calabrum*. lib. 1. v. 154. & lib. 2. v. 350.

G

v. 340. Γαῖαν

Γαῖαν ἀνεκνύζωσε χυτὴν εὐωδέϊ πηλῶ.

340

Et madidam terram Bacchi confpergit odore.

v. 340. Γαῖαν ἀνεκνύζωσε.] Emenda ἀνεκνύζωσε, ab ἀνακνύζω: est enim κνύ-
σσει, odore perfundere, suffire. Hom. κνύσσειν ἄγχεα. FRISCHLIN. Ἀνεκνύζωσε,
odorem fecit: vel ἀνεκλύζωσε, perfudit. RHOD. MS. Reim. habet & ἀνεκνύζωσε &
ἀνεκνύζωσε, neutrum rectè; utramvis vero Rhodemannii lectionem satis commo-
dè admitti posse existimo: Ἀνεκλύζωσε extat apud Apollonium, Argon. 2. 553.
altera autem lectio, ἀνεκνύζωσε, è Τξετze (quem in sequenti notâ citaturus
sum) nonnihil confirmatur. Κνύσσειν ἄγχεα apud Homerum quidem (quem
citât Frischlinus) frustra quæsi, sed in Aristophanis Equitibus (v. 1317.) hæc
reperio.

Τὴν ἔχον φήμην ἀγαθὴν ἥκει, ἐφ' ὅτῳ κνύσσειν ἄγχεα;

Vide quæ in eum locum scripsit Ludolphus Kusterus. Obiter notandus est
Frischlini error, qui ἀνεκνύζωσε ab ἀνακνύζω deducit, quum manifestè dedu-
cendum sit ab ἀνακνύζω. Κνύσσειν ex Aristotele aliisque citatur in Thesouro
Henr. Stephani, quem consulas.

v. 340. Εὐωδέϊ πηλῶ.] In MS. Reim. vocis πηλῶ superscripta est οἶνον, quæ est
subjectæ vocis explicatio: πηλὸς enim, quod plerumque lutum significat, inter-
dum significat vinum. Πηλὸς, οἶνος, ἰωπὸς. ἔστιν καὶ κρήνη, ὃ τ' οἶνον πηλῶν. Ho-
fych. Hanc vocis significationem è Sophocle citant Suidas & Auctor Etym. M.
quorum utrumque emendat Gatakerus in Adversariis Miscell. cap. 5. ubi etiam
eorum opinionem diligenter examinat, qui vocem κρη (quod vini est Epi-
thetum, Psalm. 75. v. 8.) deducendam putant à κρη, quod lutum significat;
necnon illorum, qui vinum Hebræis γιν dictum censent à γιν, quod fecem aut
lutum liquidum & turbidum significat. Gatakerus Casauboni sententiam probat,
qui in Animadv. ad Athenæum, (lib. 9. cap. 8.) πηλὸν dictum veteribus fuisse
vinum putat, non merum & sincerum, sed mixtum aut mangonizatum; quæ opinio
si vera sit, in promptu est ratio cur vinum adulteratum vocatum sit πηλὸς, quasi
scilicet luto turbatum sit & iniquation. Huic affine videtur quoddam ὁλοῶν & luto in-
quinare significat, & vinum adulterare, & quod scribit Eustathius ὁδηλοῦν οἶνον
vinum vitare deduci forsan posse ab ὁδός, Hecius: Ejus verba hæc sunt. Εὐ-
ταῦτα δὲ σκοπεῖται ἐν καὶ τὸ ὁδηλοῦν ἐκ τῆς ὁδὸς παραγίνεται καμικώτεροι Δὲ πλὴν τῶν
ὁδηλοῦνται δεισιγίαν. ἡρώς δὲ τριαύτης λίξης καὶ παρὰ τῆς εἰπόντος ὡς ὁδηλοῦνται τὸν
οἶνον παραμυγνύτες αὐτῶν σαπρόν. Eustath. in Iliad. p. 1453. Ed. Basil. Confer
Kusteri Notas in Scholiastem Aristophanis, Plut. v. 1064. & Viri doctissimi R.
Ellis Fortuita sacra. p. 125. Καπηλικῶς. ἀντὶ τῆς πενυργικῶς. ἔπει οἱ κρήνηλοι ΟΝ-
ΘΥΛΕΥΟΥΣΙ τ' οἶνον, συμμυγνύτες αὐτῶν σαπρόν. Οἱ κρήνηλοι ὑμῶν ΘΟΛΟΥ-
ΣΙ τ' οἶνον. Suid. Postrema Suidæ verba sumpta videntur ex Paraphrasi quâ-
dam in Esaiam, cap. 1. v. 22. ibi enim legitur (secundum 70 Interpretum
versionem) οἱ κρήνηλοι οὐ μισγοῦσι τ' οἶνον ὕδατι. Non abs re esse opinor versus
aliquot è Τξετze Chiliadibus huc adferre, in quibus illa, de quâ jam egimus,
vocis πηλὸς notio ex hoc Tryphiodori loco asseritur.

Οὐκ ἐπηλακισμὸς, φασι πῶς οὐκ ἀσκήπτω,

Εἴρηται ἐκ τῆς κρήνης πηλῶ καμικώτερος.

Τξετze ἰξ οἶνον λίξη δὲ πᾶν τῶν ἐν ὑμῶν κλήσι.

Πηλὸν

Ανδρομένη ἣ βοῇ στυεβάλλετο θῆλυς ἰωὴ,
Καὶ παίδων ἀλαλητὸς ἐμίσγετο γέρας ἡχῇ.
Οἶα δ' ἀφνειοῖο μετήλυδες ὠκεανοῖο
Χείματος ἀμφίπολοι, γερύων εἴχες ἡερῶνων,
Κύκλον ἐποχμύσων ἀλήμονες ὀρχηθμοῖο,

345

Ingeminant unà vocem matresque virique,
Et pueri, canique senes, ac júbila miscent.
Quales oceani hybernâ sub luce fluenta
Cum liquere grues, coetu lætum aëra cingunt
Ignaræ volucres choreæ; agricolæque labori

Πηλὸν τ' οἶον γὰρ φησι, ἔκπλητον ὡς τότε,
Φησὶ καὶ Τρυφιδόρου, συμμετρῶν τῷ Τζιτζῇ,
Γαῖαν κητικίσσασαν χυτὴν εὐαδὲι πηλῷ.

Τζιτζ. Chil. 6. v. 861.

v. 343. Οἶα δ' ἀφνειοῖο μετήλυδες ὠκεανοῖο

Κύκλον ἐπ. &c.] *Virgil. Æneid. 6. 311.*

Quam multæ glomerantur aves, ubi frigidus annus

Trans pontum fugat.

v. 345. Κύκλον ἐποχμύσων.] Quid si legas ἐποχμύσων? Nam ἐχλύνειν est etiam frequentare, oberrare. Non placet. Quid ergo? Utrumne ἐποχμύσων, *fulcant orbem in aëre, vel sulcando aërem efficiunt orbem?* Certè Poetæ etiam dicunt mare fulcari à navibus. Quomodo non dicamus igitur, aërem *fulcari à gruibus?* Nam ὄγμος propriè est *sulcus*, ut apud Theocritum in *Βρῆσσι*:

Οὐτὲ τ' ὄγμοι ἄγει ὄρην δυνά, ὡς τὸ πρὶν ἦες.

Hom. [Iliad. 18. 546.] οἱ ὃ σπρίψασκαν ἀν' ὄγμους. Hinc ὄγμῶν verbum, *sulcum* dicitur, quo utitur etiam *Sophocles* in *Philœt.* FRISCHLIN. Κύκλον ἐποχμύσων legit etiam *Rhodomantius*, quam lectionem & mihi suggererant sequentes *Orphei* versus, qui cum hac *Tryphiodori* comparatione mirè congruunt.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιοπῶν τι ἔκλυπτοιο ῥοαῖον

Υψιπέτης γερῶν χερὲς ἔρχεται ἡεροφάνει.

Ἀτλαῖος κροῖνται πᾶσι καὶ χαίμα φονγῶται,

Τῆσι δ' ἄρ' ἐπταμύησι καὶ εἴρας εὐρεῖς ἰσμοί

Ἥρασι τι σκιάσσι, καὶ ἄλλυται ΟΓΜΟΝ ἔχου.

Hal. lib. 1. v. 620.

Verbum ὄγμῶν occurrit apud *Xenophontem* *Cyrop. lib. 2.* καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πλεόντων καὶ τῶν ἐπταμύων ὄγμοι αὐτῶν. ubi doctissimi *Xenophontis* Interpretes *Suidæ* & *Hesychii* testimoniis probant hoc vocabulum propriè de messoribus usurpari, qui longâ serie, ordine procedentes, in arvis segetibusque metunt. *Iidem*

Inter-

Γειοπόνους ἀρότησιν ἀπεχθέα κεκληγῆαι,
Ὡς οἷτε κλαγγῇ τε περὶ ἄστε' ἠδὲ κυδοιμῷ

Clangorem infensum sublimi ex æthere tollunt :
Sic illi ante urbem, magno clangente tumultu,

Interpretes *Sophoclem* & *Scholiassem* ejus citant, quorum verba hîc etiam proferre non alienum erit.

Δῆλον ἔστιν, ὡς φορῶς ῥεῖα
Σπῶον ὀγμοῖσι τινὲς πίλας πν.

Soph. Philoct. v. 162.

Ubi Schol. Ογμοῖ, ἢ ἐπὶ σίχρῳ φυτεία, καὶ ἡ πύξις· ἣν δ' ἀπὸ τοῦ ἐφίξῃς πορεύεται. Nescio an hinc corrigendum sit vetus Lexicon, cujus excerpta dedit Cl. *Montesalcinius* in *Biblioth. Coisl.* p. 237. ubi hæc leguntur. Ογμοῖ, ἢ κτ' σίχρῳ ἐφοδὲς τῶν θηρίων· κτ' ὀγμοῖσι ταχύνει· κτ' Σοφοκλῆς, ὁπιογμοῖς φησιν. Porro autem sicut ab ὀγμοῖ formatur ἐπογμοῖς (vid. *Eustath.* & *Lexicon* jam citatum) ita ab ὀγμοῖ formari posse ἐπογμοῖς nemo, opinor, inficias ibit. Satis verò aptè dici posse κύκλον ἐπογμοῖς, ex *Atalo* apparet, qui vocem ὀγμοῖ de circulo usurpavit. Ejus verba hæc sunt.

Ἦτοι γὰρ τὴν πύξιν ἀμείβεσθαι εἰς ἐν αὐτῷ

Ἡέλιος μέγαν ΟΓΜΟΝ ἐλαύνει. —

Scholiasætes : ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐναιουσιᾷ πορεύεται διζῶν τὸ ζῶδιον ΚΥΚΛΟΝ, κτ' παρὶς εἰς ἐν ἐκαστῶν τῶν ζῶδιων μεταβαίνει· διὸ ΟΓΜΟΝ τὴν πορείαν αὐτοῦ νόμισται. pag. 93. Ed. Oxon.

v. 345. Αἰχμητὲς ὀρχημοῖο.] *Frischlinus* & *Rhodomannus* elegantius legunt αἰχμητὲς ὀρχημοῖο, erraticæ saltationis. Gruum autem volatus hic ὀρχημοῖς dicitur propter justam ordinum dispositionem, quam avium istarum agmina (ζαρέων χορὸς, ut in versibus suprâ citatis loquitur *Oppianus*) inter volandum observant; unde & veteres nomen ζαρέων fecere saltationis generi, quod *Theseus* primus instituit, quum ἐν Λαβυρίνθῳ *Cretensi* effugerat. Saltationem istam ita describit *Julius Pollux* lib. 4. cap. 14 §. 101. Τὴν δ' Ἰέρανον κτ' πλήθος ὀρχημοῖο, ἐκαστος ἐφ' (Al. ὑφ') ἐκαστῶν κτ' σίχρῳ, τὰ ἄκρα ἐκαστέρωθεν τὴν ἡμέραν ἰκάνται, τῶν παρὶς Θησέα πορεύτων παρὶς τὸν Δῆλιον βωμόν δαίτυμιμησιν μέγαν τὴν δὲ τὸν λαοῦ ἐκαστὸν ἐξοδόν. Huic descriptioni, quâ κτ' σίχρῳ saltasse dicuntur, optimè respondet *Tryphiodori* vox ἐπογμοῖς, quum ὀγμοῖ sit ἢ κτ' σίχρῳ ἐφοδὲς, & ὀγμοῖς idem quod ἐφίξῃς ἢ ἐπὶ σίχρῳ πορεύσας. Sicut autem κύκλον ὀρχημοῖο dixit Poeta noster, ita *Thesei* comites, quum τὴν ζαρέων saltarent, in orbem tripudiâsse (κύκλιον ὀρχημοῖο) refert *Callimachus*, Hymn. in *Del.* v. 313. ubi vide quæ notavit Ill. *Ex. Spanhemius*.

v. 346. Γειοπόνους ἀρότησιν.] *Αρότοις*. MS. *Reim.* Edd. *Al.* & *Neand.*

v. 346. Γειοπόνους ἀρότησιν ἀπεχθέα κεκληγῆαι.] *Grues Rusticis invisas fuisse inquit Q. Calaber.* lib. II. v. 110.

Ὡς εἴ' ὅτι πρὸς ζαρέωνσι πανυφῆρξοις χαλωθεῖς
Ὀυρῶν ἀπὸ πιδίοιο μέγ' ἀγαλῶν ἐπέρσῃ &c.

Ηγον ἐς ἀκρόπολιν βεβαρημένον ἔνδοθεν ἵππων.
 Κέρη δ' ἐν θαλάμοιο θεήλατος ἔκετι μέμνεν
 Ηῆλεν ἐν θαλάμοισι· ἀγαρρήξασα δ' ὀχίας, 350
 Ἐδραμεν ἥντε πόρτις ἀήσυρος, ἦντε τυπείῳ

Militibus gravidum duxere in Pergama lignum.
 At vates virgo & templi veneranda sacerdos
 Excita è thalamis cœlesti voce, nec ultra
 Se cohibere valens, effracto cardine, in auras
 Erupit: ceu cum stimulanti percita asilo

v. 349. Κέρη δ' ἐν θαλάμοιο θεήλατος ἔκετι μέμνεν
 Ηῆλεν ἐν θαλάμοισι.] Ineptam hanc repetitionem non Poetæ nostro, sed Librariis, imputandam censeo; neque placet vox κέρη sola posita, quum nulla *Cassandra* præcesserit mentio. Quamobrem ita legendum con-
 micio:

Κέρη ὃ Πελάμοιο θεήλατος ἔκετι μέμνεν

Ηῆλεν ἐν θαλάμοισι. —

v. 351. Ἐδραμεν ἥντε πόρτις ἀήσυρος, ἥντε τυπείῳ

Κίντην ἀνιπτοίησι βοορραΐτιο μύωπος.] In Edd. *Ald. Jarnot. & Neand.*

ita legitur:

Ἐδραμεν ἥντε πόρτις ἀήσυρος, ἥντε τυπείῳ

Κίντην δ' ἂν ἐπείησι βοορραΐτιο μύωπος.

Nihil ab his discrepat MS. *Reim.* nisi quod ibi pro ἂν ἐπείησι unâ voce legatur ἀνιπτοίησι. In Edd. *Stephani & Porri* legitur ἥτι τυπείῳ. Sed ἥτι τυπείῳ κίντην ἀνιπτοίησι legendum esse conjecerunt, præter *Frischlinum & Rhodomannum, Leopardus*, Emend. lib. 20. cap. 24. & *Stanleius* (qui etiam explicat vocem ἀήσυρος) in *Notis ad Æschyli Prom. Vinc.* v. 451. Hanc emendationem magis probo, quam quæ viro magno *Sam. Bocharto* in mentem venit, qui legi vult ἥτι τυπείῳ κίντην δ' ἂν ἐπείησι, & utrosque versus ita interpretatur; *Curtebas ni juvenca levis, quæ percussa est, quamque transfixit aculeus boves vexantis iabani.* Vide ejus *Hierozycon*, part. 2. l. 4. c. 14. Sicut verò pro δ' ἂν ἐπείησι viri docti legunt ἀνιπτοίησι, ita *Q. Calaber* de Bubus asilo percussis verbum ἐπείησι adhibet. lib. 11. v. 207. Θῆρας ἀνιπτοίησιν ex *Oppiano* profert *Dan. Pareus* ad *Museum*, v. 168. Eodem verbo de homine amoris cestro percito infra utitur *Tryphiodorus*, v. 466. in quo etiam sensu occurrit ἐπείησιν in *Sapphūs* fragmento apud *Longinum*, πτωιδεῖς in *Callimachi* Hymno ad *Dianam*, v. 191. & ἀνιπτοίητο apud *Museum*, v. 168. ubi hos *Tryphiodori* versus secundum *Leopardi* emendationem citat *Pareus*. Quod autem pro βοορραΐτιο reposui βοορραΐτιο (quomodo & legit *Dinnerus* in *Farr. Epih.* in v. Μύωψ.) id de *Dausqueii* sententiâ feci, qui notat eâdem analogiâ formatum esse *λυορραΐτιος* in *Anihol. Gr.* lib. 3. cap. 25.

Ep.

Κέντρον ἀνεπλοίησε βοοῦρραῖστο μύωπῳ.

Ἡ δ' ἔτ' εἰς ἀγέλην ποτιναίε), ἔτε βοτῆρα

Πείθε), ὅδ' ἐνομοῖο λιλαίεται, ἀλλὰ βελέμνω

Οξείῃ θηρομυρῇ βοέων ἔξήλυθε δεσμῶν.

355

Τοίη μαντιπόλοιο βολῆς ὑπὸ νύμφῃ κέρη

Πλαζομυρῇ καρδίην ἱερὴν ἀνεσείετο δάφνην.

Bucula, quam duri percussit aculeus œstri,
Fertur in arva furens, gregis immemor, immemor herbæ,
Pastorisque oblita sui, vocemque perosa,
Omnia transfiliit, jaculo male faucia, septa.
Sic virgo, stimulos animo dum vertit Apollo,
Errans mente sacræ quatiebat germina lauri,

Ep. 31. cui addi possunt ex *Athenæo*, *Lycophrone*, & *Oppiano*, ἀθηροραῖστος, πεκνοραῖστος, γιγανθοραῖστος, πολυραῖστος, & alia id genus quamplurima, quorum nonnulla collegit *Bochartus*, Hieroz. part. 2. lib. 4. cap. 15.

v. 353. Ἡ δ' ἔτ' εἰς ἀγέλην ποτιναίεται.] Ita citantur hæc verba à *Bocharto*, sicut & leguntur in Edd. *Jamot. Steph. & Porii*. in cæteris legitur ποτιναίεται. *Frischlinus* & *Rhodomannus* reponendum censent ποτιναίεται, respicit. Legi mallem ποτιναίεται, accedit, quo verbo utitur *Sophocles* in *Antigone*, & *Homerus*, Iliad. 9. 381. *Nicostomus* five νεῖστος apud *Apollonium* cæterosque Poetas frequentissimè occurrit, ex quo ἐπινείεται apud *Callimachum*, Hymn. in *Ion*. v. 13. quod vocabulum nusquam se legisse meminit *Cel. Benileius*, ideoque legit ἐπινείεται: sed ἐπινείεται citat *Lamb. Bos* (in Animadv. ad *Hesychium* in v. ἐπινείεται.) ex *Theocrito*, Idyll. 8. v. 43. Addo ἐπινείεται αἶσα ἐ *Q. Calabro* (lib. 2. v. 561.) & ἐπινείεμαι (quod idem est) ex *Apollonio*, lib. 4. v. 281. & v. 817.

v. 353. Ἡ δ' ἔτ' εἰς ἀγέλην ποτιναίεται, ἔτε βοτῆρα

Πείθεται. —] Iisdem ferè verbis, de eadem re locuti, utuntur

Apollonius, lib. 1. v. 1266. & *Oppianus*, Hal. 2. 523. Sicut verò *Caßandra*, quæ (ut infra dicitur) ἐδὲ τοκήων ἐδὲ φίλων ἀλίμζε, hic juvencæ œstro percitæ comparatur, quæ custodi parere renuit, ita in S.S. (secundum 70 Interpretes) gentis *Israheliticæ* inobedientia eadem similitudine notatur. Διότι ὡς δαίμονας παροῖστω παροῖσθησιν Ἰσραήλ. *Hoseæ* cap. 4. v. 16. Ad quem locum ea scribit *Theodoreus*, quæ *Tryphiodori* verbis germanissima sunt. Οἱςρός ἐσθι μὴά πς ταῖς βυσὶν ἐπιῶσαι, καὶ ποσιπύτην αἰδῶσθαι ἐμποῖσσαι τοῖς δῆγμασι, ὡς ταῖς ὑπ' ἐκείνης νυθημύρας μῆτι τ' τ' βυγύλων ἀνιχάδ' φωνῆς, μῆτι ταῖς ἀλλας συνιμίμαδ' βυσὶν, ἀλλὰ ἴσον ἀπλῶς &c. Vide *Bochartum*.

v. 358. Πά-

Πρώτη ὃ βρυχᾶτο κτ' πόλιν· ὅδ' ἐ τοκήων,
 Οὐδὲ φίλων ἀλέγξει· λίπεν δέ ἐ παρθένον αἰδώς.
 Οὐχ ἔτω Ορήϊασαν ἐνὶ δρυμοῖσι γυναικα
 Νήδυμ' αὐλὸς ἔτυψεν ὀρειμανέος Διονύσε, 360
 Ἡ τε θεῶ τυφθεῖσα πρὸ ἥορον ὄμμα πιταίνε,
 Γυμνὸν ἑπείσσεια χεῖρη κυδνάμπυκι κισῶ·

Implebatque omnem magnis mugitibus urbem :
 Nec patrem, aut dulces quicquam curabat amicos ;
 Namque omnem vates semoverat ore pudorem.
 Non sic Threïciam, nemora inter devia, matrem
 Excivit quondam montani tibia Bacchi :
 Cum, mentem stimulante Deo, vaga lumina torquet
 Huc illuc, quassatque caput nigricante corymbo :

v. 358. Πάντη ὃ βρυχᾶτο.] *Virgil. Georg. 3. 150. de Armentis asilo percitis.*
 — *Enrii mugitibus æther. Oppianus, Hal. 2. 530.*

Πάντη ὃ βρυχᾶ (Al. βρύχει) πέντη ὃ οἱ ἄλματα (Al. ἔχματα) χηλῆς
 Εἰλεῖται.

v. 359. Αἶψιν δ' ἐ παρθένο αἰδώς.] *Frischlinus & Rhodomannus* legendum arbi-
 trantur παρθένο αἰδώς, *virgineus pudor*, pro παρθένο, quæ emendatio & mihi
 in mentem venerat. Similiter apud *Q. Calabrum. lib. 12. v. 546.* quidam è
Trojanis Cassandra furore correptam ita alloquitur :

Οὐδ' σι ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ κ' ἀκρότος ἀμφίχ' Αἰδώς.

Ita & *vetus Poeta* apud *Ciceronem* de *Divinat. lib. 1. cap. 31.* de eadem vatici-
 nante loquitur :

Ubi illa paulo ante sapiens, *virginali modestiâ* :

Neque inusitata est hæc enallage, quâ παρθένο pro παρθένο ponitur : Ita
 enim dicitur παρθένο χεῖρας. *Enrip. Jon. v. 270. Γυναικα μαζόν. Hom. Iliad.*
 24. 58. (ubi vide *Eustath.*) *Virgines papillas.* *Pervigil. Veneris. v. 20.* Hinc con-
 firmatur viri docti sententia (vid. *Observ. Miscell. in Auctores veteres & recentes.*
 Vol. 2. p. 337.) qui in explicatione Inscriptionis veteris, à *Whelero & Sponio*
 conservatæ, verba Παρθένο ἥς ἀπέλυσε μήτην ita vertit : *Cujus virgineam zonam*
solvit.

v. 362. Τυφθεῖσα.] Ita legunt *Frischlinus, Stephanus, &* in margine, *Portius.*
 Cæteri, τυφθεῖσα.

v. 363. Γυμνὸν ἐπείσσεια χεῖρη κυδνάμπυκι κισῶ.] *Επείσσεια.* Ed. *Frischlin.* *Dan-*
sqwius rectè, ut opinor, legi mavult ἐπισκιάσει.

Ως ἦγε πτερόεντ' ἀναΐξασα νόοιο
 Κασιγνώδρη νεόφοιτος ἐμαΐνετο· πυκνὰ δ' ἤ χρίτην 365
 Κοπτομύρη καὶ σέρον, ἀνίαχε μαινάδι Φωνῇ,
 Ω μέλεσι, τίνα τῶτον ἀνάρσιον ἵππον ἄγοντες
 Δαιμόνιοι μαΐνεσθε, καὶ ὑσατὴν ὅπῃ νύκτα
 Σπύδετε, καὶ πολέμοιο τέλος, καὶ νήγρετον ὕπνον;
 Δυσμενέων ὅδε κῶμος δρῆϊος· αἱ δέ που ἤδη 370
 Τίκτεσιν μογερῆς Εὐαίρας ὠδίνες ὀνείρων·
 Λήγῃ δ' ἀμβολιεργὸν ἔτος, πολέμοιο λυγέεντο,
 Τοῖτο δρῆϊῶν λόχος ἔρχεται, εἰς ὅπῃ χέρμην

Ut Cassandra, furens animi, totâ urbe vagatur,
 Tecto egressa recens, & passos scissa capillos,
 Et pectus lanians; coelum dehinc questibus implet.
 Quis furor, ô miseri, quæ vos amentia cives
 Infandum deducere equum compellit in urbem?
 Quid noctem extremam properatis, & ultima belli,
 Ac non cessandi acceleratis tempora somni?
 Martius hic equus est suspecto munus ab hoste:
 Et nunc tempus adest Hecubæ suâ somnia partus
 Explendi; patriæ excidium qui distulit annus
 Definit elapso diuturni tempore belli:
 Hoc dirus latet hostis equo, proceresque Pelasgi;

En quibus indicas, ut crinem frondea Phœbi
 Succingant, *hederæve comas* augustiùs *umbrent*.

Fulgentii Astronom. v. 9.

v. 373. Τοῖος δρῆϊῶν λόχος ἔρχεται.] Ed. Stephani aliæque, & MS. Reim. ha-
 bent τοῖσιν, *Aldina τοῖς*. Sequor *Frischlini* Editionem.

v. 377. Οὐ

Τόχεσιν ἀσφάπτουσιν ἀμαυροτάτην ὅπῃ νύκτα
 Τέξῃ ὄβριμος ἵππος· ὅπῃ χθόνα δ' ἄρπυιόεντες
 Ες μόθον ὀρμήσεσι τελειότατοι πολεμῆαι. 376
 Οὐ γὰρ ἔσθ' ὠδίνεσι μορσόκον ἵππον ἀνείσται

Quos ille obscurâ pariet sub nocte coruscas
 Ensis; exilientque instructi ad prœlia Martis
 Desuper ingentes animis & fortibus armis.
 Non illum partus cum forte doloribus ægrum

v. 377. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὠδίνεσι μορσόκον ἵππον ἀνείσται &c.] *Lycophron*. v. 342. de *Antenore* Equum *Trojanum* aperiente,

Φλέξας, τ' ΩΔΙΝΟΝΤΑ μορμυτὸν λόχον
 Αἰαψαλάξῃ, ΓΑΣΤΡΟΣ ἑλκυσσας ζυγαί.

Equum hunc ἐγκύμωνα, gravidum, suprâ vocavit *Tryphiodorus*, v. 196. &, ante illum, *Euripides*, *Troad.* v. 11.

Εγκύμων ἵππος τιχῶσι ζυναρμόσις.

Ad hæc *Euripidis* verba alludit, adeoque ex his restituendus est, *Servius* ad *Æneid* 2. 20. Sanè & in *tragœdiâ* de hoc equo *ἐγκύμωνα legiunt, hinc ergo hic iterum dixit *Virgilius*. Εγκύμωνα hic pro ἐμφοίμωνα certissimâ conjecturâ reposuit *Vir doctus* in *Annotationibus Anglicis* ad secundum *Æneidos* librum. Vocabula ista, quibus propriè significantur feminarum graviditas vel parturientium dolores, de rebus inaninatis sæpissimè usurpantur; cujus rei exempla licet ubique obvia sint, pauca tamen ex iis feligere, quæ aut sacras *Scripturas* illustrare aut inde lucem mutuari possint, nec abs re fore spero, nec *Lectori* injucundum. Gravidam sagittis pharetram dixit *Horatius*, lib. 1. O. 22. quemadmodum in *Jeremie Threnis* sagittæ vocantur filii pharetæ. cap. 3. v. 13. quæ alibi etiam dicuntur filii archûs. *Job*. cap. 41. v. 28. Italiam gravidam imperiis apud *Virgilium* (*Æneid.* 4. 229.) *Rhæus* aliique interpretantur, variis regnis regibusque distinctam ac plenam. Eadem formâ dixit *Chrysostomus*, τῶν ΠΟΛΕΩΝ τ' ὑπὸ τῶν ἐν κειμήλων κεφαλῇ καὶ ΜΗΤΗΡ ἔστιν ἡ πόλις ἡ μητέρα. *Homil.* 3. ad *Pop. Antioch.* p. 36. *Ed. Monisaucon.* Ita & *Romam* Μητέρα πατρίων πόλεων appellavit *Dionysius*, v. 356. Huc pertinet quod urbs aliarum princeps Græcæ dicitur Μητροπολις, & Latinè *Matrix*, necnon quod in veteri Testamento urbes majores vocantur *Matres* (2 *Sam.* 20. 19.) minora autem oppida & villæ *Filiæ*. *Jud.* 11. 26. Aliud metaphoræ de quâ agitur exemplum exhibet *Callimachus*, *Hymn.* in *Ἰου.* v. 29. ubi *Rhea* Terram aquas mox prolaturam ita alloquitur:

Γαῖα φίλῃ ΤΕΚΕ καὶ σὺ παῖδ' ΩΔΙΝΕΣ ἑλαφραί.

Dionysius, v. 45. δὲ ἑσπερίην ἀλα ΤΙΚΤΕΙ. Idem (v. 165.) scribit paludem *Mæoticam* à *Scythiis* vocatam esse Μητέρα Πόντου, quod asserit etiam *Herodotus*, lib. 4. cap. 86. *Mæotin* *Scythæ* *Temerinda* vocant, quod significat matrem maris.

H

Plin.

Ἀνδράσι πικτομύμοισι νέφη χήσας γυναικες·
 Αὕτη δ' Εἰλείθυα χυήσῃ ἢ μιν ἔτδυξε.
 Γαστέρα ᾗ πλήθουζ ἀνακλίνασα βοήσῃ
 Μαῖα πολυκλαύτοιο τόκῃ πολίπορος Αθλήν.
 Καὶ δὴ πορφύρεον ῥέ ἐλίσσῃ ἔνδοθι πύργων,
 Αἵματος ἐκχύμνον πέλαγος, ἢ κῶμα φόνοιο·

380

Enixumque viros, relevabit femina nutrix:
 Ipsa fero Lucina aderit, quæ condidit ipsum;
 Excutietque uterum ligni prægnantis apertum,
 Vastatrix Dea murorum, partusque levatrix
 Infauti: video manantia sanguine fuso
 Limina, purpureæ video fera flumina cædis,

Plin. N. H. lib. 6. cap. 7. Hæc eo attuli quodd similia sunt iis quæ in Libro *Jobi* leguntur; ubi Oceanus dicitur ex Matris utero prodiiisse. Εφραζα ᾗ ΘΑ-
 ΛΑΣΣΑΝ πύλαις, ὅτι ἐμαίμενος ἐκ ΚΟΙΛΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ αὐτῆς ἐκπε-
 ροδομύνη. *cap. 38. v. 8.* Mater verò, quâ mare enatum esse refert divinus Scri-
 ptor, Terra est, quam μητέρα πάντων vocat Auctor *Ecclesiastici*, *cap. 40. v. 1.*
 sicut & Hymnus *Homericus* in *Tellurem* inscribitur iis Μητρεῖ πάντων. Liceat in
 transitu adjicere quod sicut in verbis jam citatis dicitur ἐφραζα θάλασσαν πύ-
 λαις, ita dixit *Pindarus* ἐν πότινιο πύλαισι. *Nem. 10. v. 50.*

v. 378. Ἀνδράσι πικτομύμοισι νέφη χήσας γυναικες.] Hunc versum cum præce-
 dente, ita interpretatur Neander: Non enim equum conflentem cum partus dolori-
 bus relevantes Editis viris (per) noctem juvabunt mulieres. *Frischlinus* νέφη χήσας γυ-
 ναῖκες vertit tenebras sustinebunt muliebres. Mihi quidem contextus *Græcus* emen-
 dationis indigere videtur, sed quænam adhibenda sit omnino incertus sum.
Canterus (Nov. Lect. lib. 6. cap. 21.) legi vult βριφη χήσας.

v. 380. Γαστέρα ᾗ πλήθουζ ἀνακλίνασα βοήσῃ.] In Editionibus vetustissimis &
 in MS. *Reim.* legitur Γ. δ. πλ. ἀνακλίνασα ἀναδοῦντῃ, quæ Neander vertit, *Ventrem*
 verò prægnantem aperiens exclamabit; *Jamotius*, referente *Stephano*, legi vult ἀνα-
 κλίνασα βοήσῃ vel βοήσῃ. Forte legendum, inquit *Dausqueius*, ἀνακλινῆσ' ἀνα-
 δίδουσι, *Pallas*, equo acclinata, transmittet, transire faciet. *Frischlinus* edidit Γ. δ. πλ.
 ἀνακλίνασα βοήσῃ, & vertit, *Uterum* verò repletum laxans, percussit. Postremam
 hanc lectionem in contextum recipere non dubitavi, sed βοήσῃ verito, clamor-
 em tollet. Ita enim infra *Tryphiodorus*, v. 557. ἰαχε ᾗ γλαυκῶπις &c.

v. 382. Πύργων.] Ita recte edidit *Frischlinus*, (quomodo legendum viderunt
Canterus & *Dausqueius*) cæteri παρῳῶν, quam tanquam veram lectionem citat
Rad. Wintoni in *Obsequ.* ad *Hesiodi Op. & D.* lib. I. v. 379.

7. 384. Δε

Δεσμά τε συμπαθέων πλέκε) πρὸ χερσὶ γυναικῶν
Μυρία· φωλδύδ' δ' ὑπὸ δάρασι κλυδόμενον πῦρ.

Ω μοι ἐμὲ ἀχέων, ὦ μοι πατρώϊον ἄστυ·

386

Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔσεται· οἷχε) ἔργον

Αθανάτων πρῶτελμνα, θεμέλια Λαομέδοντος·

Καί σε πάτερ, σέ τε, μήτερ, ὀδυρόμαι, οἷά μοι ἦδη

Plurima femineis injectaque vincula dextris.

Quicquid id est, latet ignis equo (mihi credite) tectus.

Heu dolor, heu curæ tristes, heu patria tellus,

Mox cinis exiguus: ruit alto à culmine Troja,

Divum extructa manu; pereunt fundamina prisca

Laomedontis avi; te te, pater, & mea mater,

Lugeo: nam quantos tolerabitis ambo dolores?

v. 384. Δεσμά τε] Δεσμά δ' N. Ed. Frischl.

v. 385. Δάρασι.] i. e. lignis, ex quibus constructus est Equus Trojanus, unde idem à Tryphiodoro (v. 335, & v. 449.) aliisque passim vocatur Δάρατος, Δάρεος & Δάρα, & à Lucretio Durateus. lib. 1. v. 477. Quapropter Euripidem reprehendunt viri docti, quòd vocis Δάρεος originem aliunde deducat, Troad. v. 13.

Ὅτι πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρῃ κληήσεται

ΔΟΥΡΕΙΟΣ ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίχων ΔΟΥΡ.

Δουρετίους πύργους. Apollon. Arg. 2. 381. Δουρετὴν χηλόν. Nonni Paraphr. Joann. cap. 13. Μέσσωας δουρετίους. Dionys. v. 766. ubi Eustath. Δουρετίους, ἔργον ξυλίνους.

v. 387. Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔσεται.] Xylander videtur legisse (elegantius meâ quidem sententiâ) Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔσεται, ita enim hæc interpretatur.

O Patria, O quondam toto urbs celeberrima mundo,

Jam jam pulvis eris: jam te Vulcanius ignis

In tennes vertet cineres.

v. 387. ————— Οἷχεται ἔργον

Αθανάτων πρῶτελμνα, θεμέλια Λαομέδοντος.] Ita hæc distinguenda esse censeo, & οἷχεται πρῶτελμνα certo funditus perit, πρῶτελμνα scilicet adverbialiter accepto, sicut οἰκτροῦ v. 15. ὑπέρπλα. v. 322. & ἄρεια. v. 602. In cæteris Editionibus ponitur distinctio, non post πρῶτελμνα, sed post ἀθανάτων.

v. 389. Καί σε, πάτερ, σέ τε, μήτερ, ὀδυρόμαι.] In Editionibus omnibus, exceptâ Frischlini, legitur,

Καί

Ἀμφότεροι πείσεσθε. σὺ ῥῆ, πάτερ, οἰκτρὰ δέδραπώς,
Κείσεαι Ἑρκείοιο Διὸς μεγάλῳ πατρὶ βωμῷ. 391

Μῆτερ δ' αἰσοτόκεια, σὲ δ' ὅ βροτῆς ἀπὸ μορφῆς
Λυσσαλέην ἔπι παισὶ θεοὶ κυῖα ποίησσι.

Δῖα Πολυξέην, σὲ δ' ὅ πατρίδος ἐγὺδι γαίης
Κεκλιμμένην ὀλίγον δακρύσομαι· ὥς ὄφελέν τις 395

Ἀργείων ἔπι σοῖσι γόοις ὀλέσαι με καὶ αὐτήν.

Τίς γάρ μοι χρεῖω βίοντα πλεόν, εἰ με φυλάσσῃ

Tu pater, Hercéam miserè prostratus ad aram,
Triste jacebis humi caput, & sine nomine corpus;
Tu mater, foecunda parens, post fœva tuorum
Funera, priscâ hominis sensim pereunte figurâ,
In rabidam vertere canem: sic numina volvunt.
Et te maectatam lugebo, Polyxena virgo,
Pelidæ ad tumulum, patriæ sub mœnibus altis.
O utinam comitem tam diræ me quoque cædi,
Post luctus, germana, tuos, ferus addat Achivus.
Nam quid opus vitâ mihi, si me fata reservant

Καί σε πατὴρ * * * ὀδύρομαι &c.

Stephanus deesse putat ἑκπαγλόν aut tale quid ante ὀδύρομαι. Sed cum in versu sequente legatur ἀμφότεραι, constat *Cassandram* utriusque Parentis mentionem in hoc versu fecisse. Itaque *Dausqueius* legit Καί σε πατὴρ καὶ μήτηρ. *Frischlinus* & *Rhodomannus* καὶ σε πατέρα & μήτηρ: quum vero vox σὲ ad ambo Parentes referri nequeat, mihi ita omnino legendum videtur sicut in contextu edidi. Πάτερ pro πατὴρ legitur in MS. *Reim.*

v. 389. — Οἱά μοι ἦδη &c.] Dativus acquisitionis, cujusmodi complures attuli alibi, è *Latina* consuetudine loquendi. *FRISCHLIN.* Errat proculdubio *Dausqueius* dum pro μοι legendum censet μέλ', sæpe enim redundat μοι apud optimos *Græcæ* Linguæ auctores. Vide *Aristoph.* Nub. v. 116. *Lyfistr.* v. 125. & alibi. Confer ipsum *Tryphiodorum*, v. 387. & v. 406.

v. 391. Ἑρκείοιο.] Alii, Ἑρμείοιο. Vide quæ scripsi in Annotationibus ad v. 364, versionis *Anglicæ*.

πώς,
391

Οἰκτροτέω θανάτῳ, ξείνῃ δέ με γαῖα καλύψῃ;
Ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτὰ δῶρα ἀνακτι
Ἀντὶ τῶσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει;
Ἀλλ' ἤδη μοι φράζεσθαι, τὰδε γνώσετε πάντες, 401

395

Pejori exitio; si me tegat externa tellus?
Nam quæ dona mihi domina, & quæ dona marito,
Proque tot ærumnis, jamdudum texit Atridæ?
Nunc ergo hæc omnes cognoscite mentibus æquis,

v. 400. Δῶρον ὑφαίνει.] Jamotius, teste Stephano, reponit δῆλον ὑφαίνει. Frischlinus edidit δῆλον ὑφαίνει, diu jam texit.

v. 401. Ἀλλ' ἤδη μοι φράζεσθαι, τὰδε γνώσετε πάντες,
καὶ ἐφίλην ἀποφθεῖν &c.] Pro τὰδε forsan divisim legendum τὰ δὲ, hæc autem. Rhodomannus legi vult, Ἀλλ' ἀδοὶ φράζεσθαι, τὰδ' εὖ γνώσετε πάντες: ubi ἀδοὶ Typographi errore positum videtur pro ἀδοῖς, ipse enim Rhodomannus vertit frequenter. Frischlinus versum integrum ita edidit & interpretatus est: Ἀλλ' ἤδη φράζεσθαι, τὰδ' εὖ γνώσετε πάντες, sed jam cogitate, quam bene scitis omnes. Idem verò in Annotationibus hæc scribit: "Locus manifeste depravatus. Henricus Stephanus ita restituit: Ἀλλ' ἤδη φράζεσθαι, ἵπτεται δὲ γνώσετε πάντες, ut sit sententia; Jam verò cogitate & deliberate, post autem cognoscetis omnes. Mihi Rhodomanni aridet sententia, ad quam etiam metrica mea accesserat interpretatio." Eam lectionem in contextu retinui, quæ in MS. Reim. & in omnibus Editionibus, præter Frischlinianam, reperitur; quam cur immutare voluerint Interpretes nescio, nisi forte iis displicuerit hæc diversorum modorum (Infinitivi scilicet & Imperativi) conjunctio; quam Stephano aliisque viris doctis insolentem visam esse in Annotationibus Anglicis observavi: Scripторibus verò, quorum auctoritate hanc licentiam jam vindicavi, addi potest Philostratus. p. 869. Ed. Olear. Ἰδὲ δὲ καὶ ὡς ἐκινεῖται ἡδὴ καὶ ὅτι μὲν εἰς δὲ χαῖς τὸ ἀλγεῖν καὶ ἡμῖν καὶ ἀπὸ τῆς ἡρώδης ὑπονοεῖται. ubi conjunguntur ἰδὲ & ὑπονοεῖται, sicut Πείθο & αἰνεῖν in Anthol. Gr. lib. I. cap. 37. Ep. II. ἐπὶ & ἐλθῆναι apud Apollon. Arg. 4. 763, 764. ἵτι & κωπύχων in Æschyli Ænec. v. 1009, 1011. πλάσσει & ἵπτα, Hom. Odyss. 10. 400, 401. μύστω, νίστα, πυρῶσται & ἐπὶ ῥαίνων. Theocr. Idyll. 24. v. 92, & seq. Licentiâ huic non absimili utuntur Scriptores Latini, quum modum Indicativum cum Infinitivo conjungant. Val. Flacc. lib. I. v. 212.

Æquoreos vocat ecce Deos Neptunus, & ingens
Concilium: fremere, & legem defendere cuncti
Hortantur.

Vir quidam doctus (in Observ. Miscell. in Auctores veteres & recentes. Vol. 2. p. 251.) ita hæc construenda censet: Cuncti fremere (i. e. fremunt, fremere incipiunt) & hortantur (Neptunum) legem defendere. Idem notat in Statii Thebaide (lib.

Καὶ νεφέλην ἀπὸ θεοῦ κακὴν βλαψίφρονος ἄτης.
 Ρηγνύσθω πελέκεσσι δέμας πολυχρῦδός ἱππερ,
 Ἡ πυρὶ καίεσθω δολόεντα ὃ σώματα κεύθων

Et quæ oculos hebetat vestros abstergite nubem.
 Rumpite corpus equi, subjectisque urite flammis.
 Ut, qui tot latis compagibus occulit hostes,

(lib. 7. v. 65. & seq.) conjungi *tremis* & *mugire*, necnon *spumare* & *disilvere*, eandemque modorum diversitatem apud *Jul. Capitolinum* (Gordian. c. 32.) reperiri. Addo quæ viri docti sententiam confirmant, è *Statii Theb.* lib. 9. v. 110.

*Ipse nec ire retro, nec in obvia concitus arma
 Exiit.* ———

E *Virgilio*, *Aeneid.* II. 142.

*Arcades ad portas ruere, & de more vetusto
 Funereas rapuere faces.* ———

Ex ipso denique *Val. Flacco*, lib. 3. v. 62.

*Adfluit, & triplici pulsans fastigia cristâ,
 Inde cire virum.* ———

Videor mihi eandem prorsus constructionem in duobus Scriptoribus Græcis observâsse. *Μυμήσκειται δὲ πρὸς θεοῖς ὁ χρεῖς, καὶ ποικίλῃ καλῶς αὐτῇ πεικτεῖται, καὶ τὰς συμφορὰς τῆ πόλεως.* *Parthenii Erotica.* cap. 9. p. 362. Ed. *Galei*. Καὶ ὅς τις ἢ λέγειν, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἡρώδῃ ἀναμνησκει. *Xenophon Ephesius*, lib. 5. p. 78. quæ ita vertit *Latinus Interpres*: *Et quis sit, & quæ in Ægypto acciderant memorat.* Hæc verò incerta esse fateor, quum in *Parthenio* pro καλῶς αὐτῇ legi forsan debeat καλῶς αὐτῇ, & in *Xenophonte* pro λέγειν, λίσσιν.

v. 402. Καὶ νεφέλην ἀπὸ θεοῦ κακὴν βλαψίφρονος ἄτης.] In *Stephani* cæterisque omnibus quas vidi Editionibus, exceptâ *Frischlini*, deest vox aliqua post ἀπὸ θεοῦ. Editio *Frischlini* habet ἰόν, errore typographico, ut videtur, pro ἰός, quod inserit *Rhodomannus*: *Dausqueius* legi vult ταχα. Mihi cum *Jamotio* potius inferendum videtur κακὴν, quod Epithetum cum ἄτη conjunxerant *Sophocles* in *Ajace*, v. 123. *Nicaner*, *Alexiph.* v. 35. *Oppianus*, *Hal.* 2. 493. & *Q. Calaber*, 3. 469.

v. 404. Δολόεντα ὃ σώματα κεύθων.] Σῶμα pro toto homine interdum poni probant *Spanhemius* in *Aristoph. Plus.* v. 6. *J. Chr. Wolfius* in *Curis Philol.* in *Epist.* ad *Rom.* cap. 12. v. 1. & in *Notis* ad *Libanii* *Epistolas.* *Ep.* 730. n. 9. Eadem loquendi forma in *Lingua Latinâ* (sicut & in *Anglicâ*) frequenter usurpatur. Vide *Jo. Clerici* *Annot.* in *Dav. Clerici* *Quæst.* sacras. Qu. 21. Exemplis Græcis quæ à viris doctis jam prolata sunt addo unum è *Sophocle*, apud quem *Electra* *Orestem* ita alloquitur.

ὦ γυναι γυναι σωμαί —
 των ἰμοί φιλάτων,
 Εμῶλετ' ὀπίσσω.

Soph. Electr. v. 1245.

In

Ομύσσω, μεγάλη ἢ πυρὴ Δαυαοῖσι γυέσσω. 405
 Καὶ τότε μοι δαίνυσθε, ἢ ἐς χορὸν ὀτρυνέσθε,
 Σπασάμενοι κρητῆρας ἐλδυστέρας ἐρατεινῆς.
 Ἡ μὲν ἔφη, τῇ δ' ἔτις ἐπέειπε· τ' γὰρ Ἀπόλλων
 Ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν ἢ ἀπίστον ἔειπεν.
 Τὴν ὁ πατὴρ ἐνένισπεν, ὁμοκλήσας ἐπέεσσιν, 410

Intereat, Græcis rogos & commune sepulchrum.
 Tum choreas agite, & lætis convivia tectis,
 Ac libertati pateras libate cupitæ.
 Dixit, at obsequium vati præstare monenti
 Haud voluit quisquam : dederat hoc augur Apollo,
 Esse bonam vatem, sed non credenda profari.
 Increpuit Priamus verbis atque ore minaci:

In transitu notandum est per σύμματα hîc non intelligi utrumque *Electra* parentem, sed (ut monuit vetus Scholiastes) solum *Agamemnona*; quemadmodum in N. T. *Christo* conviciati dicuntur οἱ ληστῆς οἱ συστραφεῖντες αὐτῷ (*Matth.* 27. 44.) quum alibi hoc fecisse dicatur εἰς τῶν κριμασθέντων. *Luc.* 23. 39. Ita *Matth.* 26. 8. dicitur, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἡσανάκτησαν, quum *Johannes* (cap. 12. v. 4.) dicat, εἰς οὗ τ' μαθητῶν αὐτοῦ.

v. 408. Ἡ μὲν ἔφη, τῇ δ' ἔτις ἐπέειπε, τίς γὰρ Ἀπόλλων

Ἀμφ. μάντιν τ' ἀγαθὸν ἢ ἀπίστον ἔειπεν.] *Orph.* πρὸς Λίδαν, carm. ult. v. 7.

— Κεχλωμένος Ἀργυρότερος

Κασιόδωρον ἐκίχουσι ἀκρόστιον ἀπῶτα

Θιασιζέει Τρῳάσιν, ἐν τῷ μὲν πρὸς Φρονίστην.

In secundo versu pro ἀπῶτα legendum videtur ἀπίστον, quemadmodum *Cassandra* à *Tryphiodoro* dicitur ἀπίστη, & à *Virgilio* non inquam credita.

v. 409. Ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν &c.] *Pind.* *Olymp.* O. 6. v. 26.

— Ἀμφοτέρων

Μάντιν τ' ἀγαθὸν,

Καὶ δεξιὰ μάντιν.

Versus quibus *Tryphiodori* verba Latine vertit *Frischlînus* ita citantur (suppresso *Frischlîni* nomine) à *Taubmanno* & *Cerda* in *Virg. Æneid.* 2. 246. & à *Com. Ritschiuso* in *Phædram*, lib. 3. Fab. 10. v. 4.

— Dederat hinc augur Apollo

Esse bonam vatem &c.

v. 410. Τὴν ὁ πατὴρ ἐνένισπεν.] Τὴν δὲ πατὴρ. MS. *Reim.* pro ἐνένισπεν *Stephanus* &

Τίς σε πάλιν κακόμαντι δυσώνυμῳ ἤγαγε δαίμων,
 Θαρσαλέη κυνόμυα; μάτην ὃ χεῖς ἄπερ ἔχεις.
 Οὐπω σοι κέκμηκε νόῳ λυσώδεϊ νῆσω,

Quis te, animi fidens cimex, Cassandra, sinister
 Impellit Genius canere eventura furentem?
 Frustra namque canis quicquid canis improba vates.
 An nondum defessa labant tibi corda furore,

& Frischlinus legi volunt εἰσιπτι. Confer Barnesii & Clarkii Notas in Hom. Iliad. 15. 552.

v. 412. Μάτην δὲ χεῖς ἄπερ ἔχεις.] Ita Edd. Steph. & Port. Aliæ pro ἔχεις habent ἔχεις. "Corrige me authore, inquit Dausqueius, μάτην δ' ἔχεις, ἄπερ ἔχεις." "Enallage temporis. Quæcumque vaticinarius, frustra vaticinarius." Rhodomannus legi vult μάτην δ' ἔχεις, i. e. (ipso Rhodomanno interprete) frustra inutelia sonas: Rhodomanni lectionem amplectitur Frischlinus, vertens, frustra enim hæc crepas, quamlibet futilia. Lectionem ab his longè diversam exhibet MS. Reim. in codice illo legitur μάτην ὑλάσας ἀπερύκεις. Si admittendum sit ἀπερύκεις, subaudiendum erit ἡμῶς (nos dehortaris, absterres à proposito.) quod & jam omissum vidimus post καλίσσον, v. 132. ita deest αὐτῶς post κατέρυκεν, apud Apollonium, lib. 2. v. 287. & post ἀπερύκειν, apud eundem, lib. 3. v. 384. & lib. 4. v. 510. Si cui displicuerit vox ἀπερύκεις, viderit an legendum sit ἀγρόδους, quæ voce utitur Q. Calaber, lib. 12. v. 537. ubi Cassandra, Trojanos ita alloquitur:

Ἀλλὰ μοι ἔπειθοῖ, ἐσὶ ἐμὰ μάλα παῖδ' ΑΓΟΡΕΥΣΩ.

Quam ita mox objurgat quidam è Trojanis, v. 544.

Ω κύρη Πελάμιο, τίη νύ σε μέρυγ' ἀνέχῃ

Γλῶσσα κακὸφρονὶ τ' ἀνιμῶνι πάντ' ΑΓΟΡΕΥΕΙΝ.

Quicquid de hac voce statuendum sit, illud quidem μάτην ὑλάσας (ita enim cum simplici σ scribendum est) tutò admitti posse arbitror, neque ullâ aliâ voce aptius exprimi potuisse insanam & effrænem Cassandrae vociferationem. Ὑλάει enim ab Hesychio exponitur θρυλεῖ, & ὑλακτῶν, μὲν μανίας κρᾶζον. In hac notione adhibetur vox ista in Sophoclis Electra, v. 301.

Τοιαῦτ' ὑλακτεῖ.

ubi Schol. vet. ὑλακτεῖ] ἡμῶν καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. & Schol. Johnson. ὑλακτεῖ] κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς κυνῶν ἀπὸ τῆς ἀπειλῆς βοᾷ. Ita & Æschylus, Agam. v. 1640.

Σὺ δ' ἐξορίσας ἡπίοις ὑλαγμάσιν &c.

Idem, v. 1681.

Μὴ ὀρεμῆσθαι ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. —

His adde quod è quodam Sapphici fragmento profert Plutarchus εἰς Αἰσχυρίαν. Εἰ ἐργῇ δὲ σμιπτέρον ἔδδεν ἡσυχίας ὡς ἡ Σαπφὼ παρανεῖ, σιδηραμένης ἐν τήνῃσι ὀργῇσι πύλασθαι γλῶσσαν ΜΑΨΥΛΑΚΤΑΝ. ubi μαψύλακτῳ idem est quod μάτην ὑλάσσαι in hoc Tryphiodori loco, & quod μαψιλάκας (Al. μαψυλάκας.) apud Pindarum, Nem. O. 7. v. 155. ubi à Scholiaste exponitur ὁ μάτην φλυαρεῖς.

v. 416. —

Οὐδὲ παλιμφήμων ἐκορέσατο λαβροσυνάων,
 Αλλὰ καὶ ἡμετέρεσσιν ἐπαχθυμένη θαλίῃσιν
 Ηλυθες, ὅππότε πᾶσιν ἐλδύθερον ἡμᾶς ἀνῆψεν

415

Nec turpi rabie saturasti pectus anhelum?
 Nostra sed hic etiam vanis convivia dictis
 Turbatum adventas, quando hujus festa diei

v. 416. — Ελδύθερον ἡμᾶς ἀνῆψεν

· Ημῖν Ζεὺς Κρονίδης. —] Oraculum vetus apud Herodotum, lib. 8. cap. 77.

— Τὸτ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΗΜΑΡ

Εὐρύσπη ΚΡΟΝΙΔΗΣ ἐπαῖα. —

Hinc Ζεὺς ἐλδύθερος, cujus mentionem jam feci in Annotationibus Anglicis ad v. 553. Eleganter verò dixit Tryphiodorus ἐλδύθερον ἡμᾶς ἀνῆψεν, Diem Libertatis accendit: Cui phrasi convenire videntur quæ scribit Suidas in v. Ηλίας. Ηλίας, inquit, τὰ τέκνα ὑποκροζόμενοι φασὶν οἱ γυνεῖς. ΗΛΙΟΝ ἔτι τὸ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ καλεῖσιν. Hæc omnia descripsit Suidas ex Ariemidori Oneirocriticis (lib. 2. cap. 36.) ubi plura in eandem rem leguntur. Ηλῖος δὲ τὸ ἀνατολῆς ἀνίσχον λαμπρὸς καὶ χαρὴρὸς καὶ χαλδυσόμενος εἰς δύσιν πᾶσιν ἀγαθός· τίς μὲν γὰρ πράξεις σωτηροῦσιν ἀνίστησι γὰρ ἐξ ὕπνου, καὶ σωτὴρ ἐστὶν πρᾶττεσθαι· οἷς δὲ παίδων γυνή· ἡλίας δὲ καὶ τὴν ἀρσενικὴν τέκνα οἱ γυνεῖς ὑποκροζόμενοι καλεῖσιν. ΔΟΥΛΟΥΣ δὲ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ πικρὴ· ΗΛΙΟΝ γὰρ καὶ τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ καλεῖσιν ἄνθρωποι. Eodem pertinet quoddam in Anthologiâ Græcâ (lib. 6. c. 1.) memoratur Libertatis lux.

Οὐ γὰρ ὑπὲρ πλεονόους μένον ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ ἐν γῇ

Λόγῳ δὲ λέγεται ΦΕΓΓΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ.

Lux etiam & Dies pro liberatione a malis sæpe ponuntur & in Sacris & Profanis Scriptoribus. Φῶς δὲ ἐπεὶ οἱ ἐπὶ τῇσιν ἐπὶ τῇσιν. Hom. Iliad. 6. 6. ubi Schol. φῶς, χαρὰν, σωτηρίαν. quæ Scholiastis interpretatio cum his quæ in Historiâ sacrâ legimus optimè congruit. Τοῖς δὲ Ἰσθμίοις ἐρῶντο ΦΩΣ καὶ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, καὶ πάλιν καὶ χαρὰν, ἢ αἰ ἐξέτιθη τὸ σωτὴρ γὰρ· ἢ αἰ ἐξέτιθη τὸ ἐκχέμα, ΧΑΡΑ καὶ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ πῶς Ἰσθμίοις. Esther. cap. 8. v. 16, 17. Καὶ νῦν ἐπιτελέσεται ἡμῖν ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸ καταλιπεῖν ἡμᾶς εἰς ΣΩΤΗΡΙΟΝ, — ὃ ΦΩΤΙΣΑΙ ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, καὶ δῶναι ζωοποιήσιν μικρὸν ἐν τῇ δουλείᾳ ἡμῶν. Esdr. cap. 9. v. 8. Sicut autem Salus & Latitia lux & dies appellantur, ita res adversæ nox & tenebræ dicuntur. Æschyl. Pers. v. 300.

Εμῶς μὲν εἴπας δώμασιν φῶς μέγα,

Καὶ λούκῃ ἡμᾶς τυκτὸς ἐν μαλαγγίῃ.

— Afrubal

Devictus, & pulcher fugatis

Ille dies Latio tenebris.

Hor. lib. 4. O. 4.

Alia hujus generis omitto, quorum affatim collegit Car. Danbuz in Apoc' yps. cap. 6. v. 12. cap. 7. v. 2. & cap. 16. v. 10.

Ημῖν Ζεὺς Κρονίδης, ἐκέδασε ἧϊ νῆας Ἀχαιῶν;
 Οὐδέ τι δ' ἔρετα μακρὰ πινάουε'), ἔθδ' ἐ τι τόξα
 Ελκεταί' ἐ ξιφέων πάταγος· σιγῶσι δ' οἷσοι.
 Ἀλλὰ χροῖ, μῦσά τε μελίπνοοι, οἳ ἔπ' νίκη. 420
 Οὐ μή τις ἔπ' παιδὶ κινύρε'), ἐδ' ἔπ' δ' ἔπειν
 Ἀνδρα γυνὴ πέμψασα νέον δακρύσατο χίρην.
 Ἰππον ἀνελκόμηνον δέχε') πολυῖχος Ἀθλῶν,
 Παρθένη πολυμήεσσα, σὺ ἧ' πρὸ δόμοιο θορῶσα,

Jupiter indulget nobis, atque otia præstat,
 Disjecitque rates Danaûm: non jam amplius hastæ
 Vibrantur longæ, nec concita cornua nervo
 Truduntur; nunc arma silent, celeresque sagittæ.
 Sed choreæ cantusque sonant, partoque triumpho
 Non luget natum genetrix, non flenda maritum
 Uxor, ceu vidua, ad pugnas deplorat iturum.
 Ipsaque Pallas equum tutelâ fuscipit æquâ
 Bellatrix virgo: Tu verò limine in ipso

v. 419. Σιγῶσι δ' οἷσοι.] Statii Theb. lib. 8. v. 440.

— Et certi nondum tacet arcus Amyntæ.

Jerem. cap. 47. v. 6. Heu gladii Domini quousque non quiesces? Collige te in vaginam tuam, quiesce, & sile.

v. 420. Ἀλλὰ χροῖ μῦσά τε μελίπνοοι &c.] In Editionibus vetustissimis & in MS. Reim. legitur Ἀλλὰ χροῖ καὶ μῦσά τε μελίπνοοι. utra harum sit vera lectio aliis dijudicandum relinquo. If. Casaubonus in *Lectiōibus Theocriteis*, cap. 18. & Cl. Salmasius ad *Aram Dosiade*, p. 242. *ei* & *ai* diphthongos corripī posse sequente consonante contendunt: quod negat Bentleius in *Animadv. ad Callimachi Hymn. in Ἰου.* v. 87. Hujus tamen licentiæ exempla nonnulla profert Jac. Gronovius ad *Manethonis Apotelesmatica*, p. 274. Bentleium etiam a Joh. Jensio (in *Lectiōibus Lucianeis*, lib. 2. cap. 6. p. 166. seq.) argumentis non inficiandis refelli censet J. Alb. Fabricius in *Biblioth. Gr.* lib. 3. cap. 19. §. 5.

v. 423. Ἰππον ἀνελκόμηνον δέχεται πολυῖχος Ἀθλῶν, &c.] In Ed. Frischl. ponitur periodus post Ἀθλῶν, & verba Παρθένη πολυμήεσσα, σὺ δ' &c. novam inchoant senten-

Ψύδεα θεαπίζουσα ἢ ἀχρεα σείο πόλῃι, 425
 Μοχθίζεις ἀτέλεστα, ἢ ἱερὸν ἄστυ μαίνεις.
 Ἐρρ' ἔπως· ἡμῖν δ' ἔχρησι, θαλία, μολπαί τε.
 Οὐ γὰρ ἔπι Τροίης ὑπὸ τείχεσι δέϊμα λέλειπται,
 Οὐδ' ἔπι μαντιπόλοιο τεῆς κεχρηῖσθα φωνῆς.
 Ως εἰπὼν ἐκέλευσεν ἄγειν ἑτερὸφρονα κέρεν 430
 Κουθμόν ἔσω θαλάμοιο. μόγῃς δ' ἀκέουσα τοκῇι

Debacchata canis patriæ mendacia terræ,
 Et vanis lætam turbas clamoribus urbem.
 Dispereas, choreæ nobis & carmina curæ,
 Festivæque placent epulæ, & convivia mensæ.
 Nullus in urbe metus Trojæ sub mœnibus altis;
 Nec jam fatidicæ Trojani vocis egemus.
 Sic fatus stolidam jussit abducere vatem,
 Tecta intra thalami: vix atque invita parenti

sententiam, quo verborum ordine sæpe utitur Tryphiodorus. Vid. v. 392. 394. 651.

v. 427. Ἡμῖν δὲ χοροὶ, θαλία, μολπαί τε.] Ita Edd. Steph. & Port. Aldus & Neander (quibus consentit MS. Reim.) ediderunt χοροὶ, θαλειαί τε, μολπαί τε, γαμοῖσι χοροὶ, θαλειαί τε, μολπαί τε. "H. Stephanus, inquit Dausqueius, demit particulam τε priorem: idem tamen pluribus locis in *Anacreontem* adserit "μίλπω & μίλπομαι primas breviate, quod nonnemi videtur inconcessum." Rhodomannus & Frischlinus reponendum censent μολπαί τε θαλειαί, Cantusque floridi. "Sic, inquit Frischlinus, apud *Homerum*, 3. *Odyss.* [v. 420.] Ἠλθ' ἡδὲ ἐπὶ "δαῖτα θαλειαί, pro θαλειαί."

v. 427. Ἡμῖν δὲ χοροὶ, θαλία, μολπαί τε.] i. e. nostrum est choreis &c. indulgere. similis Ellipsis in N. T. occurrit. Εμοὶ ἐκδοκῆσι, ἴγω ἀντιποδῶσα. Heb. 10. 30. & in *Æschylī Eumenidibus*, v. 749.

Νῦν ἀγχοῦς μοι τέρεματ', ἢ φῶς βλέπειν

Ἡμῖν γὰρ ἔρπον, ἢ ὥστω πμῆς ἴμεν.

v. 431. Κῶδμῶν ἔστω.] Edd. vetustæ & MS. Reim. habent κῶδμῶν ἔστω. *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 26.) legit κῶδμῶν ἴς, *Dausqueius* κῶδμῶν ἔστω. Edd. *Stephani* & *Frischlini* habent κῶδμῶν ἔστω, ita tamen in notis scribit *Frischlinus*: "Κῶδμῶν ἔστω θαλάμῳ." Sicut apud *Callimach.* Hymn. 1. [v. 34.] κῶδμῶν ἔστω

Πείθετο· πρηνίῳ δ' ὤει κλιντῆρι πεσῶσα,
 Κλαῖεν, ὄπισθ' ἀμύρη τ' ἐὼν μόρον. ἔβλεπεν ἤδη
 Πατρίδος αἰδομένης ὅπ' τείχεσι μαρνάμενον πῦρ.
 Οἱ δ', πολιεύχριο θεῆς ὑπὸ νηὸν Ἀθηνῆς
 Ἰππον ἀναθήσδωτες εὐξέστων ἔπ' ἑλκυσσάντων,
 Εφλεγον ἱερὰ καὶ πολυκυνίαςτων ὅπ' βωμῶν.

435

Obsequitur virgo; notumque cubile subintrat
 Virgineo prolapsa toro, lacrymisque pigendæ
 Deplorat vitæ non eluctabile fatum:
 Namque videbat, uti mediis in moenibus ignis
 Accensus totam flammis consumeret urbem.
 Trojani interea Divæ sub Palladis ædem
 Constituunt molem, firmo munimine fultam,
 Atque aris sacros adolebant thuris odores:

“*κηραῖον*, à nominativo *κηραῖος*.” Sane & in quibusdam *Callimachi* editionibus legitur *κηραῖων ἴσω*, in aliis *κηραῖόν ἴσω*, sed ibi aut legendum esse *κηραῖον ἴς* aut *κηραῖόν ἴσω* monet *Stephanus* in notis ad *Callimachum*. “Malo autem, inquit idem, *κηραῖόν ἴσω*, tum quod lenius fluat versus, tum etiam quod magis usitatum sit *κηραῖός*.”

v. 431. — *Μόρος δ' ἀκίεσσα τοκῆι*

Πείθετο. —] *Αἰκυσσάντων*. *Rhodom.* & *MS. Reim.* *Μόρος δ' ἀκίεσσα ἵπ-
 ραζι πύμνω.* *Apollon. Arg.* 2. 490.

v. 433. *ἔβλεπεν ἤδη.*] *ἔβλεπε δ' ἤδη.* *Ed. Frischl.* Quod autem futuram *Trojanorum* cladem jam videre dicitur *Cassandra*, plura quidem loca ex *Euripide*, *Lycophrone*, aliisque profert *Car. Daubuz* (in *Apocalypf.* cap. 1. v. 11.) in quibus futura dicuntur Prophetarum oculis jam obversari. Notat idem è veteri Testamento ὅπ' τ' ὁρατὴν ἐκάλεσεν ὁ λαὸς ἑμπεδοῦν, è *ΒΛΕΠΩΝ*. 1 *Sam.* cap. 9. v. 9. Idem etiam *Tzetzi* Scholia in *Lycophronem* (v. 223.) citat, ubi *τομῆς* exponitur ὁ μῦθος, ὁ τὸ μὴ ὄν ὁρᾶν, ἥτοι ὁ τὸ μήπω γεγενῆσθαι βλέπων. Conf. *Ex Spanhem.* ad *Callim. Hymn. in Del.* v. 181.

v. 434. *Πατρίδος αἰδομένης ὑπὸ τείχεσι.*] Iis quæ in Annotationibus *Anglicis* collegi ad hanc phrasem vindicandam, addi potest è *Virgilio, Æneid.* 3. 325.

Nos, patriâ incensâ, diversa per æquora vectæ &c.

Et *Æneid.* 5. 624.

Traxerit ad lethum patriæ sub manibus. —

v. 433. *Ἀθηνῆς*

Αθανάτοι δ' ἀνένδρον ἀνλύντες ἐχατόμβας.

Εἰλαπὶνῃ τ' Ἰπιδήμεθ' ἦν, ἔ' ἀμύχανος ὕβρις,

Υβρις ἐλαφρίζουσα μέθην λυσήνορος οἶνα.

440

Αφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσυνῇ τε ἔ' μῆνῃ *

Πᾶσα πόλις· πυλέων δ' ὀλίγοις φυλάκεσσι μεμύλη.

Ἡδὴ κ' γ' φέγγεθ' ἐδύετο· δαιμονίῃ δέ

Ἴλιον αἰπεινὴν ὀλεσίπολις ἀμφέβαλεν νύξ.

Αργεῖῃ δ' Ἑλένῃ, πολὺν δέμας ἀσκήσασα,

445

Ἥλθε δολοφρονέουσα πολυφράδμων Αφροδίτῃ,

Ἐκ τ' ἡλεοσαμνὴν παρσέφη πειθήμονι Φωνῇ,

Sed male grata sibi renuerunt munera Divi.

Tum solenne viris epulum, luxusque, comesque
Ebrietas, vino vires abolente viriles.

Namque urbs tota mero fuerat strepituque sepulta,

Et paucis commissa adeo custodia portæ.

Jamque sub Hesperias Titan descenderat undas,

Exitiumque ferens secum nox incubat urbi:

Cum Venus, incurvæ corpus mentita senectæ,

Argivæ apparet Helenæ mirabilis astu,

E tectisque vocans blando sic ore profatur.

v. 438. Ἀνλύντες.] Rhodomannus legit ἀνιόντες.

v. 439. Εἰλαπὶνῃ τ' Ἰπιδήμεθ' ἦν.] Ed. Frischl. Εἰλαπὶνῃ δ' Ἰπιδήμεθ' ἦν.

v. 441. Αφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσυνῇ τε κ' μῆνῃ.] Pro μεθημοσυνῇ τε ἔ' μῆνῃ Dausqueius legi vult μεθημοσυνῇ τε κ' αἰνῇ, Jamotius, teste Stephano, μεθημοσυνῇ τε κ' οἶνῃ, Rhodomannus μεθημοσυνῇ τε κ' οἶνω, Stephanus, Frischlinus, & Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) reponunt μεθημοσυνῇ τε μεμνήσῃ.

v. 443. Ἡδὴ κ' γ' φέγγεθ' ἐδύετο.] Stephanus rectè, ut opinor, legi mavult, Ἡδὴ γ' κ' φέγγεθ' &c.

Νύμφα φίλη, καλέει σε πόσις Μενέλαος ἀγλιώρ,
 Ἰππῳ δ' ἐρατέῳ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δ' Ἀχαιῶν
 Ἡγεμόνες λοχῶσι τεῶν μνηστῆρες ἀέθλων. 450

Ἀλλ' ἴθι, μηδὲ π τοι μελέτω Πειάμοιο γέροντος,
 Μήτ' ἄλλων Τρώων, μήτ' αὐτ' Ἀηΐφόβοιο.

Ἦδη γ' δώσω σε πολυτλήτῳ Μενελάῳ.

Ὡς φαρμῆν θεὸς αὖτις ἀπέδραμεν· ἦ γ', δόλοισι

Nympha mihi dilecta, vocat de robore pollens
 Vir tuus Atrides, ligno hoc absconditus alto:
 Hic ubi Græcorum proceres latitantque, dolosque
 Infidiasque parant, sumptis te propter in armis.
 I modo, nec Priami tibi cura sit ulla parentis,
 Nec tibi Deiphobus, nec curæ sint tibi Troes:
 Nam Menelaæo reddam te rursus amoris.
 Hæc effata abiit, tenuesque recessit in auras.
 His sed capta dolis Helene nova gaudia læto

γ. 451. Μηδὲ π τοι μελέτω &c.] γρ. Μηδὲ π σι μελέτω. DAUSQ.

γ. 453. Ἦδη γ' δώσω σε.] Ita Edd. Steph. Frischl. & Port. quibus consentit Dausqueius: Editiones antiquissimæ & MS Reim. male habent Ἦδη γάρ σε δίδω-
 ναι, pro quo Rhodomannus reponit Ἦδη γάρ σε δίδωμι: rectius, ni fallor, Leopardus
 (Emend. lib. 20. cap. 26.) Ἦδη γάρ σε δίδωμι.

γ. 454. Ὡς φαρμῆν θεὸς αὖτις ἀπέδραμεν.] Voce θεὸς tam Deam quam Deum sig-
 nificari notant Cel. Alexander Poppius in Observ. ad Hom. Iliad. lib. 5. Cerda
 in Comm. ad Virg. Aeneid. 2. 632. aliique viri docti. In feminino etiam ge-
 nere usurpatur hæc vox in Epigrammate Græco, quod, in Anthologiâ inedi-
 tā repertum, visum est hic proferre.

Δαίμονες, ἐκ ἡδὺν ὅπ λάνται ἡ Κυθήρεια,

Χερσὶ κραταρχαίς λεσσαμένη πλαχόμενος.

Ἰλίουσι, διασσεύει, καὶ ὁμῶς ἡμετέρους

Μήποτι *μυμνήσῃς θεῶν *ἰδῶσι τόπον.

* Rectius in

Μαργ. μνήσῃς

& ἰδῶσι.

Νῦν ἔλθω, Ροδάκεια, καὶ ἐ Κύπρις· εἴπω τὸ κράτος

Τέτο ποῖν; σὺ, δὲ, πῶς γινώσκεις.

In versu secundo pro λεσσαμένη legendum forsan σμνησμένη, sicut in Callim. Lav.
 Pallad. v. 33.

γ. 456. —

Θελγομένη καρδίην, γάλαμον λίπε κηώεντα· 455
 Καὶ οἱ Διίφοβος πόσις εἶπετο. ἧ δ' ἔκαστος
 Τρωάδες ἐλκεχίτωνες ἐδήσσαντο γυναικας.
 Ἡ δ' ὀπόθ' ὑψιμέλαθρον ἐς ἱερὸν ἦλθεν Αθῆνης,
 Ἐση παπιδάσσα φῦν ἐυλώρετο ἵππε.
 Τρεῖς δ' ὠδυσσεύχιστα ἔκ Αργείας ἐρέσσα, 460
 Πάσας ἡυκόμας ἀλόχοις ὀνόμαζεν Αχαιῶν
 Φωνῇ λεπταλέῃ. τοὶ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἄμυσον,

Pectore mox cepit, thalamumque reliquit odorum.
 Pone sequebatur Paridis successor euntem,
 Trojanæque nurus, accinctæ vestibis albis,
 Suspiciunt omnes divæ vestigia Nymphæ.
 Ipsa sed ad templum ut venit sublime Minervæ,
 Constitit, & molem secum miratur equinam:
 Terque hîc circumiens proceres compellat Achivos.
 Et simul uxores Græcorum nominat omnes
 Submissâ voce. Hi lacrymas cohibentque silentque

v. 456. ————— Τὴν δ' ἐκαστος
 Τρωάδες ἐλκεχίτωνες ἐδήσσαντο γυναικας.] Virg. Æneid. 7. 813.
 Turbaque miratur matrum, & prospectat euntem
 Attonitis inhians animis. —————

v. 462. Τοὶ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἄμυσον.] Hom. Iliad. i. 243.
 ————— Σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἄμυσον.

Ubi Schol. Σὺ δ' ἐνδοθι τὴν ψυχὴν ἀναρρίπτεις, πληρόν. Hanc locutionem optime illustrat Lamb. Bos in Observ. Crit. cap. 36. ubi inter alia citat è sacris literis ἀναρρίπτει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἰσχύια ὑμῶν. Joel. cap. 2. v. 13. Ab hac autem phrasi, quâ animus dolore lacerari vel sauciari dicitur (ea enim vis est vocis ἀμύσσειν) non abludere videntur quæ in Luca Evangelio (cap. 2. v. 35.) vaticinatur Symeon de dolore quem ob Christi necem subitura esset B. Maria. Καὶ οὗ δ' αὐτῆς τὴν ψυχὴν δηλοῦνται ἰομφαία. quibus gemina sunt quæ de Creonte, Filium morti destinatum vidente, scribit Statius, Thebaid. 10. 616.

Αλγεινῇ κατέχοντες ἐελμύα δάκρυα σιγῇ.
 Εἰπέμηναι Μενέλαο ἐπεὶ κλύε Τυωδαρεώνης,
 Κλαῖε δ' Τυδεΐδης μεμνημένος Αἰγιαλείης, 465
 Οὔνομα δ' ἐποίησεν Οδυσσεύα Πηνελοπείης.
 Αντικλῶ δ', ὅτε κέντρων ἐδέξατο Λαοδαμείης,
 Μῆνος ἀμοιβαίην ἀνεβάλλετο γῆρυν ἀνοίξας·

Mœsti animis, altoque premunt sub corde dolorem.
 Flebat, ubi audivit Menelaus verba loquentis;
 Flebat Tydides charæ memor Ægialeæ:
 Penelopes vero nomen turbabat Ulysssem.
 At miser Anticlus, nimio stimulus amore,
 Laodamia, tui, solus tum reddere vocem
 Promptior, os aperit, jam respondere paratus:

Stabat fatidici prope sæva altaria vatis
 Mœstus adhuc, patriæ tantum communia lugens
 Fata Creon: grandem subiti cum fulminis ictum,
 Non secus ac tortâ trajectus cuspide pectus,
 Accipit exanimis, sentitque Menæcea posci.

v. 463. Αλγεινῇ.] MS. Reim. Αλγεινῇ. In eodem versu ἐελμύα reposui ex conjecturâ Rhodomanni & Frischlini. In aliis Editionibus legitur ἐελμύα.

v. 464. Εἰπέμηναι Μενέλαο &c.] Reponendum puto κλαῖν μὲν Μενέλαο, ut sequitur κλαῖν δ' Τυδεΐδης, vel ἔστιν μὲν, aut aliud synonymum. STEPH. Κλαῖν μὲν edidit Frischlinus; sed ἔστιν μὲν legisse videtur Xylander, qui tamen nec vulgatam lectionem penitus deseruit: vertit enim,

Tyndaride audiâ gemuit Menelaus Atrides,
 Et vix se tenuit quin mutua verba referret.

Mihi quidem utraque Stephani lectio longè ei anteferenda videtur, quam proposuit Rhodomannus, scil. Εἶπε μὲν αἱ Μενέλαο.

v. 466. Οὔνομα δ' ἐποίησεν Οδυσσεύα Πηνελοπείης.] In Editionibus omnibus, quas vidi, exceptâ Frischlini, legitur Οὔνομα δ' ἐποίησεν &c. pro ἐποίησεν Jamotius, teste Stephano, legi vult εἰσποίησεν. Stephanus verò, Frischlinus, Leopardus, (Emend. lib. 20. cap. 24.) & Dausqueius, reponendum censent ἐποίησεν, quam lectionem in contextum admittere non dubitavi. De voce πτωίω quædam jam notavi ad v. 352.

v. 468. Μῆνος ἀμοιβαίην ἀνεβάλλετο γῆρυν ἀνοίξας.] Coluthus, v. 270.
 Αὐτὰρ ὁ μειλύχην ἡμίοιστο γῆρυν ἀνοίξας.

Diverſas

Αλλ' Οδυσσεὺς κατέπαλτο, καὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν
 Αμφιπεσὼν ἐπέζεν ἐπειγόμενον σῶμα λῦσαι. 470
 Μύστακα δ' ἄρρήκτοισιν ἀλυκτοπέδῃσι μεμαρπῶς
 Εἶχεν ἐπικρατέως· ὁ δ' ἐπάλλετο χερσὶ πιαδεῖς,
 Φεύγων ἀνδροφόνοιο πελώρια δεσμά σιωπῆς.
 Καὶ τ' ἤ μ' ἴπεν ἄσθμα φερέσβιον· οἱ δέ μιν ἄλλοι

Comprimit hunc manibus sapiens ambabus Ulysses,
 Verberibusque domat, laxasque adducit habenas,
 Oris & adstructis immittit vincula labris.
 Ille reluctando palmis insurgere contra,
 Lethiferi ut vitet crudelia vincla silenti:
 Ast ipsum vitæ spirabilis aura reliquit.

Diversas vocis ἀνασάλλομαι significationes ita explicat Theocrisii Scholiastes, in Idyll. 6. v. 20.

Τῷ δ' ἐπὶ Δαμνίῳ ἀνασάλλομαι, ἔπειδ' αἰεῖν.

Τὸ ἀνασάλλομαι (inquit Scholiastes) σημαίνει τίσασθαι. τὸ ἀνασάλλομαι καλὸν αἰεῖν· τὸ ἀνακρῖναι, καὶ ἀνατίμωμι, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν πηλὶγες μυσηλὴν ἀνασάλλοιτο σὺν τοῖσι· τὸ ἐπιδύομαι, ὡς τὸ, ἀνασάλλομαι τῷδε τῷ πρῶτῳ. Hæc omnia in lexicon suum transtulit Phavorinus. Exempla autem, quibus varios hujus vocabuli usus confirmavit Scholiastes, ex diversis scriptoribus desumpta sunt; quorum tamen ultimum (scil. ἀνασάλλομαι τῷδε τῷ πρῶτῳ) ubi extet nondum comperi. Primum verò (ἀνασάλλομαι καλὸν αἰεῖν) bis reperitur apud Homerum, Odys. lib. 1. v. 155. & lib. 8. v. 266. quod sequitur (scil. καὶ οἱ μὲν πηλὶγες μυσηλὴν ἀνασάλλοιτο σὺν τοῖσι) sumptum est ex Arphihonii Progymnasm. pag. 1. Ed. Ald. Tertium autem exemplum (ἀνασάλλομαι τῷδε τῷ πρῶτῳ) ex Græcâ veteris Testamenti versione descriptum est. Vid. Psalm 104. v. 2. unde conjicere licet Scholia ista à Christiano quodam scripta esse: quod nescio an ab aliis notatum sit.

v. 469. Αλλ' Οδυσσεὺς κατέπαλτο.] Hanc lectionem exhibet Ang. Polissianus (Miscell. cap. 75.) Leopardus (Emend. lib. 19. cap. 1. & lib. 20. cap. 26) & MS. Reim. Stephani Editio cæteræque omnes quas vidi (præterquam Frischliniana, ubi legitur κατίπτω) habent κατίπτωτο, pro quo Stephanus legi maluit κατίπτω.

v. 470. Επειγόμενον σῶμα λῦσαι.] Pro ἐπειγόμενον (quam lectionem exhibent Polissianus, Leopardus, & Ed. Neantri) Stephani Editio habet ἐπειγόμενος, cæteræ ἐπειγόμενος.

Δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσδυτες Αχαιοὶ 475
 Κοῖλον ὑποκρύψδυτες ἐς ἰχθίον ἐνθεῖ' ἵππε,
 Καὶ χλαῖναν μελέεσσιν ὅπ' ψυχροῖσι βαλόντες.
 Καὶ νύ κεν ἄλλον ἔθελγε γυνὴ δολόμητις Αχαιῶν,
 Εἰ μὴ οἱ βλοσυρῶπις ἀπ' αἵθερ' ἀντήσασα
 Παλλὰς ἐπηπείλησε, φίλ' αὖ δ' ἔξήγαγε νηῖ, 480
 Μῆνη φαινομένη, σερρὴν δ' ἀπεπέμψατο Φωνήν.

Cum tacito reliqui tingentes lumina fletu
 Injiciunt vestes concretis frigore membris,
 Inque cavâ tumulant sacri coxendice ligni.
 Sed plures etiam mulier mollisset Achivos,
 Si non horribili tunc obvia fronte Minerva
 Templo eduxisset charo, pœnamque minata
 Has illi duras rupisset pectore voces:

v. 475. Δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσδυτες.] Ita Edd. Steph. Frischl. & Port. cætera habent Δάκρυσι λαθριδίοισι κλαύσδυτες, MS. Reim. λαθριδίοισι καὶ κλαύσδυτες.

v. 479. Εἰ μὴ οἱ βλοσυρῶπις &c.] Ita MS. Reim. & Edd. vet. Stephanus, Frischlinus, & Portus ediderunt Εἰ μὴ ἡ βλοσυρῶπις &c.

v. 480. Φίλ' αὖ δ' ἔξήγαγε νηῖ.] Φίλ' Frischlinus vertit Charo, Neander & Portus dilecto: melius forsân Xylander, suo. Φίλος enim est meus, tuus, suus; cujus rei rationem reddit ex Plauto (respiciens, ni fallor, ad ejusdem Captivos, Act. 2. Sc. 3. v. 40.) Cl. Ant. Blackwall in Theognid. v. 113. Quoniam scilicet quod suum est plerumque charum est. Cæterum τὸ φίλος idem esse quod ides Heinsum primum animadvertisse (in Lætion. Theocrit. cap. 5.) scribunt Viri doctissimi Langbainius & Pearcius in Longinum, cap. 10. idemque innuunt Ant. Blackwall l. c. & J. Benedictus in Pind. p. 4. Hi omnes Heinsum sententiam verissimam esse judicant: nec aliter sentiunt Anna Dacieria in notis ad Callim. H. in Dian. v. 25. & Theod. Grævius ad ejusdem Hymn. in Del. v. 226. Quibus etiam ad stipulari videtur Eustathius in Comm. ad Iliad. 2. 261. ubi φίλα ἔμμεται ab Homero dici notat ὡς ἂν τις εἴποι εἰκεία. Quin & Scholiastes vetus in Iliad. 1. 569. φίλον κῆρ exp. τὴν αὐτῆς ψυχὴν. Vide tamen quæ huic vocis φίλος interpretationi objecit Hætzlinus in Apollon. Arg. 3. 492.

v. 481. Μῆνη φαινομένη.] Editiones priores habent μῆνη φαινομένη, sola apparatus; quam lectionem omnes, quos vidi, interpretes secuti sunt. Mihi ve-

475

. CÆ-
 PTIS.
 ischli-

Portus
as rei
Et. 2.
quod
insum
iffimi
ekwall
in ef-
Dian.
n ad-
o Ho-
569.
preta-
a ap-
i ve-
rò

Οὐρανὸν ἔχον πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἀστέρας πολλοὺς ἡμεῖς.
Στῆ δὲ ὅπου ἔστιν, ἔκαστος ἡμέρας ἐπὶ Πηλείωνται,
οἷον φατομένη.

la ap-
ni ve-
rò

**VIỆT-
GÒ**

v. 490. *Heavenly* *Anglice* they fell asleep. Ita *Pindarus*, *Isthm.* O. 4.
v. 38.

Καὶ δὴ πρὸ φόρμυξ ἀνεπαύσατο, καί το ὃ χάμνων
 Ἀλλ' ὅττι κρητῆρι· κῦπελλα δὲ πολλὰ χυθέντα
 Αὐτομάτως ῥέεισκε χαλκομετρῶν ὑπὸ χειρῶν.
 Πουχὴν δὲ πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἑταίρη·

Jam cithara: hīc alius juxta cratera jacebat
 Ebrius, & fuso dilabi pocula vino
 Sponte sua è manibus, dum sterteret ipse, finebat.
 Omnes tunc homines, noctem comitata silentem,

v. 38. *ὡς ὅττι πίον.* & *Sophocles*, *Philoct.* v. 851. *ὡς αὖ ἐς ὕπνον πίση.* Paulo aliter *Seneca*, *Herc. fur.* v. 1043. *vultus in somnum cadit.* Est & alia hujusmodi phrasis, ab *Anglis* familiariter usurpata, nec *Græcis* prorsus incognita: quemadmodum enim *Anglicè* dicitur *to go to sleep*, ita dixit *Xenophon Ephesi* *ἐς ὕπνον ἵεναι.* *Ἐπειδὴ ἐς ὕπνον ἦσαν, ἐν αἵρῳ γίνονται τὰ δεινὰ,* *Xenophonis Ephesiaca.* lib. 1. pag. 5. ubi *ἐς ὕπνον ἵεναι* nihil aliud significat quam *somnum inire* apud *Virgilium* (*Eclog.* 1. v. 56.) & *ἐς ὕπνον κατεβώσκετο* apud *Virgilii* præceptorem *Parthenium* in *Eroticis.* cap. 10.

v. 494. Πουχὴν δὲ πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἑταίρη &c.] In MS. *Reim.* & omnibus, quibus usus sum, Editionibus legitur Πουχὴν δὲ πόλιν κατεβώσκετο &c. quæ lectio quantum totius loci sensum perturbaverit, ex diversis virorum doctorum interpretationibus percipere est. *Neander* & *Portus* hunc versum unâ cum sequentibus ita reddiderunt: *Quies verò Noctis comes iterum occubabas* (homines) *neque latratus catulorum audiebatur; omnis vero steterat* (Troja) *advocans &c.* Longè aliter, nihilo tamen melius, vertit *Frischlinus.* *Quies verò, Noctis comes, iterum depascebas* (vinum effusum) *neque canum latratus audiebatur: omnisque silentio stetit, advocans &c.* Spero me veram lectionem ex conjecturâ restituisse, idque unius tantum literæ mutatione; πάλιν scilicet in πόλιν converso. Integram sententiam sic interpretor: *Quies verò per Urbem pascebatur Noctis comes, nec auditus est canum latratus; Tota verò (Urbs) silentio stetit, vocans &c.*

v. 494. Πουχὴν δὲ πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἑταίρη.] Κατεβώσκετο (quod notat *cel. Bensleius* in *Animadv.* in *Callimachi Hymnum in Dian.* v. 125.) est *βουσκῶν κατὰ πρὸς τὸπον, pasci per sylvas, per valles.* *Homerus, Iliad.* 5. 162.

Περὶ δὲ ἢ βοδὲς ἐύλοχον κατεβώσκετο.

Itaque Πουχὴν δὲ πόλιν κατεβώσκετο verto *Quies verò per urbem pascebatur.* Similem locutionem de *somniis* usurpavit *Moschus* in *Enopar.*

Εὐπὶ καὶ ἀπὸ κίμων ΠΟΙΜΑΙΝΕΤΑΙ ἑστὸς ἐνείραν.

Eadem fere metaphora occurrit in carmine *Togrâi*, quod *Lasinè* vertit & notis illustravit *Cl. Edu. Pocockius.* Quanquam autem ipse Linguae illius omnino rudis sim, visum tamen est, in eorum gratiam qui *Arabice* sciant, ipsa Auctoris verba proferre: quæ quòd accurate excusa sunt acceptum refero *Reverendo*

Οὐδ' ὑλακὴ σκυλάκων ἠκέετο, πᾶσα ᾗ σιγῇ 495
Εἰσῆκει χαλέεσσα Φόνων πνείεζ' αὐτήν.
Ἦδη ᾗ Τρώεσσιν ὀλέθριον ἦκε τάλαρ' αὖτον

Presserat alta quies, pecudesque tacere, nec ulli
Latratus sub nocte canum; tacita omnis ubique
Troja, vocans ultrò spirantia pectora cædem.
Et jam Trojanos trutinâ suspenderat atrâ

verendo Viro *Thomæ Hunt*, Linguae *Arabicae* in hac Academiâ Professori ce-
leberrimo. Versus verò hi sunt.

طروت سرح الكري عن ورن مقله
والليل اغري سوام النوم بالمقله

Quos ita interpretatur *Pocockius*:

Arcui gregem somni ab accessu ad oculum ejus,

Cum Nox immitteret greges somni in oculos.

Pocockius in Notis ad versum priorem ita scribit: “سرح الكري, *Gre-*
“gem, seu *Armenia somni*.] سرح enim denotat المال الساجم, id est, *Pe-*
“cora pascemia, seu *Greges pascences*.” Idem ad versum posteriorem hæc adno-
tat: “السوام, *As' Sawâmo* enim, &
“الساجم, *As' Sâjemo*, notant المال الراعي, id est, *Pecus pascens*; à ver-
“bo سام, *Sâma*, Fut. سوسم, *Tasûmo*, Infinit. سوسم, *Sâwman*, pascere:
“& اسام, *Asâma* in quartâ conjugatione, in pascua deducere. Idem ergo
“valet سوام quod سرح præcedens.”

v. 495. ————— Πᾶσι δὲ σιγῇ

Εἰσῆκει. —————] *Dausqueius* legi vult πᾶσι ᾗ σιγῇ εἰσῆκει. i. e. omne
stetis silentium. mihi quidem τὸ πᾶσι referendum videtur ad τὸ πᾶσι, quod in
v. 494. reposui. Σιγῇ εἰσῆκει jam verti silentio stetis. Ita *Ennius* apud *Macro-*
Sat. lib. 6. cap. 2.

Mundus cœli vastus constitit silentio.

v. 497. Ηκε τάλαρ' αὖτον.] *MS. Reim.* & *Edd.* vetustissimæ habent ἴλα. Mihi cum
Rhodomanno & *Frischlino* legendum videtur ἴλας, vel ἴλας. Vid. *Iliad.* 8. 72.

v. 499. ἦκε

Ζῶς ταμῆς πολέμοιο, μόγῃς δ' ἐλέλιξεν Ἀχαιῆς·
 Χάζετο Ἰλιόθεν Λυκίης ὅππῃ πόνον νηὸν,-
 Ἀχνύμβρος μεγάλοις ὅππῃ τείχεσι, Φοῖβος Απόλλων.
 Αὐτίκα δ' Ἀργείοισιν Ἀχιλλῆος ὤξῃ τύμβον 501
 Ἀγελίην ἀνέφαινε Σίνων εὐφεγγεῖ δαλῶ.
 Παννυχίη δ' ἐτάροισιν ἰώεσθαι γαλάμοιο ἢ αὐτῇ
 Εὐειδὴς Ελένη χρυσέην ἀπεδείκνυτο πύκην.

Jupiter armorum promus, Græcosque remōrat
 Lance suâ: Ipse etiam Lyciæ delubra revifens
 Ingemuit Phœbus desertæ ob mœnia Trojæ.
 Tum vero ad tumulum Pelidæ astutus Achivis
 Ostendit lucente Sinon face funebre signum.
 Nec minus ipsa Helene, per amica silentia noctis,
 Extulerat flammæ fociis, cursusque regebat.

v. 499. Χάζετο Ἰλιόθεν.] Edd. Jamor. & Frischl. & Dausq. Χάζετο δ' Ἰλιόθεν.

v. 500. Φοῖβος Απόλλων.] Notum est quam sæpe apud Græcos Poetas unâ conjungantur duplicia Deorum Deorumque nomina; qualia sunt Φοῖβος Απόλλων, Πάρις Ἀδών, Ζῶς Κρονίδης &c. Ad Græcorum exemplum dixit Horatius, Cytherea Venus. Lib. 1. O. 4. v. 5. ubi hæc adnotat Cel. Bembéius. "Nota illud VENUS plane otiose positum. Neque enim ipse alibi, nec ullus Poetarum Latinorum Cytherea Venus dixit, sed simpliciter Cytherea. — Ita omnes ubique, nisi me memoria fallit: neque quisquam ex Græcis Κυθήριαν Ἀφροδίτην, non ipse Homerus qui toties inculcat Φοῖβος Απόλλων, quod solus & semel imitatus est Virgilius, Æneid. 3. 251." Locutio ista, cujus nullum apud Græcos exemplum reperiri meminit vir doctissimus, extat apud Musæum. v. 38.

Αἰεὶ Κυθήριαν ἱλακαμμένη Ἀφροδίτην.

Eadem formâ utitur Poeta antiquus, cujus carmen de Viribus Herbarum edidit Cl. J. Alb. Fabricius in Biblioth. Gr. lib. 3. cap. 26. §. 9. Ita nempe ille, v. 55.

Πρὸς τῇ Κυθηρίδῃ ἔρχεται θεῶς κυδρὴς Ἀφροδίτη.

Κύπρις Ἀφροδίτη occurrit in Hymno Homérico in Venerem. v. 1.

Ως δ' ὅποτε πλήθυσσα πυρὸς γλαυκοῖο σελήνη 505
Οὐρανὸν αἰγλήεντα κατεχρύσωσε πωρσώπῳ·

Ac veluti, nitidum cum luna oppleverit orbem,
Illustrat cœlum facie, mundumque serenat,
Oppositi radiis jam plena & lucida fratris:

v. 505. Ως δ' ὅποτε πλήθυσσα πυρὸς γλαυκοῖο σελήνη.] Πυρὸς γλαυκοῖο *Frischli-*
nus vertit *caeruleo igne*, quum potius vertendum erat *igne lucido*: Eam enim vim
interdum obtinet vox γλαυκός, à γλαύω, sive ut alii malunt, γλαύω, *luceo*,
cui sono & sensu affinis est vox *Anglica Gloss*. *Cyrrillus* in *Lexico inedito*,
Γλαυκός — ὁ πυρὸς τῷ ὁμαρῶτι ἔχει· παρὰ τὸ γλαύω τὸ λάμπει γλαυκός, ὡς λέγουσιν
ἀλλοί. Confer *Hesych.* & *Etymol. M.* *Hen. Stephanus* in *Indice ad Thesaur. Gr.*
Linguae in v. γλαύω, ita scribit. “*Etymol.* habet γλαύωσι pro λάμπωσι: sed
“pro illo *Lexicum* meum vetus scribit γλαύωσι, afferens hunc versum,

“*Εκ πρῶτης ἀνίστα· ἀγγλαύωσι δ' ἀπαρτοί.*”

Versus iste, quem in *vetere Lexico* citatum reperit *Stephanus* (cujus & pars ci-
tatur in *Etymol. M.*) sumptus est ex *Apollonii Argonauticis*, lib. 1. v. 1281.
ubi hæc notat *Scholias*: Τὸ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμους λέγεται· ἀμφοτέρω
γὰρ ἐπὶ τῷ λάμπει. διὸ καὶ ἐπὶ λύνει ἀγγλαύωσι, ἀπὸ τῷ φωτίζουσι, ἢ ἀγγλάμπω-
σι. ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, καὶ γλήνη ἡ κρῆν τῷ ὀφθαλμῷ· παρὰ τὸ γλαύωσι,
ὡς λάμπει. καὶ *Εὐκρατὶς* ἐπὶ τῷ Σιλλῶνι ἐχρήσατο, γλαυκῶπις τε εἰρεσται Μῶν.
Hanc *Scholias* notam exscripsit *Phavorinus* in v. ἀγγλαύωσι, sed *Enripidis*
verba ita citat: γλαυκῶπις εἰρεσται Μῶν. Luna etiam γλαυκῶπις dicitur
in versu quodam quem ex *Empedocle* profert *Plutarchus* in *Libello De Facie in*
orbis Lunæ.

Τέοισι ὅσοι τ' εὐρὺ γλαυκῶπις ἔπλετο Μῶν.

Hos antiquiores Poetas imitatur *Nonnus* in *Dionysiacis*. lib. 5. v. 70.

Ογκαινὴ ἐπίνεμε πύλην γλαυκῶπιδι Μῶν.

Idem Epithetum Lunæ attribuit *Dionysius* ille cujus Hymni, notis antiquis
Musicis instructi (quæ notæ singulis lineis superimpositæ sunt, licet in An-
notationibus ad meam *Tyrrhiodori* versionem, v. 701. nescio quo casu aliter
scriptum sit) ad calcem *Oxonienfis Arati* editionis editi sunt. Elegans iste
Dionysii locus (qui in Hymno ad *Apollinem* extat) ita se habet.

Σοὶ μὲν γὰρ εὐδὸς ἀστέρων
Κατ' ἑλυμπον (1. ἑλυμπον) ἀνακτὶ χρύσει,
Αἰετον μὲν αἰὲν ἀειδῶν,
Φοῖβηδὶ περὶ μένος λύρα.
ΓΛΑΥΚΑ ὃ πάροισι ΣΕΛΑΝΑ
Χρῶντο ὅσον ἀγαμέδον.

Vir doctissimus *Edmundus Chilmead* (qui *Annotationes* in *Dionysii* Hymnos
scripsit) in quinto versu pro πάροισι omnino disjunctum, παρ' οἱ τε, legendum
esse censet; forsan verò rectius legerimus πάροισι. Obiter quoque noto ver-
bis ἑλυμπον ἀνακτὶ, in secundo versu, haud parum confirmari vulgarem le-
ctionem *omnipotentis Olympi* apud *Virgilium*, *Aeneid.* 12. 791. & 10. 1. ubi qui-
dam legunt *omnipotentis*, alii autem *omnipotentis*.

v. 508. Πρω-

Οὐχ ὅθ' ὑπὸ γλαῦχιν' ἀποξύνεσσα κεραΐης
 Πρωτοφαιῆς ὑπὸ μινὸς ἀνίστα' ἄσκιον ἀχλὺν,
 Ἀλλ' ὅτε κυκλώσασα πείτεροχον ὄμματος αὐγὴν
 Ἀντιτύπης ἀκτῖνας ἀφέλκεται ἡελίοιο.

510

Non ubi contorto sinuans nova cornua vultu
 Orta recens primo sub mense refuscitat umbram:

v. 508. Πρωτοφαιῆς ὑπὸ μινὸς ἀνίσταται ἄσκιον ἀχλὺν.] Hunc versum cum præcedente citat *Grellius* in Notis ad *Aeneid.* 6. 453.

— Qualem primo qui surgere mense

Aut videt, aut vidisse putat, per nubila Lunam.

Ubi *Virgilius* (quod viderunt ejus interpretes) hos *Apollonii* versus imitatus est, vel potius *Latinè* vertit.

— Ως τίς τε νῦν ἐν ἡμέτῃ μιν

ἢ ἴδῃ ἢ ἰδόντων ἰπαυλύνουσιν ἰδέσθαι.

Argon. lib. 4. v. 1479.

v. 509. Πείτεροχον ὄμματ' αὐγῇ.] Vulgo legitur ἐπίτεροχον, pro quo *ᾤετοχον* reposui, *Rhodomanni*, *Frischlini*, & *MSti Reim.* auctoritate fretus. *Homerus*, *Iliad.* 23. 455. *ᾤετοχον* ἦν τε μιν. & *Apollonius*, *Argon.* 3. 1228.

Λαμπομένη οἷόν τε ᾤετοχον ἔπλετο φῆγ'

Ἡλίου.

“Parum abest, inquit *Halzlinus* in Notis ad *Apollonium*, quin suspicer scribi “debere *ᾤετοχον*.” Sed vulgarem lectionem *ᾤετοχον* φῆγ' satis confirmat *Tryphiodori* *ᾤετοχον* αὐγῇ, & quod profert ipse *Halzlinus*, *Χρυσόκυκλον* φῆγ' apud *Euripidem*, *Phœniss.* v. 181. quibus accedit & *Nonni*, qualiscunque sit, auctoritas; qui in *Dionysiacis* (lib. 38. v. 123.) Lunæ splendorem vocat *μάρμαρυγῇ* *τεχέσσασαν*. Quod autem Lunæ oculum memorat *Tryphiodorus*, eodem pertinet doctissimi *Alb. Schultens* observatio, qui in Commentario in *Jobum*, cap. 3. v. 9. notat oculum Solis apud *Arabes* esse Solis corpus & orbem visibilem, prout ὄμμα omnis rei, apud *Græcos*, est *aspectus* ejusdem, & *præsentia*. Oculum quidem *stellæ* reperio in Carmine *Tograt*, ex interpretatione *Pocockii*. v. 15.

Dormis me neglecto, cum oculus stellæ vigilet.

Neque verò solus è *Græcis* *Tryphiodorus* hanc figuram usurpavit. Ita enim Auctor *Hymni Orphici* in *Solem*. v. 1.

Κλῦθι, μέγα, πανδρεκέϊς ἔχον αἰώνιον ὄμμα.

Et *Nonnus*, *Dionys.* lib. 9. v. 67.

Ἡμέποι φαίνονται, ἢ ἔνυχον ὄμμα Σελήνης.

Quemadmodum verò Poeta noster Lunæ ὄμματ' αὐγῇ, ita *Stellæ* ὄσων αὐγῇ memorat *Euripides*, *Hecub.* v. 1104. Idem alibi, phrasi paulùm immutatâ, dixit

Ἀλλὰ

Δ' ἐξιδρασ' ἰσθὲν ὄμμα αὐγῇς ἄλλης.

Eurip. *Iphig.* in *Taur.* v. 193.

v. 512. Που-

Τοῖη μαρμαίρουσα Θεραπναίη τότε νύμφη
 Οἶνοπα πῆχυν ἀνείλκε, φίλον πυρὸς ἡνιοχῆα.
 Οἱ δ', ἑλκας πυρσοῖο μετήορον ἀθήσδωτες,
 Νῆας ἀνεκρῆσσωτο παλιγνάμπλοισι κελύδοις
 Αργεῖοι σπεύδοντες· ἅπας δ' ἠπείγετο ναύτης, 515
 Δειλαῖς πολέμοιο τέλει διζήμενος εὐρεῖν.
 Οἱ δ' αὐτοὶ πλωτῆρες ἔσαν κρατερὴ τε μαχηταί,
 Ἀλλήλοισι τ' ἐκέλευον· ἐλαυνόμεναι δ' ἄρα νῆες
 Ωκύπορσι κραιπνῶν ἀνέμων ταχυπείθει ῥίπῃ

Sic radiis nymphe fulgebat amœna Therapnes,
 Purpureum attollens cubitum, flammæque ministrum;
 At Danaï, accensæ conspecto lumine tædæ,
 Protrudunt naves obliquâ ambage viarum,
 Et nautæ ardentes instant, urgentque labori
 Optatum toties vel tandem imponere finem;
 Namque iidem & nautæ bellatoresque periti:
 Inque vicem addebant animos sibi fortibus orfis.
 Cum rapido impulsæ ventorum flamme puppes,

v. 512. Πυρὸς ἡνιοχῆα.] Iisdem verbis utitur J. Gazæus. v. 271.

Καὶ πυρὸς ἡνιοχῆα μετασείχουσα δακρύων
 Ἡέλιον.

Neque sane insolens est hæc metaphora. Ita enim *Minerva* dicitur Αἰγίδος ἡνιο-
 χος. *Aristoph.* Nub. v. 602. *Timotheus Milesius* Κυβίους διζὺς ἡνιοχος in Epi-
 grammate vetere quod extat apud *Stephanum Byz.* & *Eustathium* in *Dionysium*,
 v. 823. Sic & pugil agilis dicitur Χιρῶν τε καὶ ἰσχυρὸς ἡνιοχος, apud *Pind.* Nem. 6.
 110. & παλαιομυροῦν διζὺς ἡνιοχος, in *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 1. Ep. 7. ubi
 vide quæ notavit *Brodeus*. Ita denique *J. Chrysostomus* de *Eliâ*, Tom. 2. p.
 739. Ed. *Montfaucon*. πῦρ τὸ σῆμα τὸ φοβερόν; ποῦ δ' ἡ γλῶττις ἡ ἡνιοχος τ' ὁμοῦρον;

Ιλιον εἰσδυέποντο Ποσειδάων^Θ ἀρωγῇ.

520

Εἴητα δὲ δὴ ναῦται πρῶτον κίον· ^Θ οἱ δ' ἐλέλειφθεν

Ἰππῆες κατόπιθεν, ὅπως μὴ Τρῳῆαι ἵπποι

Λαὸν ἀναστήσωσιν ἐχειρόμυροι χρεμετισμῷ.

Οἱ δ' ἕτεροι γλαφυροῖο ^αζαῖ ξυλόχοιο θορόντες

Auspice Neptuno, succedunt mœnibus urbis,
Unde prius digressæ ierant: sed pone relictæ
Constiterant equites; populum ne forte cubantem
Æripides fremitu excirent præsepibus altis.
Tum procerum manus alma cavo se robore promunt,

v. 520. Ἴλιον εἰσδυέποντο.] Ita MS. Reim. Editi habent Ἴλιον εἰς ἀντίπολιν.

x. 521. Εἴητα δὲ δὴ ναῦται πρῶτον κίον· οἱ δ' ἐλέλειφθεν

Ἰππῆες κατόπιθεν, ὅπως μὴ Τρῳῆαι ἵπποι

Λαὸν ἀναστήσωσιν ἐχειρόμυροι χρεμετισμῷ.]

Hos quidem versus, ut sunt forsan emendatu difficiles, ita (ut liberè dicam quod sentio) emendatione vix dignos esse arbitror, & sine ullo poematis detrimento omitti potuisse. Exigit tamen instituti mei ratio ut in hoc etiam loco & Codicum discrepantiam & diversas Interpretum sententias strictim referam. Deest vox ναῦται (quam exhibent Edd. Steph. & Por.) in Edd. Ald. Jamoi. Neand. & MS. Reim. Rhodomannus & Frischlinus legunt (nec infelicer, ut opinor) Εἴητα δὲ δὴ πᾶσι &c. Illud Εἴητα δὲ δὴ πρῶτον κίον Neander vertit unde prius recesserant, nec aliter ceteri omnes quos vidi Interpretes; quasi εἴητα idem valeret quod εἴη: Rectius vertissent ibi verò; nec male forsan pro πρῶτον κίον legerimus πρῶτῳ κίον, uterius progressi sunt, quod satis usitatum est: nescio autem an πρῶτον unquam in hac notione adhibeatur. In sequentibus versiculis pro Τρῳῆαι & ἐχειρόμυροι Rhodomannus & Frischlinus reponunt Τρῳῆαι & ἐχειρόμυροι: vertit verò Rhodomannus, ne equi (Græcorum) Trojanum populum expergescerent. Frischlinus (prout ex metricâ ejus versione colligi potest) hæc ita intellexit tanquam de Trojanorum equis dicta sint. MS. Reim. pro ἐχειρόμυροι habet ἀγειρόμυροι, unde erunt forsan qui legerint ἐχειρόμυροι χρεμετισμῷ, excitato hinnitu.

v. 524. — Διὰ ξυλόχοιο θορόντες.] Vide quæ notavi ad v. 194. Post hunc versum aliquid deesse notat Jamotius, teste Stephano. Sed integra forsan erit sententia, si modo pro θορόντες legamus θορόντα, vel etiam si lectionem vulgarem retineamus, & participium θορόντες pro verbo positum esse existimemus: quam quidem enallagen optimorum Scriptorum auctoritate tuetur Ant. Blackwall in Notis ad Theognidem, v. 864. & in Sac. Class. Def. part. 1. cap. 2. §. 6. Eandemque apud Poetarum Principem reperiri notat Plutarchus (an Dionysius Halicarnassensis?) in Vitâ Homeri. p. 310. Ed. Gale. καὶ μιστοχαῖς δὲ θορόντα

Τρυχισαὶ βασιλῆες· ὑπὸ δρυὸς οἷα μέλισσαι, 525
 Αἴτ' ἐπεὶ αὖ ἐκθμον πολυχρυδέῃ ἐνδοθι σίμβλῃ,
 Κηρὸν ὑφαίνουσι μελιηδέα φωλάδι τέχνῃ,
 Ες νομὸν εὐγυάλιοι, ἢ ἀνθεσιν ἀμφιχυθεῖσαι
 Νύγμασι πημαίνουσι πῶδες εἰχοντάς ὁδίτας·
 Ως Δδρυαοὶ, κρυφίοιο λόχε κληϊδας ἀνέντες, 530
 Ορῶσκον ἔπ' Τρώεσσι, ἔ' εἰσέπ' κοῖτον ἔχοντες

Erumpuntque duces : quales ex arboris antro
 Exesæ penitusque cavis examina futis
 Erumpunt, alvo postquam finxere capaci
 Ceram, atque arte favos occultâ, & dulcia mella:
 Mox etiam ad pastum volitant, & littora circum
 Floribus insidunt ; non hâc impune viator
 Carpet iter, stimulos acuunt, hominique venenum
 Morfibus inspirant, & spicula cæca relinquunt.
 Haud aliter Danaï, laxantes pinea claustra
 Fortis equi, somno pressos magno impete Troas
 Invadunt ; stratosque toris & membra supinos

ἀντὶ ῥημάτων, ὡς εἰ τῶ. οἱ κήπων κρητὴ βελήνῃ (Iliad. 8. 307. ubi vide Schol. & Eustath.) ἀντὶ τῷ, βελήνῃ καὶ, Εἰδ' οἱ γ' εἰσέλασθε πρὶν εἰδότες (Odys. 13. 113.) ἀντὶ τῷ πρὶν εἰδέναι.

v. 526. Πολυχρυσθὸς ἐνδοθι σίμβλῃ.] Editiones omnes quibus utor, præterquam Frischliniana, habent πολυχρυσθὸς ἐνδοθι ἱππῷ : Rhodomanus & Frischlinius reponunt ἐνδοθι αὐλῇ, Dausqueius ἐνδοθι ἀνθεσιν vel ἐνδοθι σίμβλῃ, quam postremam lectionem eo fidentius in contextum admisi quod in MSto Reim. pro ἱππῷ legitur σίμβλῃ, & in margine ejusdem codicis σίμβλῃ.

v. 528. Ες νόμον εὐγυάλιοι.] Neander legendum censet εἰς νόμον αἰγυάλιοι, quem sequitur Frischlinius, vertens, in pascua litoris. Rhodomanus, nimis forsan audacter, melius tamen quod ad sententiam attinet, pro εὐγυάλιοι reponit αἰῶνες, εὐολαν; quam quidem vocem de Apibus usurpant Apollonius, 2. 134. & Q. Calaber, 3. 225.

v. 536. Εὔ-

Χαλκείας θανάτοιο χακοῖς ἐχάλυψαν ὀνείργεις.
 Νήχeto δ' αἵματι γαῖα, βοή δ' ἄλληκτος ὀρώρει
 Τρώων φθγγόντων· ἐωσείετο δ' Ἰλιϑ ἰγὴ
 Πιπλόντων νεκύων· τοὶ δ' ἀνδρoφόνῳ κολοsurτῶ 535
 Εὐζonoι ἔνθα καὶ ἔνθα μεμνηνότες οἷα λέοντες,
 Σώμασιν δρuφάτοισι γέφυρώσδυτες ἀγυάς.
 Τρωιάδες ὃ γυναικες ὑπὲρ τεγέων αἶσσαν,
 Αἱ μὲ ἐλδuτερίης ἐρατῆς ἔπι διψάσσαν
 Αὐχένas ἐς θάνατον δειλοῖς ἐπέβαλλον ἀκοίταις. 540

Occidunt : sævit mors ferrea, & obruta somno
 Undique in æternam clauduntur lumina noctem.
 Sanguine terra natat; ferit aurea sidera clamor
 Troûm palantûm, & passim totâ urbe cadentûm:
 Plurima nam latis sternuntur inertia vicis
 Corpora, perque domos, & limina sacra Penatum:
 Victoresque ruunt Danaï per cæsa virorum
 Ora; velut stratum densante cadavere pontem.
 Non secus ac quando rabie stimulante leones
 Grassantur, sævique viris morientibus instant.
 Tum pavidæ tectis matres lugubribus errant;
 Quarum aliæ, vitam pro libertate pacisci
 Dum cupiunt, dant colla neci, mortemque maritos
 Exorant, natisque super, ceu Daulius ales,

v. 536. Εὐζonoι ἔνθα καὶ ἔνθα.] Pro εὐζonoι Dausqueius legit Εὐζων', expediti. Rhodomanus & Frischlinus, Εζεον, fervebant. Reponi mallet, ni paulo longius à vulgari lectione recederet, Εορνιτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, quomodoque ruebant. Vide Q. Calab. lib 7. v. 465.

Αἱ δὲ φίλοις ὅππῃ παῖσι, χελιδόνες οἷά τε κῆφαι,
Μητέρες ὠδύροντο. νέν δέ τις ἀσπαίροντα
Ἡΐθεον κλαύσασα θανέειν ἔσπευδε ἢ αὐτή·
Οὐδὲ δορυκλήτοισιν ὁμῶς δεσμοῖσιν ἔπεδ' 35
Ἡΐελεν, ἀλλ' ἐχόλωσε ἢ ὅκ' ἐθέλοντα Φονῆα, 545
Καὶ ξυῶν λέχος ἔχεν ὀφειλομένην πατρὸς ἀκοίτη.

Cum gemit amissos frondosâ è cortice foetus,
Lugent, & moestis latè loca questibus implent.
Atque aliqua hîc juvenem deplorat moesta maritum,
Luctantem cum morte, mori festinat & ipsa :
Nam dum capta sequi & Danao servire recusat,
Invitum in semet miserâ prece concitat hostem,
Conjuge cumque suo tumultum fortitur eundem.

v. 543. Ἡΐθεον.] Quem amabat, ac cui jam erat desponsa à parentibus, paulo post domum ducenda. Atque huc pertinent quæ de *Chorabo* scribit 2. *Æneid. Virgilius*, cum videret *Cassandram Priami* filiam, sibi desponsam virginem, trahi è templo *Minervæ* crinibus,

Non tulit hanc speciem furiatâ mente *Chorabus*,
Et sese medium injecit moriturus in agmen.

NEANDER.

v. 544. Οὐδὲ δορυκλήτοισιν ὁμῶς δεσμοῖσιν ἔπεδ'

Ἡΐελεν. ———] i. e. Neque unâ cum captivis vincula ferre voluit. δεσμοῖσιν ἔπεδ' αὖ, ut ἔπεδ' αὖ, mala ferre, *Soph. Trachin.* v. 1082. Sin hæc minus satisfecerint, scribas cum *Rhodomanno* & *Frischlino*,

Οὐδὲ δορυκλήτοισιν ὁμῶς δεσμοῖσιν ἔπεδ'
Ἡΐελεν. ———

In Editionibus vetustioribus pro δεσμοῖσιν perperam legitur δεσμοῖσιν.

v. 546. Καὶ ξυῶν λέχος ἔχεν ὀφειλομένην πατρὸς ἀκοίτη.] Serò quidem video *Anglicam* meam versionem in hoc loco à Poetæ sententiâ aberrasse : Neque enim per ὀφειλομένην πατρὸς ἀκοίτη designatur qui jam erat *Maritus* (quod & ego, & ante me *Frischlino*, parum animadvertentes vim vocis ὀφειλομένη, opinati sumus) sed Sponsus qui virginem illam ducturus erat, ut rectè adnotat *Neander*, qui tamen ipse ὀφειλομένην πατρὸς ἀκοίτη minus accuratè vertit proprio marito.

Πολλὰ δ' ἠλιτόμηναι καὶ ἄπνοα τέκνα φορέσσαι,
 Γαστέρε' ὠμοτόκοιο χύδην ὠδῖνα μετεῖσαι,
 Ριγεδδναιὶ σὺν παισὶν ἀπεψύχοντο ἢ αὐταί.
 Περνυχίη δ' ἐχόρδυσεν ἀνὰ πτόλιν, οἷα θυέλλα, 550
 Κύμασι παφλάζουσα πολυφλοίσβος πολέμοιο,
 Αἵματος ἀκρήτοιο μέδης ὀπίκωμος Εὐνώ.

Multæ immaturos effundunt corpore foetus,
 Ventrīs onus miseri, & crudo moriuntur abortu.
 Sed totâ sub nocte chorus ducebat Enyo
 Sanguinis immensi gurgēs; velut æquore turbo
 Cum fluctus agitāt, motis furit æstus arenis.

v. 550. Περνυχίη δ' ἐχόρδυσεν ἀνὰ πτόλιν &c.] Sicut *Bellona* hic dicitur per urbem irpudiâsse, ita *Mars Lycophroni* dicitur ὀρχηστῆς, saltator. v. 249.

Καὶ δὴ κατὰθεῖ γαῖαν ὀρχηστῆς Ἀρης,

Σπρόμοον τ' αἰματηρὸν ἐξέρχων νόμον.

Ubi *Τρεῖτες*. Ὀρχηστῆς Ἀρης.] ὁ εὐκίνητος· καὶ Ὀμηρος, τάχα κίε σι καὶ ὀρχηστῆς ὡς ἰόντι. Ὀρχηστῆς δὲ λέγεται διὰ τὴν χοροδράμιαν ἐν ταῖς πόλεμους συχνὰς κινήσεις. Ita & *Homeri Scholiaſtes* in *Iliad.* 16. 617. ὀρχηστῆν exponit per εὐκίνητον καὶ τὴν πόλιν.

v. 551. Κύμασι παφλάζουσα πολυφλοίσβος πολέμοιο.] *Lucretius*, lib. 5. v. 1288.

— Æreque belli

Miscebant fluctus. —

Simili translatione dixit *Jeremias*, cap. 51. v. 42. ἀνέση ἐπὶ Βαβυλῶνα ἡ θαλάσσης ἐν ἧῃ κυμάτων αὐτῆς, καὶ κατεκυλύθη. Confer *Car. Daubuz* in *Apocalypſ.* cap. 12. v. 15. *Tryphiodorus* hic loci, ut & sæpe alibi, *Homerum* pulchrè imitatus est. Ita enim ille, *Iliad.* 13. 798.

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

v. 552. Αἵματος ἀκρήττου μέδης ὀπίκωμος Εὐνώ.] Vox ἀκρήττου, quæ de mero propriè usurpatur, aptè hic ad sanguinem transfertur, quo velut vino se inebriâsse dicitur *Bellona*. Similia sunt quæ scribit *Esaïas*, cap. 49. v. 26. πίνοντες αἶνον ἵνον τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ μεθυσθήσονται. Proprius adhuc ad *Tryphiodori* verba accedit *Chaldaïca Esaïæ* Paraphrasis: sicut inebriantur vino mero, ita bestie agri inebriabuntur sanguine eorum. Istud verò αἷμα ἀκρήττου à *Sophocle* fortasse accepit *Tryphiodorus*.

— Τὸ μὲν ὀπίκωμος αὐτῇ

ψυχῆς ἀκρήττου αἷματι.

Soph. Electr. v. 787.

v 555. —

Σὺν δ' Ἑβρι, ἑρανόμηνες ἀναστήσιτα κἀγέλιον,
 Αργεῖας ὀρέθυνεν· ἐπεὶ κ' Φοῖνιος Ἀρης
 Οὐκ ἦν ἀλλὰ ἔως πολέμου ἑτεροαλκεία νίκην 555
 Ἠλθε φέρων Δαναοῖσι ἔα ἄλλοπρόσαλλον δ' ἔρωγ' ἦν.
 Ἰαχε ὃ γλαυκῶπις ἐπ' ἀκροπόλοισιν Ἀθήνη,
 Αἰγίδα κινήσιτα Διὸς σάκος· ἔτρεμε δ' αἰθ' ἡ
 Ἡης περὶ χρομῆς· ὅπ' δ' ἔβραχε γαῖα βαρεῖα,
 Παλλομῆρη τερόδοντι Ποσειδάωνος ἀκωκῇ· 560
 Εφείξεν δ' Αἴδης, χθονίων δ' ἔξεδραμε γήκων,

It comes elato Discordia vertice, Graiosque
 Incitat; it Mavors, serò licet, ore cruento
 Horridus, & palmæ folia alternantia Græcis
 Fert secum, partique favet non semper eidem.
 Increpuit simul adversus sua Pergama Pallas
 Ægida concutiens, scutum Jovis; intremittit æther
 Junone approperante gradum; lateque remugit,
 Neptuni ferro quassata tricuspile, tellus.
 Horruit & Pluto, sedesque reliquit Averni,

v. 555. — Πολέμου ἑτεροαλκεία νίκην.] Sic Edd. Steph. & Port. In aliis & in MS. Reim. deest πολέμου. Vide v. 662. Μάχης ἑτεροαλκεία νίκην dixit Homerus.

v. 557. Ἰαχε ὃ γλαυκῶπις ἐπ' ἀκροπόλοισιν Ἀθήνη.] Sic MS. Reim. Editi habent ἰς ἀκρόπολιν, pro quibus Jamotius, teste Stephano, reponi voluit ἐπ' vel ἀπ' ἀκροπόλου, quæ posterior lectio Frischlino etiam & Dausquæio placuit.

v. 561. Χθονίων δ' ἔξεδραμε γήκων.] Frischlinus, Neander, & Portus, χθονίων γήκων minus rectè interpretantur sedibus terrestribus: χθονίος enim idem valet quod κατωχθονίος, infernus, unde Pluto appellatur χθονίος Ζεύς. Vid. Lamb. Bos in Obs. v. Crit. cap. 11. Car. Daubuz in Apocalyps. cap. 5. v. 4. & Edm. Chishull in Inscrip. Sigean. p. 12. Sic & ἐδάϊος (ab ἑδάς, solum) idem valet quod κατωχθονίος, apud Lycophr. v. 49. & v. 689. & Pluto vocatur ἐδάϊος Κρονίδης, apud Dionys. v. 789. Τάρταρον γαίης dixit Hesiodus, Theog. v. 841.

Ταρβήσας μή πᾶσι, Διὸς μέγα χροσαμύοιο,
 Πᾶν γένος ἀνθρώπων κατὰ γῆ ψυχρόλος Ερμῆς.
 Πάντα δ' ὁμῶς κεκίνητο, φόβος δέ τις ἄκρετος ἦεν.
 Τὸς μὲν γὰρ φεύγοντας ὅππῃ Σκαιῇσι πύλῃσι 565
 Κτεῖνον ἐφεσηῶτες· ὁ δ' ὅξ' εὐνῆς ἀνορέσας,
 Τόχρα μασεύων, δνοφερῇ περικλάππεσεν αἶχμῃ.
 Καί τις ὑπὸ σκίοεντι δόμῳ κεκρυμμένος ἀνὴρ
 Ξείνος ἐὼν ἐκέλευσεν, οἰόμηνος φίλον ^{τῷ} εἶ.

Irati metuens animum Jovis, omne per orbem
 Ne genus hoc hominum Stygias detrudat ad undas
 Mercurii ductu: Namque omnia sedibus imis
 Eruta miscentur, surgitque miserrima cædes.
 Dumque alii fugiunt ad Scææ limina portæ,
 Astantūm occurrunt manibus: Pars surgere lecto
 Dum properat, quæritque amens arma, incidit hastæ
 Argivæ, spissâ noctis caligine tectæ.
 Atque aliquis, peregrè qui venerat advena, nomen
 Hospitis ingeminans, medium delapsus in hostem

v. 563. Ψυχρόλος Ερμῆς.] Nonnus, Dionys. 44. 207.

Δάκρυον εὐνήσας πρὸς Ψυχρόλος Ερμῆς.

Idem in Paraphrasi Evangelicâ cap. 12. v. 4. & v. 77. vocem Ψυχρόλος in notione longè diversâ adhibet. Nescio equidem an usquam alibi occurrat hæc vox: simili verò formâ Charon dicitur ψυχρολόος in Anthologiâ Gr. lib. 3. cap. 7. Ep. 4. & in Manethonis Apotelesmaticis (lib. 4. v. 405.) reperio ψυχρολόος.

v. 564. Πάντα δ' ὁμῶς κινήσας.] γρ. κίνητο, vel κινῶτο. DAUSQUEIUS. κινῶτο Ed. Frischl. κινῶτο vel κινῶτο, permixta. RHODOM.

v. 569. Ξείνος ἐὼν ἐκέλευσεν.] Jamotius, teste Stephano, pro ἐκέλευσεν legit ἐκέλευσεν (quod & exhibet Ed. Frischl.) aliquid etiam desiderari putans. Fortè legendum, inquit Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) Ξείνον ἐόντ ἐκέλευσεν.

v. 571. Ξείνος

Νήπιος, ὃ μὲ ἐμελλεν ἐνὴεί φωτὶ μελῶα, 570
 Ζείνια δ' ἐχθρὰ κόμισεν. ὑπὲρ τέγους δέ τις ἄλλος
 Μήπω παπταίνων τε δοῶ διέπιπεν οἷσ' ὦ.
 Καί τινες, ἀλγυρῶ κεραδίην βεβοληότες οἶνω,
 Εκπλαγέες ποτὶ δοῦπον, ἐπειρόμενοι καταβῶα,

Sentit, & haud fido permiffum agnoscit amico;
 Donaque ab hoste aufert, non munus ab hospite tutum.
 Infelix alius fummi fastigia tecti
 Ascensu superat, necdum circumspicit ignes;
 Cum jaculo fixus de culmine labitur alto.
 Hinc alii, noctis subito turbante tumultu,
 Membra mero victi, obscuro descendere tecto

v. 571. Ζείνια δ' ἐχθρὰ &c.] Quædam super hâc locutione jam annotavi;
 quibus consentanea è Poeta quodam Arabico & ejusdem Scholiaste protulit
 Vir in literis Orientalibus versatissimus Alb. Schultens in Jobum, cap. 20. v. 24.
 pag. 537.

v. 573. Κεραδίην βεβοληότες οἶνω.] In Annotationibus Anglicis Scriptores quos-
 dam allegavi, qui, ut noster, vino vulnerandi & percutiendi vim attribuerunt.
 Liceat nonnulla in eandem rem hîc proferre, notatu forsan non indigna.
 Audacissimam hujus generis metaphoram conservavit nobis Eustathius in Iliad.
 p. 1367. Ed. Rom. ἡ δὲ τροπὴ (inquit) καὶ τὸν εἰς μέην οἶνον τὴν καλὴν καὶ καμικώ-
 πρην ἐν τῷ, αἰζοντα φρίνας ἀμπλίοις πίζοις διαμύπτει. In Athenæi Deipnosoph. lib.
 1. cap. 21. οἶνος dicitur πληκτικὸς & πλῆξιν ἔχειν. Ubi hæc adnotat Casaubonus:
 "Quod capiti nocet vinum, Græci eleganter dicunt, πλήττει τὴν κεφαλὴν."
 — Basilius τὸ πτεν, duriusculè. σὺ δὲ καὶ περιμυδρεῖς τῷ οἶνῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν
 "κεφαλὴν σὺ τὴν πτεν." His gemina prorsus habet Horatius, lib. 2. Sat. 2.

— Ut semel ictu

Accessit fervor capiti. —

Eodem pertinent voces compositæ οἶνοπλῆξ & μεθυπλῆξ, quarum altera occur-
 rit in Anthol. Gr. lib. 1. cap. 3. Ep. 2. alteram è Callimacho profert Eustathius.
 Quemadmodum verò in versu illo, quem è Solomonis Proverbiis in Notis An-
 glicis citavi, vinum dicitur mordere, eâdem omnino translatione vinum bene
 dicitur ὀδόντας σὰν ἔχειν in Fragmento quodam Alexidis apud Athenæum. lib. 10.
 cap. 11. quem imitatus, ut videtur, dixit Plautus in Pænulo, vinum veiusfate
 edentulum. Hinc nonnihil confirmatur eorum opinio quibus immorsus apud Ho-
 ratium lib. 2. Sat. 4. v. 61. idem valere videtur quod vino sancius.

M

v. 576. Επαυ-

Κλίμακος ἔξελάθοντο, καθ' ὑψηλῶν τε μελάθρων
 Εκπεσον ἀγνώσκοντες, ἔπαυχενίοις ᾗ λυθέντες 576
 Ἀσραγάλαις ἐάησαν· ὁμῶ δ' ἔξήρυσεν οἶνον.
 Πολλοὶ δ' εἰς ἓνα χώρον ἀολλέες ἐκτείνοντο
 Μαρνάμμοι· πολλοὶ δ' διωκόμμοι κτ' πύργων
 Ηριπον εἰς Αἶδαο, πανύστατον ἄλμα θορόντες. 580
 Παῦροι δ' σεινῆς ἀφ' κοιλάδος, οἷά τε Φῶρες,
 Πατρίδος ὀλυμπίης ἔλαθον χειμῶνα φυγόντες.

Dum properant, graduum obliti labuntur ab alto,
 Præcipitesque ruunt; vinclis franguntque solutis
 Cervicem, calidumque vomunt de pectore vinum.
 Agmine conferto multi cæduntur in armis
 Prælia miscentes; multi de turribus acti
 Extremo saltu tecta in Plutonia saltant.
 Pauci adeo, ut turpi commisso crimine fures,
 Delituere arctis, patriâ labente, cavernis,
 Dum tempestatem fugiunt, bellicue procellas.

v. 576. Ἐπαυχένιοις ᾗ λυθέντες &c.] Al. Ἐπ' αὐχένιοις &c.

v. 577. Ὅμῶ δ' ἔξήρυσεν οἶνον.] Rhodomannus legit ὁμῶ δ' ἔξήρυσεν οἶνον. Sed rectè forsan se habet vulgaris lectio ἔξήρυσεν, verbo scilicet activo in notione passivâ vel neutrali adhibito: quâ quidem enallage sæpissimè utuntur utriusque Linguae Scriptores. Vide Ez. Spanhem. in Callim. H. in Jov. v. 55. Mich. Maittaire de Gr. L. Dialectis. pag. 84. Ed. Reitz. & Dan. Heinsium in Sil. Ital. 1. 539. Iniquè igitur Joannem Gaxeum reprehendit Cl. Janus Rutgersius (Var. Lect. lib. 2. cap. 7.) quòd aliquoties φοινίσσεν dixerit pro φοινίσσει, præsertim quum ipsum hoc φοινίσσεν plus semel in eadem notione adhibeatur in Nicandri Theriacis. v. 238, 303, 845.

v. 578. Πολλοὶ δ' εἰς ἓνα χώρον &c.] Ed. Frischl. εἰς ἓνα σῶρον, in unum acervum.

v. 580. Ηριπον εἰς Αἶδαο πανύστατον ἄλμα θορόντες.] Callimachus, Epigr. 24.

Ἠλατ' ἀφ' ὑψηλῆς τείχεος εἰς Αἶδα.

Οἱ δ' ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀχλυόεντι αἴθλῳ
 Ἀνδράσι νηχομήδους καὶ ἐφύγασιν ὁμοῖοι,
 Πίπτον ἐπ' ἀλλήλοισι· πόλις δ' ἐχάινδανε λύθρον,
 Ἀνδρῶν χερδύεσσα, παυπλήθεσά τε νεκρῶν. 586
 Οὐδέ τι φειδωλή τις ἐγένετο, φοιταλή δὲ
 Σπερχομήδους μάστιγι φιλαργύπνοιο κυδοιμῷ.

At qui congressi miscebant praelia pugnae,
 Non dilabentium similes, sed tabe natantum,
 Se super inque vicem pronam cervice cadebant,
 Nec, viduata viris, fusoque cadavere plena,
 Undique manantem capiebat Troja cruorem.
 Nulla hosti pietas, clementia nulla furorum;
 Omnia sed caecus miscebat in urbe tumultus,

v. 583. Οἱ δ' ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀχλυόεντι αἴθλῳ &c.] Sic Edd. Steph. & Port. Antiquiores habent ἐπ' ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀχλυὶ λαχόντες ἀθλοῖς: Ita & MS. Reim. excepto quod pro ἐπ' habeat οἱ δ' & pro ἀθλοῖς ἀθλοῖς. Rhodomanus legit οἱ δ' ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀχλυὶ ἀθλοῖς, idem vero versum istum supposititium esse arbitratur. Editio Frischlini nihil à Steph. discrepat, nisi quod post πολέμῳ inferat π.

v. 584. Ἀνδράσι νηχομήδους ἐφύγασιν ὁμοῖοι
 Πίπτον &c. —] Melius, ut opinor, Ed. Port. Ἀνδράσι νηχομήδους.
 Similia de hominibus metu exanimatis habet Q. Calaber. lib. 14. v. 524.

— Οἱ δ' ἐν νύκτι πύοντες
 Κέντο, καταφθιμένοισιν ἰοκρίτες. —
 Et S. Math. cap. 28. v. 4. Ἀπὸ δὲ τῆ φθοῦς αὐτοῦ ἐπιδόθησαν οἱ τρυφῆς, καὶ ἐχέοντο ὥστε νεκροί.

v. 587. — Φοιταλή δὲ
 Σπερχομήδους μάστιγι φιλαργύπνοιο κυδοιμῷ.] Malim cum Jamotio & Frischlino legere Σπερχομήδους, sublatâ plenâ distinctionis notâ post κυδοιμῷ. Respekisse videtur Tryphiodorus ad ista Oppiani, Hal. 2. 512.

— Επιπέρχων αἰκισίας
 Φοιταλή μάστιγι.
 v. 588. Σπερχομήδους μάστιγι φιλαργύπνοιο κυδοιμῷ.] J. Gazen, v. 218.
 — Φιλαργύπνοιο δὲ κύρης
 Ωκυτίρη μάστιγι πύοντιτα. —

Οὐδὲ θεῶν ῥπιν εἶχον ἀθεσμοτάτης ὑπὸ ρίπης,
 Αθανάτων δ' ἔχθαινον ἀπειθέας αἵματι βωμές.

Οἰκτερότατοι ὃ γέροντες ἀπμοτάτοισι Φόνοισιν 591

Οὐδ' ὄρθοι κτείνοντο, χαμαὶ δ' ἱκετήσια γῆνα

Θειόμβροι πολιοῖσι κατεκτείνοντο χάρησιν.

Πολλὰ δὲ νήπια τέκνα μινυθαδίων δπὸ μαζῶν

Μητέρους ἠεπάζοντο, ἔκ νοέοντα τρκήων 595

Αμπλακίας ἀπέτινον ἀνημέλκτε ὃ γάλακτῳ

Nec metus in rabie, aut reverentia Numinis ulla:
 Ipsas quin etiam maculabant sanguine Divûm
 Sollennes aras. Miseri genibusque minores
 Procubuere senes, & cano vertice terram
 Pulsant, orantes demisso poplite pacem.
 Multi etiam infantes, genitricis ab ubere rapti,
 Infantes quamvis, patrum delicta luebant;
 Dumque haud mulgendi præbet sua pocula lactis

Κυδοιμὸς φιλάρετρος idem est quod *Turbo infomnis* apud *Val. Flacc. 2. 266.*

— Et *insomni* lassatas turbine tandem

Conticuisse domos. —

v. 590. Αθανάτων δ' ἔχθαινον &c.] Sic *Rhodom.* & *MS. Reim.* cæteri ἔχθαινον.

v. 592. Οὐδ' ὄρθοι &c.] f. Οὐκ ὄρθοι,

v. 592. — Χαμαὶ δ' ἱκετήσια γῆνα

Θειόμβροι &c.] Θειόμβροι ab aliis vertitur *figentes*, ab aliis *abjicientes*: sed *θεῖναι* est *percuti*, vel *percussere*, (*Q. Calab. 7. 33.* Στήθα χροσὶ θεῖναι, *pectora manibus plangentem*) quapropter vel legendum arbitror χαμαὶ δ' ἱκετήσια γῆνα κλονόμβροι, vel, si lectionem vulgarem retineamus, verti malim *genua terre affligentes. Lucan. 2. 31.*

Hæ lachrymis spargere Deos, hæ pectora duro

Adfixere Solo. —

Confer *Bentleii* Notas in *Horat. Sermon. 2. 2. 79.* & *Drakenborch. in Sil. Ital. 1. 674.*

v. 596. Ανημέλκτε ὃ γάλακτῳ &c.] *Statius, Thebaid. 5.*

— *Plenisque* adstringere parvos

Uberibus, —

v. 597. Χοῖς

Παιδὶ μάτην ὀρέγασα χάς ἐνόμωσεν πθλήν.
 Οἰωνοῖτε κυῖες τε καὶ πόλιν ἄλλοθεν ἄλλοι
 91 Ηέριοι πεζοὶ τε σωῆστοι εἰλαπινασαί,
 Αἶμα μέλαν πίνοντες, ἀμείλιχον ἔλκον ἐδωδὴν. 600
 Καὶ τῷ μὲν κλαγγὴ φόνον ἔπνεεν. ④ δὲ ὑλάοντες
 95 Αἰγρια κοπιτομύοισιν ἐπ' ἀνδράσιν ὠδύροντο,
 Νηλέες, ὅδ' ἀλέγριζον ἐς ἐρύοντας ἀνακτας.

Infanti nutrix, frustra fert pocula secum.
 Desuper aëriæ volucres catulique per urbem
 Hinc illinc acti, dominorum sanguine poto,
 Horrendas carpere dapes, convivium dira;
 Commessatores diri, atque domestica turba:
 Tum volucrum clangor cædem spirare, canesque
 Latratu lugere viros, truce morte peremptos.
 At Catuli immites dominos discerpere cæsos,
 Immemores veterum, quos non reverentur, herorum.

v. 597. Χαῖς ἐνόμωσεν πθλήν.] Perperam hæc vertit *Frischlinius*, *congius portabat nutrix*; nam *χαῖς*, *congius*, in quarto casu plurali non *χαῖς* facit sed *χαῖς*, quod notant Viri docti in Animadversionibus ad *Aristophanis Nubes*, v. 1240. Χαῖς verò formatur à recto *χαῖ*, *Inferiæ*, quæ fuerunt lactis libamenta in mortuorum parentalibus usitata. Ad hæc sacra istuc alludit *Tryphiodorus*, qui & *χαῖς* *καμίζεν*, *inferias ferre*, dixit, ut *Xenophon Ephesius* *χαῖς* *ἐπιφέρειν* p. 79. & p. 80. ita & *χαῖς* *φέρειν* dicitur in notâ *Æschylî* Tragediâ, quæ ex isto ritu inscribitur *Κοιφόροι*. Confer *Cerdæ* *Comm. in Virg. Æneid.* 3. 66.

Inferimus tepido spumantia cymbia lacte.

v. 598. Οἰωνοὶ τε κυῖες τε &c.] f. Οἰωνοὶ δὲ &c.

v. 602. Αἰγρια κοπιτομύοισιν ἐπ' ἀνδράσιν ὠδύροντο.] Pro ὠδύροντο legendum arbitror ὠρύοντο, quo verbo sæpe designatur canum famelicorum vox. Vide *Bochart*, *Hieroz. Tom. I. lib. 3. cap. 2.*

v. 603. Νηλεῖς, ὅδ' ἀλέγριζον ἐς ἐρύοντας ἀνακτας.] Pro ἐρύοντας, quod proculdubio mendosum est, *Xylander* videtur legisse *εὐρύοντες*, vertit enim *Nec dominis parcebant forte repertiis*. *Rhodomannus* legit *σύροντες*, *Stephanus* *ἐρύοντες*, ut sit ὅδ' ἀλέγριζον ἐρύοντες, nec *verebantur discerpere*, quam conjecturam & mihi suggesserat, ante-

Τὼ δ' ἡνωμαίνεσθ' ποτὶ δώματα Διηφόβοιο
Στείχεσιν Οδυσσεύς τε ἢ εὐχαίτης Μενέλαος,

605

Inde Helenæ ad sedes & limina clausa mariti
Deiphobi celerant Menelaus & acer Ulysses.

antequam *Stephani* Annotationes inspexissem, iste *Homeri* versus ex *Iliad.* 15. 351.

Ἀλλὰ κῶς ἰρύσσι πρὸ ἄσπερος ἡμετέρου.

v. 604. Τὼ δ' &c.] Ita legunt *Neander* & *Dausqueius*, quibus favet MS. *Reim.* Edd. *Steph. Frischl.* & *Port.* habent τῷ δ', antiquiores τῶ δ'.

v. 605. Στείχεσιν Οδυσσεύς τε &c.] Pro στείχεσιν, quod est in Edd. *Steph. Frischl.* & *Port.* reliquæ habent στελέχεσιν: *Rhodomannus* reponit ἰσιχέτην. Parum absuit quin eam lectionem in contextum admitterem quam exhibet MS. *Reim.* scilicet στελέχων: Στέλλομαι quippe, quanquam in primâ notione de navigatione usurpetur, interdum tamen ad iter pedestre transfertur. vide quæ in his Annotationibus supra observata sunt, ad v. 328. *Sophocles*, *Aj.* v. 328.

Τέτων γδ' ἔκ' ἐσέλην.

ubi *Triclin.* Καταχρηστικῶς τὸ ἐσέλην ἀντὶ τοῦ ἐπορεύην εἰρηται. κυρίως γδ' τὸ ἐσέλην ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον, ἐσελάτῃ τις τινὲς τ' πλεῖν. Confer *Euripidis* Scholiastem ad *Hecub.* v. 117. Quin & vox πλεῖν de itinere pedestri aliquando usurpatum reperimus. *Soph.* *Antig.* v. 195.

Καί, ταύτης ἐπὶ
Πλείοντες ὁρῆς, τὸς φίλους ποιούμεθα.

Neutiquam verò prætermittenda videntur quæ in hanc rem notavit *Græci* *Nicandri* Interpres ad *Theriac.* v. 295.

Μίσην ὅγ' ἐν ἰώτῃ βαυὸν πλεόν αἶεν ὀκέλλει,
Γαίῃ ὑποβλήσαν ἠδ' οὐν.

Βαυὸν πλεόν (inquit Scholiastes) οὐν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πόρεαν. ἔτω γδ' ἔ' Ἀντί-
μοχος εἶπαι.

Τοῖσι δ' ἂν ὕλινται ἀπὸ ΠΛΟΟΝ ἐρχομένοισιν.

Ὡς δ' ἔ' Ἀριστοφάνης ἐν τῷ *Γέρει*, ἡνωμαίνεσθ' ἐπὶ ζεύγους ὄντων ὀχνομήν, πωρογὰ
πρὸς ἰρῶντα αὐτῆς ἢ ἢ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτὸν,

ΑΠΕΠΛΕΙΣ πρὸν ἐπὶ τ' τυμφίον, ὃ χαμῶμα σήμερον.

Hinc fortasse emendari poterit *Hesychius* in v. *Αποπεῖν*, quod ibi exponitur per ἀπιδεῖν. Quum verò istud *Αποπεῖν* planè mendosum sit, ita ejus emendationem aggreditur vir optimè de *Hesychio* meritis, *Joannes Alberti* in *Miscell. Crit.* in *Hesych.* cap. 4. "Quid si paulo audaciùs (inquit vir doctissimus) legam *Απόπεσθαι* εἶναι, quod per compendium scriptum fuerit, *Αποπ.* εἶν. ut "sapiùs sit, quando eadem vox repetitur? Media enim intercedit hæc glossa "inter *Απόπεσθαι* & *Απόπεσθαι*. Posses etiam *Αποπτεῖν*, aut simile quid reponere; ut mox *Αποπταῖν* ἀπιδεῖν. Et tamen prius præfero." Mihi quidem pro *Αποπεῖν* legendum videtur *Αποπλεῖν*, quod idem esse cum *Απιδεῖν* patet ex *Aristophanis* Fragmento, quod ex *Nicandri* Scholiaste modò protuli. *Hesychius* ipse in v. *Πλεῖν*. Καί τιν' πεζὴν ὁδὸν πλεῖν εἰλεῖται.

v. 606. Καί.

Καρχαρείοισι λύκοισιν εοικότες, οἷδ' ὑπὸ νύκτα
 Χειμερίην Φονόωντες ἀσημάντοις ἔπ' ἡμίλοις
 Οἵχονται, χάματον ᾗ κατατρυχασί νομήων.
 Ἐνθα δὺν πρὸς ἔόντες ἀπειρεσίοισιν ἔμχθεν
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι· νέη δ' ἡγείρετο χάρμη, 610
 Τῶν μὲ ἐποξενυμνῶν, τ' δ' ὑψόθεν ἐκ θαλάμοιο
 Βαλλόντων λιθάκεσσι καὶ ὠκυμόροισιν οἰσοῖς.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ὑπέροπλα καρήατα πυρῶσαντες
 Ἀρρήκτοις κορύθεσσι, ἔ' ἀσπίσι κυκλώσδοντες,
 Εἰσέδορην μέγα δῶμα· καὶ ἀντίδιον μὲ ὄμμελον 615

Hybernâ ceu nocte lupi grassantur, ovesque
 Incustoditas rapiunt, pecorisque magistros
 Optatâ spoliant multorum fruge laborum.
 Hic verò ingenti coeunt certamine, bini
 Congressi innumeris; subito pugna aspera surgit:
 Namque alii densis incurrunt cominus armis,
 Projectis alii tectorum è culmine telis
 Proturbant Danaos obseffo à limine; at illi,
 Armati ferro, & galeis capita alta corusci,
 Irrumpunt aditus; primosque trucidat Ulysses,

v. 606. Καρχαρείοισι λύκοισιν εοικότες, οἷδ' ὑπὸ νύκτα
 Χειμερίην &c. ———] Statius, Achilleid. 2.

——— Procedunt gemini ceu foedere juncti

Hybernâ sub nocte Lupi. ———

v. 607. Φονόωντες.] i. e. φόνου ἐπιθυμῶντες. Vide Hesych. & Suid.

v. 610. Νέη δ' ἡγείρετο χάρμη.] Sic Neander & Ed. Frischl. Δι. δ' ἡγείρετο & δ' ἡγείρετο.

v. 616. Θύ-

Θύρας τε δειμαλέας ἐδαΐξεν Οδυσσεύς.*

Ατρείδης δ' ἐτέρωθεν ὑποτμήξαντα διώξας

Δηΐφοβον κατέμαρψε, μέσῃν κ' ἰχασέρα τύψας,

Ἦπαρ ὀλβιοτηῇσι σπυεξέχεεν χολάδεσσιν.

Ὡς ὁ μὲν αὐτόθι κείτο λελασμένος ἱπποσυνάων. 620

Τῷ δ' ἐπέτο τρυμέεσσα δορύκητος ὀδράκοιτις,

Ἄλλοτε μὲν χαίρεσσιν κακῶν ἐπὶ τέρμασι μόχθων,

Et rescissa domus ac victa repagula laxat.

Deiphobum verò, diversâ à parte ruentem,

Assequitur telo Menelaus, & excipit hastâ,

Transadigens medium ventrem: cadit ille supinus,

Cumque intestinis jecur atro è vulnere fundit,

Et jacet antiquæ virtutis & immemor artis.

Pone sequebatur lento acquisita duello

Uxor, & ipsa tremens, interdum læta videndo

Optatum toties finem properare labori,

v. 616. Θύρας τε δειμαλέας ἐδαΐξεν Οδυσσεύς.] Pro ἐδαΐξεν MS. Reim. & Edd. antiquissimæ habent ἰδαΐξεν. In Annotationibus Anglicis pro θύρας τε δειμαλέας legendum proposui Οὐρεῖας τε δειμαλέας, ratus equidem (cum Grævio, Barnesio, aliisque) syllabam brevem in fine vocis vel in voce monosyllabâ, etiam si extra cæsuram posita sit, poeticâ quâdam licentiâ extendi posse: Nunc verò aliter me sentire cogunt quæ ex Cel. Dorvillii Vanno Criticâ excerpta dederunt Eruditi Lipsienses in Novis Actis Mensis Feb. A. 1739. Quare æquum est ut, revocatâ meâ, Rhodomanni conjecturam proferam, quam in contextum admisit Frischlinus. Ille verò ita legit:

Καὶ ἀντίστοιχον μὲν ὁμιλον

Δειμαλέας ἄτι θύρας ἀπὸς ἰδαΐξεν Οδυσσεύς.

v. 617. Ὑποτμήξαντα διώξας.] Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) & Rhodomannus rectè, ut opinor, reponunt ὑποπτήξαντα, trepidantem.

v. 618. Μίσσην κ' ἰχασέρα τύψας.] f. Μίσση καὶ ἰχασέρα τύψας. Vide Iliad. 4. 531.

v. 620. Ὡς ὁ μὲν αὐτόθι κείτο λελασμένος ἱπποσυνάων.] Hom. Iliad. 16. 776.

v. 621. Δορύκητος.] Sic rectè Dausq. Ed. Frischl. δορυκότης, cæteræ δορυκότης.

v. 622. Ἄλλοτε μὲν χαίρεσσιν κακῶν ἐπὶ τέρμασι μόχθων,

Ἄλλοτε δ' αὐδομένη. —] In priorē horum versuum MS. Reim. exhibet

Ἄλλοτε δ' αἰδομένη· τότε δ' ὄψ' ἔπε' ὡς ἐν ὀνείρῳ
 Λαοφρόδιον σενάχουσα Φίλης μεμνήσκετο πάτρης.
 Αἰακίδης δ' ἔχροντα Νεοπτόλεμος βασιλῆα
 Πήμασι κεκμηῶτα παρ' Ἐρεκίῳ κτάνε βῶμῳ,
 Οἶτον ἀπὸ σάμῃος πατρῷον· ὅδ' ἔλπιάν

625

Tristior interdum: sed serò, ut somnia si qua
 Somniat, heu serò gemitus mœsto ore ciebat;
 Dum patriæ tandem, atque ægrè, reminiscitur oræ.
 Inde Neoptolemus grandævum ætate malisque
 Confectum regem sacras obtruncat ad aras
 Hercæi Jovis, excusso genitoris amico

habet *τίμασι* & *τίματι*: In altero Editi plerique habent *αἰδομένη*, pro quo
Neander legit *ἀχθόμενη*. Ego *αἰδομένη* reponere non dubitavi ex auctoritate
Leopardi, *Rhodomanni*, *Frischlini*, *Porti*, & MS. *Reim*. Hanc verò lectionem con-
 firmat *Q. Calaber*, lib. 14. v. 17.

Τοῖσιν δὲ Μυῖλας ἐπὶ μίσησι καὶ αὐτὸς
 ἦεν ἰὼν παρὰ τῷ· ἔχον δὲ ἡ χάρμα καὶ αἰδώς.

Idem paulò post istum *Helene* pudorem hâc appositissimâ comparatione de-
 scribingit.

Τῆσιν ὑποτασσάμενα φίλῳ πατρίδι τῷ θυμῷ
 Καὶ ῥα καλυψαμένη κεφαλὴν ὑπὲρ τῆς (Al. ἐφ' ὑπὲρ τῆς) καλύπτει
 ἑαυτὴν νοσομένη κατ' ἔχοντος ἀνδρὸς ἐοῖο,
 Αἰδοῖ πορφύρεα παρῆιον, ὑπὲρ Κύπρις,
 Εὐπὶ μιν οὐρασίαντες ἐπ' ἀγκύρῃσιν Ἀρη
 Ἀμφαδὸν ἀπνέουσαν, ἰὼν λίγος αἰχμῶν κατὰ,
 Διομῆς ἐπὶ θυμῷσι δαήμενος Ἡφαίστιο,
 Τοῖς ἐπὶ κατ' ἀχέουσα [ἔει] φρεσὶν, αἰδομένη τε
 Ἰλαδὸν ἀχθόμενην μακάρων γένος, ἣδ' ἑ καὶ αὐτὴν
 Ἡφαιστον.

Τῇ ἑλίνῃ ἐκῆα δέμας καὶ ἀκέραιον αἰδῶ
 Ἡς σὺ Τρωῆσι δορυκτῆταις καὶ αὐτῇ
 Νῆας ἐπ' Ἀργείοις εὐαρίαις.

v. 627. Οἶτον ἀπὸ σάμῃος πατρῷον· ὅδ' ἔλπιάν

Ἐκλιν, ὃ Πηλῆος ὀρώμενος ἤλικα χαίτη
 Ἡδὲ δὲ, καὶ θυμὸν ἀπῆλασε. τῷ δ' ἔχροντα,

Καὶ πρὸς ἰὼν βαρύμηνος, ἐφείσται τοπρὶν Ἀχαιῶν.] Ita hos versus exhi-
 bent Editiones *Stephani* & *Porti*. In Editione *Aldina*, quam in plerisque se-
 quantur

N

Εκλυεν, ἔ Πηλῆος ὀρώμενος ἥλικα χαίτην
 Ηδέσθη, καὶ θυμὸν ἀπήλασε. Ἐ γ' ἔ γέροντος, 629
 Καί περ ἐὼν βαρύμηνις, ἐφείσατο τοπρὶν Αχλιδύς.
 Σχέτλιϑ, ἥ μ' ἔμελλε καὶ αὐτῷ πότμος ὅμοιϑ
 Εἴσεαδ' ὥσθ' αὖ βωμὸν ἀληθῆς Απόλλωνος,

Pectore; qui Pelei non immemor ipse parentis
 Canitiem erubuit Priami, tum vota fidemque
 Supplicis admisit, atque, iræ nube remotâ,
 Quamlibet austerus, Priamo tamen antè pepercit.
 Ah miserum! simili cui quondam occumbere fato
 Decrêrant Superi, ut Phœbi mactatus ad aras

quantur Neander, & Jamotius, sic leguntur: Οἷται ἀπωστέμρος πατρώϊον ἔδδ λι-
 τίων ἔκλυεν ἔ Πηλῆος ὀρώμενος ὀμήλικα (Ed. Jamot. ἥλικα) χαίτην ἔδδ δ' (Ed. Neand.
 Ηδέσθ', Jamot. Ηδέσθ') ἥ δὲ θυμὸν ἀπὲκλαυσεν, ἔδδ γέροντος &c. MS. Reim. in eo
 ab Editione Aldina discrepat quod pro, ἔκλυεν, habeat, ἔκλειν, pro, ἔδδ δ',
 ἢ δ' ἔδδ', & pro, ἀπὲκλαυσεν, ἀπὲκλαυσιν. "Locus est quidam apud Tryphiodo-
 rum (inquit Leopardus, Emend. lib. 20. cap. 9.) ut alii multi, insigniter men-
 dosus, nec scio an ad hunc modum restitui possit.

Οἷται ἀπωστέμρος πατρώϊον. ἔδδ λιτίων

Εκλυεν ἔ Πηλῆος ὀρῶν μ' ὀμήλικα χαίτην

Ηδέσθη, δὲ θυμὸν ἀπὲκλαυσεν ἔδδ γέροντος &c.

"Οἷται autem ἀπωστέμρϑ πατρώϊον interpretor, repudiâs misericordiam patris
 "Achillis erga Priamum, non necem ulciscens paternam, ut Neander; nec ulciscens
 "patris interitum, ut Xylander." Rhodomanus & Frischlinus ita legendum esse
 censent. Οἷται ἀπωστέμρος πατρώϊον, ἔδδ λιτίων Εκλυεν, οὐ, Πηλῆος ὀρῶν μὲνϑ,
 ἥλικα χαίτην Ηδέσθη, καὶ θυμὸν ἀπὲκλαυσεν, ἔδδ γέροντϑ, &c. hoc est, interprete
 Frischlino, Misericordiam excutiens paternam: neque preces audiuit: cujus (scilicet
 Priami) robur iniuens Pelei, æqueuam canitiem reuerenti fuerat, & iram fregerat,
 ac senî &c. Mihi quidem locus iste adeo corruptus videtur, ut sine codicum
 MStorum ope emendari vix possit: nolui tamen has virorum doctissimorum
 conjecturas silentio prætermittere.

v. 631. — Εμὲ καὶ καὶ αὐτῷ πότμος ὅμοιος &c.] Sic hunc versum restitue-
 runt Leopardus & Frischlinus. Vulgo legitur καὶ αὐτόποτμος ὅμοιος.

v. 632. Εἴσεαδ' αὖ βωμὸν ἀληθῆς Απόλλωνϑ.] Leopardus legendum pro-
 ponit ἀφῆπρος, quod si quis lectionem vulgarem retinere maluerit, ait se non
 repugnare. Confirmatur recepta lectio ἀληθῆς (vel, quod malunt Frischl. &
 Dausq. ἀληθῆς) è Seneca OEdipo, v. 1042. ubi OEdipus Apollinem ita alloquitur:

Te,

Υπερβν ὀππότε μιν, ζαθέε δηλήμονα νηῖ,
 Δελφὸς ἀνὴρ ἐλάσας ἱερῇ κατέπεφνε μαχαίρῃ.
 Ἡ δ' κωδισήσδωτα διηρείων ἀπὸ πύργων,
 Χειρὸς Οδυσῆος ὀλοὸν μέλος ἀθήσασα
 Ἀνδρομάχῃ, μινύωρην ἐκώκυσε Λαυάνακτα.
 Κασσάνδρην δ' ἤχωνεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 Παλλάδος ἀχεδύτοιο θεῆς ὑπὸ γῆνα πεσῶσαν,
 Ἡ δ' βίην ἀνένδυσε, ἣ ἡ τοπρῶθεν δ'ρηγὼν

635

640

Templa intra caderet, & sacri liminis hostem
 Infensum sacro vir Delphicus ense necaret.
 Atque hîc, aëriæ delapsum à vertice turris,
 Aftyanacta, manus quem præcipitârat Ulyssis,
 Conspicit Andromache, & misero dat pectore questus,
 Parte aliâ Cassandram Ajax stuprabat Oileî,
 Pallada poscentem precibus, genibusque volutam:
 Sed tum mens averfa Deæ, & quos antè fovebat

Te, fatidice, te præsidem veri Deum
 Compello. —

Ἀφ' ἑτέρου Ἀπόλλωνος meminit Homerus, Iliad. 9. 404.

v. 636. Χειρὸς Οδυσῆος ὀλοὸν μέλος ἀθήσασα.] Ολοὸν μέλος alii reddunt *misery*
membrum, alii *misery* filium, & *κωδισήσδωτα* χειρὸς Οδυσῆος *præcipitatum* manu U-
 lyssis. Leopardus (lib. 20. cap. 26.) legit ὀλοὸν βίλῃ. Mihi legendum videtur,
 Χειρὸς Οδυσῆος ὀλοὸν μέλος ἀθήσασα.

Manus Ulyssis fatale robur conspicata. ut hæc sit verborum constructio: ἡ δ' Ἀν-
 δρομάχῃ, ἀθήσασα ὀλοὸν μέλος χειρὸς Οδυσῆος, ἐκώκυσε μινύωρην Λαυάνακτα *κωδισή-
 σδωτα* ἀπὸ διηρείων πύργων. Χειρὸς μέλος eodem jure dici potest, quo *ποδῶν* μέλος
 apud Q. Cel. 7. 124. & χειρὸς ὀλοὸν μέλῃ, ut ὀλοαὶ χεῖρες, Iliad. 22. 65.

v. 638. Κασσάνδρην δ' ἤχωνεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.] Q. Calaber, 13. 422.

Κασσάνδρην ἤχωνεν Οἰλῆος ὁμοῦ μετὰ ἑαυτῇ.

Hunc usum verbi *αἰχμῶν* notant Budæus in Comm. de Gr. L. & Dunamis in
 Prælectionibus ad *Lysia* Eratosthenem. p. 6.

v. 640. Ἡ δ' βίην ἀνένδυσε &c.] Ed. Frischl. *ἱκιστὴν δ' ἀνένδυσε*, quemadmodum
 legi voluit Stephanus: sed vide Annotationes Anglicas.

v. 642. Αἰ-

Ἀνδ' ἐνδὸς Ἀργείοισιν ἐχώσατο πᾶσιν Ἀθλῶν.
 Αἰνείαν δ' ἔκλεψε καὶ Ἀγχίστην Ἀφροδίτη,
 Οἰκτείρουσα γέροντα καὶ υἷα, τῆλε δὲ πατρὸς
 Αὔσονίην ἐπέναυσε· Ἰεῶν δ' ἐτελείετο βελή,
 Ζηῶς ἐπαινέσδωτος, ἵνα κράτος ἄφθιτον εἴη 645
 Παισὶ καὶ υἰωνοῖσιν ἀγνιφίλης Ἀφροδίτης.
 Τέκνα γ' καὶ χυρὴν Ἀντιώοργς ἀντιθέοιο
 Ἀτρεΐδης ἐφύλαξε, φιλοξένοιο γέροντι

Unius ob noxam nunc omnes odit Achivos.
 At Venus Æneam natum Anchisemque parentem,
 Grandævum miserata senem, miserata nepotem,
 Sustulit, & procul Ausonias avexit in oras :
 Nam sic fata Deūm, Jove non renuente, ferebant,
 Ut domus Æneæ, Veneris genus ab Jove summo,
 Imperium sine fine habeat, terrasque gubernet,
 Et nati natōrum, & qui nascuntur ab illis.
 Sed genus & prolem divini Antenoris æquus,
 Ac veteris memor hospitii, fervavit Atrides.

v. 642. Αἰνείας δ' ἔκλεψε καὶ Ἀγχίστην Ἀφροδίτη. In Tabulâ Iliacâ conspicitur *Mercurius Æneam* cum familiâ suâ ἐ Τροίᾳ Excidio abducens : Quod quidem officium non *Mercurio* sed *Veneri* à Q. Calabro & Tryphiodoro assignari notant Viri doctissimi, qui Tabulam illam Commentariis illustraverunt, *Raphael Fabretti*, & *L. Begerus*. Quoniam verò nec hi, nec eruditissimus D. *Bernardus de Montfaucon*, qui eandem Tabulam edidit, scriptorem ullum citaverunt qui *Æneam Mercurii* ductu evasisse retulerit, visum est versus quosdam hic apponere, in quibus hoc disertè narratur.

Αὐτὰρ ὁ ἄστεινόντι παρὶ σφύρα παιδὶ πίδαλα
 Δῶκεν ἔχειν, τὴν λίγυσι καὶ Εὐμείονα φορῶναι,
 Ηἰος (Αἰ. τῆμος) ὅτ' Αἰνείας πολέμῳ ἐξῆλθ' Ἀχαιῶν
 Νύκτι δ' αἶψ' ἀναφύει.

Inscriptio Regillæ Herodis. v. 23.

Μειλιχίης παρτέρης μεμνημένος, ἠδὲ τραπέζης
Κοινῆς ἣ μιν ἔδεκτο γυνὴ πρηνεία Θεοῦ.650

Δειλὴ Λαοδίκη, σὲ δ' πατρίδος ἐγγύδι γαίης
Γαῖα παρῆλυσσας κεχηνόπι δέξατο κόλπῳ·
Οὐδέ σε Θησείδης Αἰάμας, ἔσθ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Ἠγάγε ληϊδίην· ἔθανες δ' ἅμα πατρίδι γαίῃ.
Πᾶσαν δ' ὅκ' ἂν ἔγωγε μόθῳ χύσιν αἰέσαιμι,655
Κεινὰ μιν τὰ ἔκαστα, ἢ ἄλγεα νυκτὸς ἐκείνης·
Μεσάων ὁδὲ μόχθῳ· ἐγὼ δ' ἄπ' ἵππον ἐλάσσω
Τέρματος ἀμφιέλιον· ἔπιψάυσαν αἰοδὴν.

Namque animo pietas atque hospita mensa subibat,
Quâ conjux illum fuerat dignata Theano.
At te, Laodice, tellus suscepit aperto
Pectore, poscentem tibi terra dehisceret ima:
Nec te Theides Acamas, nec miles Achæus
Captivam abduxit; sed cum labente per ignes
Collapsa es patriâ, & terrâ tumultata sub unâ.
Verùm ego non omnem belli recitavero Cladem;
Mufarum is labor est: Ergo hoc jam fine quiescam,
Et currentis equi retraham volitantia lora;
Ultima susceptique erit hæc mihi meta laboris.

γ. 649. — Ἡδὲ τραπέζης
Κοινῆς. —] Mensam Hospitalem Græcis vocatam esse καὶ τὴν ἀνὰ πρηνείαν
notat J. Meursius ad Lycoph. v. 137. allatis Hellodori & Parthenii testimoniis.
γ. 655. Πᾶσαν δ' ὅκ' ἂν ἔγωγε μόθῳ χύσιν αἰέσαιμι,
Κεινὰ μιν τὰ ἔκαστα, ἢ ἄλγεα νυκτὸς ἐκείνης.] Hunc posteriorem ver-
sum, in editis desideratum, conservavit MS. Reim. Virg. Æneid. 2. 361.
Quis cladem illius noctis, quis funera fando
Explicet? —

Αρπ γ' ἀντολίνην δ' ὅσ' αὖτος ὠκεθυοῖο
 Ἡέμα λυκαίνεσσι κατέγραφεν ἥερα πολλήν, 660
 Νύκτα λαβρὴν ἔχουσα μαιφόνον, ἱππότις Ἡώς·
 Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμῳ ἑσθ' αὖτις νίκη
 Πάντες παπταίνεσκον ἀνὰ πτόλιν, εἴ τινες ἄλλοι
 Κλυθόμενοι φεύγει φόνε πανδήμιον ἄτην.
 Ἄλλοι μὲ δέδμητο λίνῳ θανάτοιο πανάγρῳ, 665
 Ἰχθύες ὡς ἀλίσσιν ἐνὶ ψαμάδοισι χυθέντες.
 Ἀργεῖοι δ' ἀπὸ μὲν μεγάρων νεοτευχέα κόσμον
 Ἐξέφερον, νηῶν ἀναθήματα, πολλὰ δ' ἐρήμων

Aurora interea, croceis invec̃ta quadrigis,
 Oceanum linquens, noctis discusserat umbras,
 Funestæ noctis, radiisque albentibus auram
 Pingebat, sensim illustrans: cum Graia juvenus,
 Exultans telis, partoque elata triumpho,
 Omnem urbem lustrant, si quos ex hoste latentes
 Inveniant, patriæ qui occasu tela supremo
 Vitâssent, turpique fugâ hosti terga dedissent,
 Nam reliqui mortis laqueo cohibente jacebant,
 Prostrati per humum, ceu fusi in littore pisces.
 At Græci patriis apta ornamenta carinis
 Prædam asservabant: huc undique Troïca gaza,

v. 665. Ἀλλ' μὲν δέδμητο &c.] Lego Ἀλλ' αἱ μὲν &c. vide versus Homericos in Annotationibus Anglicis citatos.

v. 667. Ἀργεῖοι δ' ἀπὸ μὲν μεγάρων νεοτευχέα κόσμον

Ἐξέφερον, νηῶν ἀναθήματα. —] Lego νηῶν τ' ἀναθήματα. Νηῶν ἀναθήματα Frischlinus reddit Navium essentia, Neander Navium ornamenta & similiter Xylander; quasi νηῶν esset à ναῦς, navis, quum reverâ sit à νηός, fanum.

v. 675. Ζαῖα.

Ηρπαζον θαλάμων κειμήλια· σωὲ δὲ γυναικας
 Ληϊδίας σὺν παῖσιν ἄγον ποτὶ νῆας ἀνάγκη. 670
 Τείχεσι δὲ πολίπορον ἐπὶ φλόγα θωρήξαντες,
 Ἔργα Ποσειδάωνος ἱὴ σῶέχθον αὐτμῇ.
 Αὐτὰρ κὺ μέγα σῆμα φίλοις ἀσοῖσιν ἐτύχθη
 Ἴλιος αἰθαλόεσσα· πυρρὸς δὲ ὀλεσίπολιν ἄτην
 Ξάνθος ἰδὼν ἔκλαυσε γόων ἀλιμυρέϊ πηγῇ. 675
 Οἱ δὲ Πολυξείνης ὀππύμβιον αἶμα χέοντο,
 Μιῶν ἱλασόμβροι τεθνηϊότος Αἰακίδαο.
 Τρωιάδας δὲ γυναικας ἐλάγχων, ἄλλα τε πάντων

Desertis erepta adytis, captivaque vestis
 Congeritur: pueri & pavidæ longo ordine matres
 Compedibus vinctæ ad naves ducuntur Achivas.
 Tum celsa hostiles jactant in moenia flammæ,
 Neptuni fabricata manu: vi fervidus ignis
 Ingruit, atque unâ subvertit moenia peste:
 Illic occisis factum commune sepulchrum
 Civibus incensæ dant diruta moenia Trojæ.
 Ipse sed ut flammæ noxam atque incendia vidit,
 Ingemuit Xanthus, lachrymis perfusus obortis.
 Ultima ad Æacidæ jugulata Polyxena vitam
 Fudit, & irati manes pacavit Achillis.
 Troïadum reliquas Argivi sorte legebant,

v. 675. Ξάνθος ἰδὼν ἔκλαυσε &c.] Eadem habet Q. Calaber, lib. 14. v. 71.

v. 675. — Γόων &c.] Lege γόων, verbi γόων. NEAND.

v. 678. — Ἀλλὰ τι πάντων &c.] MS. Reim. πάντων.

Χρυσὸν ἐμισγέσαντο καὶ ἄργυρον· οἷσι βαθείας
 Νῆας ἐπαχθήσαντες ἐρυγδῆπα λῆγ' ἰόντες 680
 Ἐκ Τροίης ἀνάγοντο μόθον τελέσαντες Ἀχαιοί.

Aurum atque argentum partiti, munera Trojæ :
 Ocius his naves onerant ; bellicque labore
 Defuncti è Trojâ solvunt pelagoque feruntur.

v. 681. Ἐκ Τροίης ἀιάνοντο.] Sic MS. *Reim.* Editorum alii habent, manifesto cum metri detrimento, αἰώνοντο, alii αἰόλοντο. *Αιάνω* est vox *Homericæ*, & significat *navem solvere*.

E R R A T A.

In Contextu *Græco*.

V. 18. post δ' dele comma. v. 66. pro μετήγορος l. μετήγορος. v. 93. pro ἰδὲ
 l. ἰδὲ. v. 207. dele comma.

In *Frischlini* Versione.

Pag. 17. lin. 4. pro *Ulyssi* l. *Ulyssi*. p. 70. lin. 1. pro *de lege te*.

In Annotationibus.

Ad v. 10. pro *plerumque* l. *proprie*. ad v. 54. pro *Μῦσος* l. *Μῦσος*. ad v. 162.
 dele *secundæ*. ad v. 258. pro *legerimus* l. *resineamus*. ad v. 412. pro *ἀπειλῶσιν*
 l. *ἀπειλῶσιν*. ad v. 500. pro *Deorumque* l. *Dearumque*.

INDEX VOCABULORUM.

N.B. *Hæ voces aut in ipsis versibus quorum numerus adscriptus est, aut in notis ad eos versus, occurrunt.*

A.

- A** Γαλίη ἀνίσταται δαλῶ 502. Stanl. in *Æschyl. Agam.* v. 299.
 Αγγαίμενης 180.
 Αἰκονοπέδων πεφιλῶν 186.
 Αἰνῶν ἐπίων 115.
 Αἰρηλῆς ἐπὶ φάτις 14. Αἰρηλῆ παρὰ φάτι. Nonni *Dionys.* 25, 305.
 Αἰσχυρος, agilis 351. *Apollon. Arg.* 2, 1103.
 Αἰμυγνίδος Εἰλῆς 211. *Dionys.* v. 515. *Æschyl. Pers.* v. 70. ubi vide Schol.
 Αἰσμενῆς ῥήτης 589.
 Αἰνῶν ἑμφανῶ μαζῶ 33. Eorum interpretationi qui αἰνῶν reddunt non florentis favere videtur Nonnus, qui βότερας νοηλῆας dixit in *Dionysiac.* 12, 335. & ἑμφανῶ νοηλῆας 42, 305.
 Αἰ & εἰ an sequente consonante corripri possint 420.
 Αἰμαλῆς ἀμάρτυς 69. vide *Vossii Etymol. L.L.* in v. *Amethyslus.* ubi citatur *Tryphiodorus.*
 Αἵματος πύλας 383.
 Αἰόλος, varius & velox 83.
 Αἰσχυρῶν 638.
 Ακίχης 324.
 Ακκῆ 78.
 Ακρητον αἶμα 552.
 Ακροῦτος βελῆ 243. Φόνος 564.
 Ακροπόλειον 557.
 Αλαλητῆς 342.
 Αλγερῶ οἶνω 573.
 Αληδῆς Ἀπόδωτος 632. Αληδῆς ibi dicitur *Apollo* propter vaticinia. Αἰ-

ρητῆς ἰπυλῆδῆς. *Hom. Odyss.* 4, 83. Ubi *Eustath.* τῶν, τὶ ἰπυλῆδῆς εἰς δύο μίση λόγῳ ἀγλῶστος, ἰούσι ἐν τῷ Αἰρητῆς τῷ ἀληθῆς τῷ δὲ ἀλῆ τῷ αἰνῶνι μασητῆ. V. D. Car. *Daubuz* in *Comm. ad Apocalypsin* (cap. 21. v. 20. p. 1011.) locos ex compluribus Auctoribus profert, quibus probet Αληδῆς esse *Μαθητῆς*, & τὸ ἀληθῆς esse vaticinia vel oracula. "Equidem arbitror, inquit idem *Carolus Daubuz*, Αληδῆς in pri-
 "mâ notione esse revelationem rei
 "alicujus quæ, quum antea abdita
 "sit, jam patuerit: Τὸ μὲν λῆδῶς est
 "ἀληθῆς. Est autem *Veritas* existens
 "ex non existentibus, sicut in his *Martiani Capella* verbis, quæ à *Grosio* non intellecta sunt, appellatur: *Hic dimissimè* florem ignis at-
 "que illam existentem ex non existentibus *Veritatem* toto pectore deprecata.
 "Martian. *Capell. lib. 2.* Hic flos
 "ignis est Inspirationis Lux, & *Veritas* illa vaticinandi, sive futura
 "prædicendi, facultas." Huc pertinet, ut innuit idem *Daubuzius*, quod Prophetæ *Anglicè* vocentur *Soothsayers*, (i. e. *Veridici*.) & quod iidem olim vocati sint *Druids*, (i. e. ut quidam interpretantur, *Veritatis Doctores*.)

- Αλμα ἰορῆντις 580.
 Αλυκτοπέδῃσι μιμαρῆς 471.
 Αμῶλινος ἱεῖς 372.
 Αμειλίκτης φόνος τίρας 282. *Q. Calab.* 5, 366. *Moschus* 3, 26.

- Αμφιέλιον αἰδὼν 658. *Asymmetus*, incustoditus 607.
 Αμφιπύων 470. *Asymmetus* 508.
 Αμφιπύων πύκνισι 247. *Asymmetus* 302.
 1, 168. *Manethonis Apotelesm.* 1, 243. *Asymmetus* 10.
Q. Cal. 6, 362. & 11, 389. *Spanhem.*
in Callim. H. in Cetr. v. 36. *Asymmetus* 134.
Asymmetus 130, 468. *Asymmetus* 305.
Asymmetus, coercens 95. *Asymmetus* 19.
Asymmetus 85. *Nonni Dionys.* 13, 495. *Asymmetus* 441.
Asymmetus 681. *Asymmetus* 164.
Asymmetus 364. *Asymmetus* 205.
Asymmetus 340. *Eudymus* ὁ πύκνισι ἀντικει-
 σις ἀγνός. *Nonni Dionys.* 18, 101.
Asymmetus 514. *Asymmetus* 4, 1650. *Lamb. Bos Observ. Crit. cap.*
5. D. Heins. in Horat. Epod. 9, 20.
Asymmetus 352. *Asymmetus* 211.
Asymmetus 105. de contrariis hujus vo-
 cis notionibus vide *J. Alberti Peric. Crit. cap. 16. & Eustath. in Odyss. p.*
434. Ed. Basil.
Asymmetus ἐπίδρομον ὄρμον (vel οἶμον) ὁδὸν 328. ὁδὸν δὲ δυστοκίας ἀντικει-
 σις εὐρείας. *Philo Jud. Eccl. c. 20. ὁδὸν κα-*
θαίρει. Vol. 2. Opp. p. 354. Ed. Cl. Manthelii.
Asymmetus 473. *Asymmetus* 535.
Asymmetus 596. *Nonni Dionys.* 41, 140.
Asymmetus (Al. ἀνύσας) ἐκατίμωρος 438.
Asymmetus, τὴν ἀφροδίτην, 164.
Asymmetus ἀκύναις 510. *Nonni Dionys.*
 18, 72. & 40, 382. vide *Cl. J. Alberti Observ. Philol. in 1 Pet. 3, 20.*
Asymmetus 488.
Asymmetus 135.
Asymmetus 590.
Asymmetus 549.
Asymmetus, non creditus 409.
Asymmetus 659. *Nonni Dionys.* 3, 82.
Asymmetus, celer 84. *Stanh. in Aeschyl. Agam. v. 284.*
Asymmetus (potius ἀργυροειδὲς) χαλκῷ 96.
Asymmetus ἀφροδίτης 646. *Asymmetus* 32.
Asymmetus 321.
Asymmetus 392.
Asymmetus 162. *Asymmetus* 29, 355.
Asymmetus 537.

B.

- Basilides*, varius & velox 83.
Basilides 48. *Columb. v. 44. Nonni Dionys.* 20, 348.
Basilides 573.
Basilides 479.
Basilides, funes 296.
Basilides 355.
Basilides 352.

Γ.

- Gamma* 44.
Gamma, conjux 162. *Anaxandrides apud Athenaeum*, lib. 6. cap. 9. ὅτι μὲν
 γὰρ ἡ τοῦ ἐκείνου, ἰσὺν γάμον καλεῖται. u-
 bi hæc notat *Cassianus*. ἰσὺν γάμον κα-
 λεῖται. quasi dicas, alicujus *Dei* spon-
 sum. *Gamma* pro sponso aut marito, ut
 apud Romanos conjugium & matrimo-
 nium pro uxore.
Gamma 346. *Manetho Apotelesm.* 4,
 432. & 6, 489. *Nonni Dionys.* 21, 95.
Gamma 345.
Gamma 537.
Gamma 7. *Senescit pugna. Liv. Hist. 5, 21. Senescere Punicum bellum*
videntes, defecere. Idem 30, 19.
Gamma 468. *Columb. v. 270.*
Gamma, lucidus, & γλαυκῶπις Μῶν
 505.
Gamma 194, 524.
Gamma 80.
Gamma 82.
Gamma 185. vide *Annotations Angl.*

Δ.

- Delta* 368. vid. *Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 859.*
Delta.

- Δίμας 19.
 Δομοὶ σιωπῆς 473. *Oppian. Cyneget.* 1, 226.
 Δίον φοβῶν, hostium fugam 229.
 Δημουργοίτις 236.
 Διακρίδον, ἀπικρίδον (quod extat in *Apollon. Arg.* 2, 15.) & ἐπικρίδον 217.
 Διός ἡλυθῆ βαλὴ 239.
 Διῶκεν, sequi 325.
 Διοφρεῖ ἀίχμη 567.
 Δολιχοῖσι κρημενοῖσιν 246. Οὐρεσι καὶ δολιχοῖς. *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 57. Epigr. 7.
 Δολοῖται σόματι 404.
 Δολιπλόκον ἵαχε μῦθον 257. Δολιπλόκον ἵαχε φωνήν. *Nonni Paraphr.* cap. 11. ἡ γλώσσα σου ἐξείπλεκε δολιπλόκον. *Psalms* 50. v. 19.
 Δορύκτης 544, 621.
 Δροῖτις ἵππος, Equus ligneus 385.
 Δρυοὶ θυμφαίησι 315.
 Δυσίμωτοι οἱ μὲν 100.
 Δυσωνυμὸς Δαίμων 411.
- E.
- Εὐαριῆστο ὀδὸς 319.
 Εὐκύμωτος ἵππος 196.
 Εὔων 328. Scripsi in Annotationibus verbum εὖων ab *Enripide* & *Theophrasto* vi transitivā indui. Adde *Joel* cap. 2. v. 10. & cap. 3. v. 15. ita & ἥλιος κατιδύσκειν dicitur in *Callimachi* Epigr. in *Anthol. Gr.* lib. 3. cap. 33. ubi Scholiastes *Græci* κατιδύειν τὸν ἥλιον & δύειν ἥλιον citat ἐ *Dione Chrysost.* Κατιδύω plus semel active usurpatur apud *Thucydidem*.
 Εἰρήσιος 457.
 Εἰλαπνιασὺν 599.
 Eis vel εἰς omissum 35.
 Εἰλίθυρα ὀκείροις 532.
 Εἰρηόλος Ἥως 205. *Nonni Paraphr.* cap. 1. Lucida tela Diei. *Lucret.* 1, 148.
 Εκλαχάινει 203.
 Εκλίσσει, clam subduxit 642. *Barth.* in *Statii Theb.* 11, 355.
 Εκλυτός ἐρῆ 81.
 Ελαφρὸν δίματι θυμῷ 146.
 Ελαφρὸν ἤμαρ ἀνῆψαι 416.
 Ελίκεται 71, 87.
 Ελίον ἰόν βαλῆται 112. *Apollon. Arg.* 4, 3.
 Ελεῖ 19.
 Εμαίνῃ φλόξ 223.
 Εμφύλιος αἰδώς 147.
 Εἰνάων 410.
 Ενεκτρέψαν 176. *Apollon. Arg.* 1, 1060.
 Εξέρουεν activ. pro passiv. 577.
 Εξήραται φῶς καὶ καὶ 101.
 Εὖ κακὸν ἀμφαζαπῶντες 136. *Hesiod.* (notante *Neandro*) *Op.* & *D.* v. 58. *Oppian. Hal.* 4, 436.
 Επταχνοῖς (al. ἐπ' αὐχνοῖς) ἀτραχίλοις ἐσσηται 576.
 Επικιδναῖ αὐτῇ 206. *Apollon. Arg.* 2, 1081.
 Επιμῶσα ἡμεῖς 40. *P. Silentiar.* *Εκφρ.* τ' μισθ. *Εκκλ.* v. 52.
 Επίμαστος 644.
 Επιδῶ δισμοῖς, ἱπιδῶ κακῶς 544.
 Επίων ὠδῖν 115. *Επικνώματα φωνῶν.* *Ορατ.* *vet. ap. Euzeb. Præp. Ev.* lib. 5. *Ορατ.* *λαίον ἐξελόχεται.* *Orph. Argon.* v. 251. *γραυιδά lingua.* *Propert. lib.* 3. *El.* 6 v. 11. ubi tamen viri docti reponunt *rabidā*.
 Επὶ ὕκτα 374. ὕκτα 606. Vide 70. *Alberti Observ. Philol.* ad *Αἴ.* *Απολλ.* cap. 3. v. 1.
 Επὶ ὕκτα κύκλων 298.
 Επιδήμιον ἄλγος 22. *Επιδήμιον* αἰσθητὴν 439.
 Επικυμάνου φεῖξ, undans juba 66.
 Επικύμωτος 552.
 Επικύμωτος ἡμέρα μίττης 336.
 Επικύμωτος τείχεα χερσὶ 65.
 Επικύμωτος αἶμα 676.
 Επογμῶς, Επόγμιος 345. *Επόγμιος* Δημήτηρ, cujus meminerunt *Enstat.* & *Lexicon Coislinianum*, memoratur etiam in hoc Epigrammate, quod ex *Anthologia* inedita exscripti:
 Τὰν αἶν, αἱ ΔΑΜΑΤΕΡ ΕΠΟΓΜΙΕ,
 τὰν τ' ἀκίρατον
 Μόχον, & τροχὸν καὶ κατὰ φθοῖδα,
 Σοὶ τῶν αἶν, ἐφ' ἁλῶος, ἐφ' ἁλῶος ἵστα-
 σιν ἄντλον
 Κρήνην, καὶ λυκαρὸν εἰδὲ γεωμετρίαν,
 Ἰριὸν, πολύπορον, σὺ δὲ Κρήνην ἀντλῶν
 Πᾶσι τῶν ἐκπρὸν καὶ πολύπορον ἄντλῶν.
 Integrum Epigramma idcirco ap-
 posui, quoniam ex eo emendari
 potest *Suidas*, qui fragmenta ejus
 citavit

- citavit in vocibus *Αντλία*. Γιωμύ-
 ριον. *Οἶν. Φηίς*.
Ερείκιδες αἶθ 309.
Εριθρία 224.
Ερκαίοιο Διός 391. *Ερκαίω βωμῷ* 626.
Ερῖ ἔτας 427.
Εσπίριον πῶρ 143. *Nonni Dionys.* 18, 367.
Oppian. Hal. 4, 645.
Επιραλκία νίκη 555.
Επιρέφροισι κέρην 430.
Εὐγνάμπῳσι μακίλλαις 200.
Εὐλωρῷ ἰππῶ 459.
Εὐκνήμιδα κύκλον 98. *rotam bene radia-*
tam. *Κνημίδες enim & κνήμαι sunt*
rotarum radii. *Jul. Poll.* lib. 7. cap.
 26. *Hesych.* *Eustath.* in *Iliad.* p. 455.
Ed. Basil. hinc κύκλα δεκτικῆμα, ro-
 ta octo radiis instructa. *Hom. Iliad.* 5,
 723. Vide & *Pindari Scholiastem* ad
Pyth. 2, 73. & 4, 381. *Απλώη* per *Sy-*
necdochen dicitur *εὐκνήμις* in *Non-*
ni Dionysiacis (lib. 7. v. 140. & lib.
 21. v. 191.) sed alio, ut videtur,
 sensu quam quo κύκλον *εὐκνήμιδα* di-
 xit *Tryphiod.* *Κνήμαι* enim (ut ab
Hesychio discimus) sunt non modò
 αἱ τ' *τροχῶν* ῥάβδοι sed & τὰ τ' *ἀμφέξας*
αἰσθημένα.
Εὐκράειρ 207. *Βοῶν* *εὐκράειρσιν.* *Hom.*
Hymn. ad *Merc.* v. 209. *εὐκράειρο*
κράλῳ. *Nonni Dionys.* 14, 71. *Παῶδες*
εὐκράειρο. Idem 15, 35. *Εὐκράειρ* πα-
 ρεῖ *πώμῃ*. *ibid.* v. 254. *Scholiastes*
ineditus (qui in *Bibliothecā Bodleia-*
nā asseratur) in *Oppiani Halieut.* 2,
 516. *εὐκράειρος*] τὰς καλά ἰστία ἰχθύ-
 σαις, ἣ τὰς κεφαλὰς ὀρθαίς. *κράειρον* γδ
 λίγυσι τὴν κεφαλὴν. *Λιζονταί* ἢ ἔτας
 αἱ νῆες *Δῖ* τὸ τὰς πρύμνας ἢ τὰς πρὸς
 ραι ἀνατιπνύδ, ἐκ μὲταφορᾶς τ' *βοῶν* τ'
ἐχόντων ὀρθὰ κεφαλὰ. Confer *Elym. M.*
in v. Ορθοκράειρον.
Εὐνῇ, feræ cubile 191. *Zach. Bogan.* *E-*
pist. Dickinsoni Delphici Phœniciæ præ-
fixa. p. 5.
Εὐοργος αἰετοπῆ 141.
Εὐπείρητος ἄνθ 50. *Nonni Dionys.* 3, 253.
 & 16, 311. *Νεῖλα κακιστέρητος* ῥεῖα.
Eurip. Hel. v. 1.
Εὐπατρίων 157.
Εὐπατρίους celer 325. *Bochari. Hietox.*
part. 1. lib. 2. cap. 3.
Εὐπερίων κλισίων 209.
Εὐφύισσι προτάφοισιν 52.
Εὐωδὶ πηλῷ 340. *odorato Baccho.* *Virg.*
Georg. 4, 279. *Ovid. Fast.* 3, 30.
Εχάρσσι *Ενὺ* 550.
 H.
Ηλικά χαίτη 628. *Callim. H. in Del.* v.
 297. *Nonni Dionys.* 25, 162.
Ηλιτόμηνα 547.
Ημερ ἰλὸς ἥρον αἰψῆ 416.
Ηλιοχὸς πυρός, Ηλιοχὸς αἰγίδος, κητάρης, ὁμ-
ωρον, παλαιστρωσῶν, χερῶν ἢ ἰχθύ,
 512.
Ηεῖποι ὕπνῳ 490.
Ηουζή πόλιν κατὰ ὥσας 494.
Ηχόντες κελοῖσι 242.
Ἡώς, Dies 205.
 ☉.
Θαλάμων πολυκτάνων 180. *Pindar.* ap.
Sexi. Empir. p. 24. *Ed. Fabric.*
Θαλασσοαῖης μίτσης 336. *Θαλασσοαῖη μίτση*
 idem videtur quod *ζώνη ἀλευρῆς* ap.
Plutarchum de Facie in orbe Lunæ. *Α-*
λιπέρφωρος, ἀλευρῆ, τέτ' ἐστὶ ἐκ θαλασ-
σίας πορφύρας. *Hesych.* *Αλευργῶ, θα-*
λασσοπέρφωρος. *Suid.* vide *Brisonium*
de R. Persar. lib. 1. p. 37. *Τυελῆς*
βασιλῆα *πίπλα* *θαλάσσης.* *Nonnus* 18,
 355. *Χιτῶνα Σιδνῆς ἀκτίνας ἀκοντι-*
ζοντα *θαλάσσης.* Idem 20, 102.
Θαλπόμενοι, spe lactati 237. *Θαλπωμαί*
 126. *Θαλπωρῇ, spei, à θάλπω, calefa-*
cio. *Spe propiore calet.* *Stat. Theb.* 6.
Subita spe fervidus ardet. *Virg. Æneid.*
 12. *Ελπίσιν θηριωκίσταται.* *Soph. Aj.* v.
 478. ubi vide *Schol.*
Θανάτιο ὀνείριος 532.
Θηλάτος 349. *Æschyl. Agam.* v. 1306.
Apollon. Arg. 3, 938.
Θιός, Dea 454.
Θιοπαῖνη Νύμφη 511.
Θίω *ἐπιδραμῖ* 324. *Εἶπον δρόμῳ.* *Thucyd.*
 lib. 4. cap. 67. *Εἶπει δρόμῳ.* Idem lib.
 4. cap. 112. *Curro curriculo.* *Plaut.*
Mostell. Act. 1. Sc. 5. transcurrere curri-
culo. Id. *Mil. Glor. A. 2. Sc. 6. cur-*
sim currant. *ibid.* *A. 1. Sc. 3.*
Θίω *ἰδωδὶ* 183.
Θίω *ἐπιδείκτο* *βυλῇ* 644.
 Θίω

- Θιῶν ἔστιν ἑὸν ἀλγίστης 261. Κατὰ φῶς ἤρατο 31.
 Θῆλυς ἰσὺ 341. *Oppian. Hal. 4, 125.* Κατὰ μύοντες 15. In Notis legendum
Nonni Dionys. 14, 162. esse conjeci κατὰ μύοντες: posset &
 Θηροκόπος 219. *θηροκόπος Ισχυροῦ. Ho-* reponi κατημύοντες: Κατημύοντες ἔρα-
mer. Hymn. in Dian. v. 11. Ζηὸς καὶ ζι. *Apollon. Arg 3, 1398. Κατῆμα-*
 Λητὺς θηροκόπος. *Anthol. Gr. lib. 6.* στο δ' ἀχίαντι θυμῷ. *Idem 2, 864. ubi*
 cap. 10. Schol. ἐς ὕψιστον ταῖς λύπαις, κατὰ κλιν-
 Θῶν ἰμῶνται 254. ῖοντα.
 Θυμὸν ἀμύσσειν 462. Κῶνται ὄνομα 286. vide infra in Οὐνομα
 Θωρηξάμενος φλόγα 671. κῶνται.
 I. Κικακῶν ῥῆος 252.
 Ἰδμεν Εἰλεῖθης 332. Κακλιδῶν, mortuam jacentem 395.
 Ἰερά κελὰ 436. *J. Gazæus. v. 577. Anthol. Gr. lib.*
 Ἰερὴ μαχαίρη 634. *1. cap. 5. Ep. 22.*
 Ἰερέας πύργος 116. *Al. Ηερίης.* Κικλιδῶν πολέμοιο 5. De hac locutione
 Ἰερεὺς αἰνῶν 426. differit *Andr. Dunaus in Praelect.*
 Ἰεστίαις παλάμησι 256. ad *Demofih. p. 167.*
 Ἰκτιήσια γῆνα 592. Κίντρον ἰδίζατο 467. *Museus. v. 166.*
 Ἰκλίζων κροτάφοισιν 52. πρὶν σφῶιν ὑπὸ Κῶδμοι ἴστω 431.
 κροτάφοισιν ἱκλῆς ἀνθήσει. *Hom. Odys.* Κερὶν μελιδία 527.
 11, 318. *Photius in Lexico inedito.* Κλυτῆπιλος 91.
 Ἰκλίζων, ὃ τ' ἡρωιδὸς δὲ γόμῳ. Κλωτῆσιν ἀντίστοι 337.
 Ἰππῆος ὀλκιδῶς 182. Κλοσῶν & κλοσῶν 340.
 Ἰππῆλας 2. Κοιλῶδες 191, 581.
 Ἰππῆος Ἀρης 103. Κοπὴ τραπέζα 649.
 Ἰπποπὴς Ἥως 601. Κολλήται 96. Confer *Jungerm. in Juh*
 K. *Poll. lib. 10. §. 145. n. 49. & Cerdam*
 in *Virg. Aeneid. 7, 279.*
 Καδῆπιον 172. *Nonni Dionys. 1, 25.* Κρετῆρωνος χαλκῷ 88.
 & 2, 646. Κράτος ἰσχυρὸς 328.
 Κακῆς ἀνείροις 532. κακῷ ὕπνῳ 28. Κρητῆρος ἰδούστειος 407.
 Κακὸς αἰσῶ 125. Κριδὸν 217.
 Κακῶμασι 411. Κρόκῳ πεκτοσμοῖον οἶον 339.
 Κάμῳ νομήν 608. vide *Annot. Angl.* Κυανῶμπυκι κισσῷ 363. *Kyanaμπυκι μί-*
 Καπνὸν ἱερόμακρον 224. *Nonni Dionys. 1,* τρη. *Nonni Dionys. 6, 114.*
 150. *Pindar. Pyth. 1, 40.* Κυοῖσιν ὁρῶντα δὲ πύργῳ 635. loquitur
 Καρναῖον ὑπὲρ πλά 613. *Apollinar. Psalm.* Poeta de *Astyanacte* è turre præci-
 21. v. 13. pitato; qui simili ferè phrasi apud
 Καρχαρίοις λυκίοισιν 606. Vide *Erym. M.* *Euripidem* dicitur *salus miserabili* (λυ-
 in v. *Καρχαρίος.* & confer *Apollon.* *ζεῖν πύδῃμα*) cecidisse. *Troad. v. 750.*
Arg. 3, 1057. vide *Nonni Dionys. 22, 317.*
 Καλαῖστος 494. Κυοῖσιν κρυδῶν 189. *κυοῖσιν κρυ-*
 Καλαπατὶς ἰδὼν, πόλεις, &c. 172. *Nul-* δῶν. *Nonnus 2, 193.*
lam urbem obsedit, quam non exrigna-
verit; nullam gentem adiit, quam non
calcaverit. Justin. Hist. 12, 16.
 Κατῆραφιν ἤρατο 660. *Nonni Dionys. 23,*
 119.
 Κατισφῆκοντο 87. Κνωμῶμα 412.
 Κατισφῆκῶν δισμῷ 67. *Nonni Dio-* Κνῶσιδος ἄτη 483.
nyf. 15, 368. & 26, 261. Κρημνίζου 305.
 Κω-

Κῶμος, turina 370. vide Annot. *Angl.*
Eurip. Troad. v. 1184. *Spanhem.* in
Aristoph. Plut. v. 1041.

Λ.

Λαῖονισσιν 414.
 Λαῶν ἀνίσταται, clam aperuit 74. Hanc
 phrasin defendit Cl. J. *Alberti* in
Obs. Phil. ad Epist. ad Heb. c. 13. v. 2.
 Λιλασμίνας ἱπποσυνάων 620.
 Λιγνὸν αἰγυλίσσων 313. *Oph. Arg.* 969.
 Λιγυπίας 68.
 Λίνα θανάσιο πινάξην 665.
 Λοφόντι διαμῶ 67. *Nonnus* 20, 292.
 Λόχος ἀτίκμυρος 197. κλυτόπυλος 91.
 κρύφιος 118, 530. ᾠδίοπτρ 216.
 Λυκίσματα 6.
 Λυσίωρ οἶν 440.
 Λυσάδει νόσση 413. Εὐκαλῶσα λυσάδην
 νόσση. *Soph. Aj.* v. 453.
 Λωοήντων 254. Λωοήσων 261. Λωοήτων
 21, 220.

Μ.

Μαῖα πολυκλαύσιο τόκῳ 381.
 Μαινάδι φωνῇ 366.
 Μαντιπέλοιο βολῆς 356. φωνῆς 429.
 Μαρτιάδων πύρ 434.
 Μαψύλακτις 412.
 Μίθυπλῆξ 573.
 Μελισσάγος υφιστά 117.
 Μελίχρῳί νίκωρα 111.
 Μεμνηνός αἵματ 20.
 Μίσειν σάλπιγξ ἀκμήν 78. δῦπον ἀκόντων
 12.
 Μετήλυδες 343. Μετήλυδες 131.
 Μετήφορον 513. Μετήφορος 66.
 Μητρώπολις 377.
 Μιαίνεις ἱερὸν ἄστυ 426.
 Μινωθαδίοιο θαλάμῳ 158. Μινωθαδίων
 μαζῶν 594.
 Μνηστῆρες αἰθλῶν 450. *Nonnus* 10, 386.
 vide Annot. *Angl.*
 Μορσῶν 377.
 Μέδρα χύσιν 655.
 Μοι redundant 389.
 Μορφή βροτῆς 392.
 Μοχλίζει ἀτίλιστα 123. *J. Gazen.* v. 102.
 Μύσπος 352.
 Μωρία, Impudicitia 164.

Ν.

Νικηστέλας

Νισυζέσιος Φιλαρίστου 153.
 Νισέστιο τήχης 248.
 Νιστάχια κόσμον 667.
 Νισφίς 365.
 Νισφίλην βλαψίφρονος ἄτης 402.
 Νίφος, multitudo 36.
 Νύχτειν ὕπνοι 369. vide Annot. *Angl.*
 Νήματα μίτης 336.
 Νομός 528. Νομὸν κηροῖο. *Aratus*, v.
 1029. *Q. Calab.* 1, 439.
 Νοσπλήξ, νοσπληκῆς, παροσπλήξ, φρο-
 σπλήξ, 268.
 Νύξ ἀμωροπότη 374. δαμωρή 443. μω-
 φῶς 661. ὀλισπῆτις 444. παλίσσως
 204. ὑσπτή 368. χεμωρή 607.

Ξ.

Ξείνια ἱχθῶς 571. vide Annot. *Angl.*
 Ξιφίον ἰσθητοῦ ἀπειλαῖ 9.
 Ξύλον, *Equus Trojannus* 194.

Ο.

Ογμύων, Ογμύς, 345.
 Οδισπορήσι 325.
 Οἶμος ὀδῶς 328.
 Οἶσπον πῆχυν 512.
 Οἶσπλῆξ 573.
 Οἰωνοί 597. *Bochart. Hieroz. Part. 2. lib.*
 2. cap. 27.
 Ολισπῆτις 444, 674.
 Ολιδορήσι 619. Ολιδορήσι 80.
 Ολκάδα, *Equum Trojannum* 181.
 Ολκῶ δρεστιά 335.
 Ολυμπος αἰαξ, *omnipotens Olympus*, 505.
 Ομωρμῶν ὕδωρ 193. *Hom. Iliad.* 4, 453.
Hymn. ad Merc. v. 516.
 Ομωρμῶν ἀσπίπτω βολῇ 114. Ομωρμῶν
 αὐγῇ 509. Ομωρμῶν παρήφορον 362. Ομ-
 ωρμῶν Σελήνης, *Hlīs*, 509.
 Ομωρμῶν 258.
 Ομωρμῶν μαζῶν 33.
 Ομωρμῶν 131. Hujus vocis vim peri-
 phrasi expressit *Manetho*, *Apotheism.*
 6, 438. *Μανητοῦμας ζαῖης φαίνοντα*
 αἰπ' ὁμωρμῶν.
 Ομωρμῶν 340.
 Οξὺ, celeriter 189. *Menag. in Diog.*
Laert. lib. 9. § 80. Bochart. Hieroz.
Part. 1. lib. 2. cap. 9. Οξυτάταν χι-
ρῶν. Aristoph. Ran. v. 1407. Πῶς
 ὅξυς. *Nonni Dionys.* 11, 372.
 Ορμωρμῶν Διομήδεα 361.
 Ορμωρμῶν

153. Ορετλανίσι 216. Ορετριφίος 190. Πηλός, vinum 340.
 248. Ορμον ἰδδίο 328. Ορμον ἰδδιπορίης. *An-* Πιδυ κρήδμιον ἀνέσται 338. *Hom. Odyss.*
 667. *ihol. Gr. lib. 2. cap. 7. Ep. 3.* 3, 392. *Nonni Dionys. 3, 57.*
 365. Ορχιδμός gruum 345. Πλαζομένη κεχδίν 357.
 402. Ορχής 550. Πλεκτής (ΑΙ. πηκτής) κλισήσι 138.
 36. Ούατε — ὀρτά μάλ', αἶν' ἵταιμα &c. 78. Πλέω, δαππλέω, πλῆς, de itinere pede-
Angl. sumpta hæc videntur è *Callimachi* stri 605.
 336. H. in *Del. v. 230.* Πλῆς χροσῆ 328.
ius, v. Οὐδαῖος, infernus 561. Πλῆσι ιοστῖν 140.
 Φρισ- Οὐνομα κίττει 286. Eadem phrasis oc- Ποιηθῖσιν ἑλκισι 222.
 . μιαι- currit in *Epigr. Gr. ex Anthol. in-* Πόλεμον παλαιοροσιν 275.
 κλισίως editâ. Πολέμα νίκη 555, 662.
 . Ολῶια τίκαα ἡύοιδε, τίος ἡύος ἐστὶ; τι Πολιὲν δέμας ἀσκήστωα 445.
 . ὁ' ὕμιν Πολύχρος 423. Πόλιοςῆρος 434.
Angl. Ὡδὲ κηλοῖς χαρίεν κίμδρον ἑς' ὄνομα; Πόλις, urbs patria 286, 425. vid. *Black-*
 9. Οὐρανίη στέλπιγξ 317. " *Sunt quædam* wall in *Theogn. v. 1213.*
 194. " *remedia à Demetrio præscripta, qui-* Πολυγλώσσων 24.
 " *bus emolliantur translationes ἀπλῶεις* Πολύχρος φήμη 230. *Æschyl. Agam. v.*
 " *ac parum moderate: una est ratio ad-* 947. *Vigil omni Fama sono varios re-*
 " *jectio epitheti. — Tonitru durè vo-* rum succineta tumultus. *Stat. Theb. 3,*
 " *cæris στέλπιγξ: sed mollior utalatio* 425.
 " *epitheto, si cum Tryphiodoro voces* Πολύππος 169.
 " *ὑραυίωσ σάλπιγξ."* G. J. Vossii *Inst.* Πολυκνίοςων ἐπὶ βωμῶν 437. *Nonnus 21,*
 Orat. lib. 4. cap. 6. §. 7. Eadem no- 154.
 tat 7. *Proust in Cic. de Orat. lib. 3.* Πολυξείνοιο πολέμοιο 35.
 §. 165. Πολυφλοίσῳ πολέμοιο 551.
 Οὐρανόμηκες κάρων 553. Πολυφράδμων Αφροδίτη 446. *Nonnus 5,*
 Οφειλομένη παρκαχίτη, sponso 546. 135. *Oppian. Hal. 4, 28.*
 Οψιτέλειον ὄλιθρον 47. Πολυχροδῖος 403, 526.
 Π. Πορφυρέπιζων τριζα 65.
 Παλαίφαλον 288. Ποσειδάωνος ἀκωκή 560. *Nonnus 43, 483.*
 Παλινγνάμπτοις κελύβους 514. Ποπνίστομαγ 353. *Επνίστομαγ, quodd è*
 Παλμφήμων 414. *Callimacho citavi, occurrit etiam in*
 Παλιόροον ἄστωα 75. *Soph. OEd. Col. v. 720. Nicand. Ther.*
 Πασαίολα γῆα 251. v. 470. *Q. Calab. 9, 415. & ἐπνισσι-*
 Παυδήμιον ἄστωα 664. *μιδ' in Orph. Argon. v. 715.*
 Παρηνίαν κλητῆρα 432. Πράγμασι 332.
 Παρθένος, virgineus 359. *Ænrip. Phaniiss.* Πρὸς vel ἐς omisum 35.
 v. 845. Πρωτοφαις 508.
 Πατρίς, urbs patria 434. Πτωίαν 352.
 Παθῆνιος 99. Πύλαγ ἡελείσσης 377. *Ovid. Trist. 1, 9, 32.*
 Πείρεσθαι λιμῶ 185. Πῦρ ἴδιον 138. f. I. Πῦρ δήιον.
 Πειπιδήμενοι ὕδρῳ 264. ὕπνω 28. Πυρρῶσιντες ἀρρήκτοις κρεῦσται, validis
 Πείπλορον 293. galeis, quali turre, munientes 613.
 Πειρῶταιοντες 303. *Nonnus 14, 372. &* Ἀρρήκτως κηφίσται ὅλοι πέρρωσιν Αἰθῶν.
 21, 165. *Nonnus 22, 258.*
 Περίπλος μελίσσι 220. *Nonnus 5, 321.* Πυρὸς γλαυκῖο 505.
 Περίτροζαν αὐγῆν 509. Ρ.
 Πόκηνος πυρὸς 208. Ριζαδωαῖ 549.
 Πιφύλαξο σῖσας Διὸς 271. Σίσας πφυλας- Σ.
 μένος Ηρης. *Nonni Dionys. 3, 258.* Σείννυς ὀσπη 10.
 361. Σημῶν-
 994.

Σημειώματα περὶ	229.	Φιλαρχόπουλο κυδοιμῷ	538.
Σιγῶσι οἷσι	419.	Φίλος, suus	430.
Σπιδόμεναι, pedes incedo	605.	Φλόγα θυμίζαντες	671.
Στόμα Σιμυρίστον	317.	Φόος νίφος	145.
Στόματος κελούδης	74.	Φοῖδος Ἀπόλλων	500.
Συώσιαι	599.	Φοινίσσων pro φοινίσσας	577.
Σῶμα, Homo	404.	Φοιτᾶτε 587. Stanl. in Æschyl. Prom.	

T.

Ταυροφόνου 109. Q Calab. II, 110.		Φοιτῆς 224. Æschyl. Agam. v. 1282.	
Τάρταρος γαίης 561. Eurip. Hippol. v.		Φοινὶ ἵππων 601. Φόνων πνέουσαν 496. Non-	
1290.		nus 25, 508. Anthol. Gr. lib. I. cap.	
Ταχυπέθει μίπη	519.	22. Ep. 3. v. 5. & lib. 5. Ep. in Vir-	
Τόχης 525. Spanhem. in Callim. H.		gil. v. 2. vide Schmid. in AE. 9, 1.	
in Jon. v. 77.		Φοινώτης	606.
Τηλεφῶος	202.	Φόνων ἀκρότης Enn. 7. Oppian. Cyneg. 2.	
Τίττεσι ὠδίνης	371.	Φρικαλίσσι	192.
Τόμμε 433.		Φυσίος αὐτμή	76.
Τόξα κικρενθρῶν	179.	Φωλαδὶ τέχνη	527.
Τραπίζα κρινή	649.	Φωλαδίαι	385.
Τρηχέα βυλὴ 243. ἤχι 311.		Φωνὴ ἀραγῇ 276. λιπαλὴ 462. μαυροδὶ	

Y.

Υῶρις ἀμήχανος 439. ἀνάστος 278. γαμο-		Φῶς, σωτηρία	416.
κλόπος 44.			
Υγρὴν (ράγην) flexilem 79. ὑγρὸν ἰώται			
Pind. Pyth. I, 17. κίρως ὑγρὸν Theocr.			
25, 206.			
Υλακτεῖν	412.		
Υπαρχῶ	274.		
Υπαραυχαί νίκη	662.		
Υπαραυχαί 310.			
Υποδρυσήρας	199.		
Υπαιρῶς Ἀδύνης	56.		
Υπακνήστια	42.		
Υσταῖον ἐχθρὸν	260.		
Υψιμέλατρον	458.		

Φ.

Φαιστόρολος Ηρη	227.	Φαλαγγίαι	587.
Φαλαγγίαι	587.	Φαλαγγίαι ἀνείκας 115. aperire pat-	
Φαλαγγίαι ἀνείκας	474.	in. Horat. Carm. Sæc. v. 13.	
Φαλαγγίαι ἀνείκας	11.	Φαλαγγίαι ἀνείκας 612. vid. Eustath.	
Φαλαγγίαι ἀνείκας	292.	Φαλαγγίαι ἀνείκας	548.
Φαλαγγίαι ἀνείκας 304. Oppian. Hal. 2, 667.		Φαλαγγίαι ἀνείκας	602.